NEUROMANC
WILLIAM GIBSON
"Ez az, amiért
az SF-et kitalálták"
Bruce Sterling

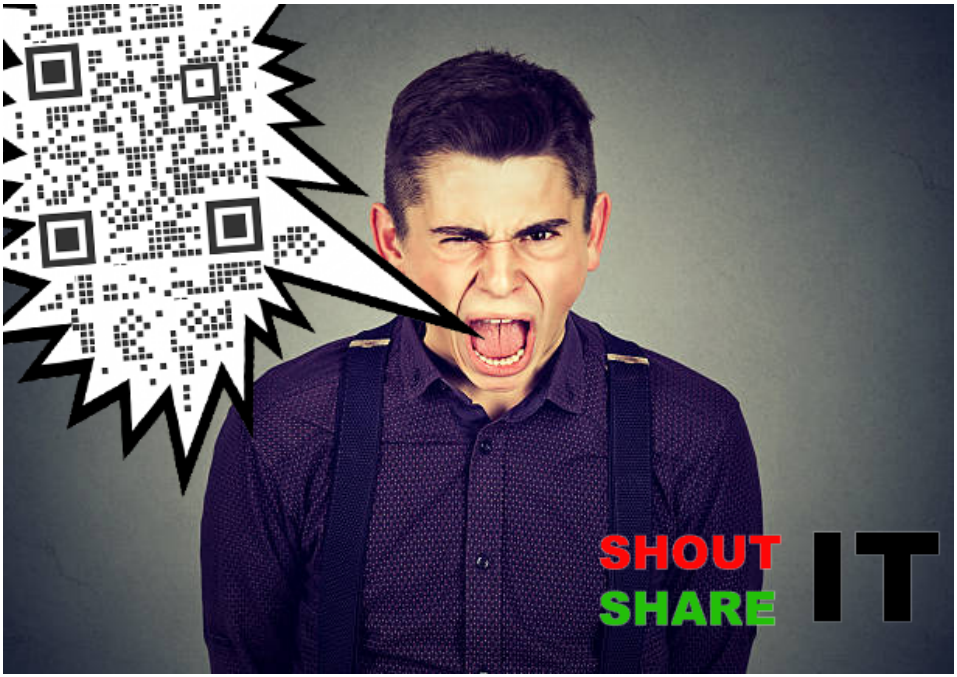
SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Case, a kozolcowboy, az adatmezők magányos vándora magára haragította megbízóit, s ezért a hibáért képességeinek legjavával kellett fizetnie. Azóta üzletel, a fennmaradásért küzd a XXI. századi Japán alvilágban, ahol a pénz szava törvény, a könnyelműség büntetése pedig gyors, kíméletlen halál...

- William Gibson
  -
  - ELSŐ RÉSZ
    - 1
    - 2
  - MÁSODIK RÉSZ
    - 3
    - 4
    - 5
    - 6
    - 7
  - HARMADIK RÉSZ
    - 8
    - 9
    - 10
    - 11
    - 12
  - NEGYEDIK RÉSZ
    - 13
    - 14
    - 15
    - 16
    - 17
    - 18
    - 19
    - 20
    - 21
    - 22
    - 23
  - CODA
    - 24
    - A SZERZŐ UTÓSZAVA A MAGYAR KIADÁSHOZ

William Gibson
Neurománc

Debnek, aki lehetővé tette, szeretettel

ELSŐ RÉSZ
CHIBA CITY BLUES

1

A kikötő felett úgy szürkéllett az ég, mint a televízió képernyője műsorszünet idején.

— Ne higgyétek, hogy ilyesmin élek — hallotta Case, ahogy átfurakodott a Chat ajtaját körülvevő tömegen. — Csak engem is elkapott ez a szörnyű, járványos droghiány!

A hang és a tréfa egyaránt Túlparti beszélőre vallott; a Chatsubót jobbára hivatásos hontalanok látogatták, s a japán szót gyakorta hetekre száműzték a bárból.

Ratz a pult mögött tett-vett, műkarja egyhangúan rezgett, ahogy egy tálcarakományra való, pohárba csapolt kirint töltögetett. Észrevette Case-t és elmosolyodott, kivillantva fogsorát, a kelet-európai acél és barna szuvasodás e szövedékét. Case a bárpultnál telepedett le, Lonny Zone egyik valószínűtlenül napbarnított kurvája, és egy makulátlan egyenruhájú afrikai tengerész között, akinek arcát törzsi díszhegek gonddal kimunkált sorai barázdálták.

— Wage ma kora reggel itt járt, két apróddal — mondta Ratz, ép kezével egy teli korsót tolva át a pulton. — Netán valami dolga van magával, Case?

Case vállat vont. A jobbján ülő lány felvihogott, és oldalba bökte.

A csapos mosolya kiszélesedett; legendásan csúf ember volt. A bárki számára hozzáférhető szépség korában az effajta nélkülözés már-már felvágásnak tűnt. A régimódi műkar feldunnyogott, ahogy gazdája egy újabb korsó után nyújtotta; orosz katonai protézis volt, hétfunkciós, erővisszacsatolásos manipulátor, piszkosrózsaszín műanyaggal borítva.

— Maga túlzottan művész, Herr Case! — Ratz röffenése a nevetését helyettesítette. Rózsaszín körmével megvakarta fehér trikós pocakját. — Mókás kis mesterség mókás kis művésze.

— Aha — felelt Case és belekortyolt a sörébe. — Valakinek muszáj itt mókásnak lennie, de kibaszott biztos, hogy nem magának.

A kurva vihogása egy oktávval feljebb csúszott.

— És neked sem, szivi. Szóval lehet lekopni, oké? Zone nekem személyes jóbarátom.

A lány Case szemébe nézett, és a lehető leglágyabb hangon, megvetően az arcába fújt; ajkai alig mozogtak. Azért felkelt, és otthagyta a bárpultot.

— Jézusom, miféle lebuja van magának?! — fakadt ki Case. — Az ember még inni se ihat nyugodtan!

— Ugyan már! — Ratz egy ronggyal törölgette a repedezett faburkolatot. — Zone-nak sok esik le, és meg is látszik rajta. Maga meg szórakoztatja a többieket, ezért hagyom, hogy itt dolgozzon.

Ahogy Case felemelte a sörét, egy pillanatra különös, hirtelen csend támadt, mintha száz különböző társalgás egyszerre szakadt volna félbe. Aztán felharsant a kurva kissé hisztérikus röhögése.

— Angyal szállt el felettünk — dörmögte Ratz.

— A kínai idegsebészet — bődült fel egy részeg ausztrál —, az aztán piszkosul ki van találva! Ha bármikor idegmunka kell, akkor irány a kontinens! Azok aztán helyrepofoznak, pajtikám…

Ennek hallatán Case minden keserűsége ingerültségbe csapott át, de feltörő dühét visszafogva csak a poharába sziszegte: — Hát ez eddig a legnagyobb baromság!

A japánok többet feledtek az idegsebészetből annál, amennyit a kínaiak valaha is tudtak. Chiba zugklinikái a csúcstechnikát képviselték, módszereiket havonta teljesen megújították, mégsem tudták kezelni azt a sérülést, ami Case-t abban a memphisi szállodában érte.

Már egy éve élt itt, és még mindig a cybertérről álmodott, éjről éjre halványuló reménnyel. Nem hoztak feledést a mohón szedett speedek, az arcnélküli szajhák, sőt, a jól sikerült üzletek sem: minden álmában látta a mátrixot, a logika színtelen űrben kibomló fényes rácsait… A Csendes-óceán túlpartján fekvő otthon már furcsán távolra került; ő maga sem volt már konzollovag, nem volt többé cybertér cowboy: egy lett a megélhetésért küszködő pitiánerek seregében. Az álmok azonban testet öltött vudu-varázslatokként özönlöttek elő a japán éjszakából, s ő egyre csak sírt a vágytól; nyugtalanul aludt és sokszor felriadt, magányban és sötétségben, összekuporodva valami fülkehotel hálókapszulájában, a matracot marcangolva, ujjai között habszivacscsomókkal — próbálta megragadni a konzolt, ami nem volt ott.

— Láttam a nőjét múlt éjjel — szólt Ratz, Case elé téve a második Kirint.

— Nekem olyan nincs — felelte a férfi, és ivott.

— Nincs nő? Semmi más, csak az üzlet, művész barátom? A kereskedelem mindenek felett? — A csapos apró, barna szeme mélyen fészkelt aráncos húsban. — Azt hiszem, jobban kedveltem magát, amikor még vele járt. Többet nevetett. Mostanában félő, hogy addig művészkedik, míg egy éjjel a klinikai tartályokban fog kikötni, friss tartalék testrészek formájában…

— Megszakad a szívem, olyanokat mond, Ratz… — Case kiitta a sörét, fizetett és ment; keskeny vállait viharkabátjának esőverte keki nylonja alá húzta. Ahogy keresztültört a Ninsein hemzsegő tömegen, megcsapta orrát saját áporodott testszaga.

Huszonnégy éves volt. Huszonkét évesen lett cowboy, igazi

vagány, az egyik legjobb a Túlparton. A legnagyobb mesterek tanították, McCoy Pauley és Bobby Quine, az üzleti élet nagy alakjai. Fiatalos hevülete és gyors haladása miatt szinte állandó adrenalintúltengéssel dolgozott, egy felpiszkált gépre csatlakozva, amely testetlenített tudatát abba az akarattól független hallucinációba vetítette, amit mátrixnak neveztek. Tolvaj volt; más, gazdagabb tolvajoknak dolgozott — olyanoknak, akik gondoskodtak az érdekképviseleti rendszerek fényes falainak meglékeléséhez szükséges különleges programokról, gazdag adatmezőkre nyitva ezzel ablakot.

A klasszikus hibát követte el; sose hitte volna, hogy ilyesmi valaha becsúszhat: a megbízóit lopta meg. Megtartott valamit magának, és megpróbálta elpasszolni egy amszterdami orgazdának. Azóta se jött rá, hogy ők hogy jöttek rá — ennek amúgy sem volt már jelentősége. Biztosra vette, hogy végeznek vele, de csak mosolyogtak: „Tartsd meg a pénzt, fiú, egész nyugodtan!”. És szüksége is lett rá. Azok ugyanis (és csak mosolyogtak!) arról is gondoskodni akartak, hogy többé soha ne dolgozhasson.

Egy háborús eredetű orosz gombaméreggel elroncsolták az idegrendszerét.

Egy memphisi szállodában, az ágyra szíjazva s látomásoktól gyötörve harminc órán át vergődött, mialatt a tehetsége mikronról mikronra égett ki.

A károsodás szinte észrevétlen volt, kifinomult, és kifejezetten eredményes.

Case számára, aki a cybertér testtelen mámoráért élt, ez maga volt a kiűzetés a Paradicsomból. Cowboy-fénykorának kedvenc bárjaiban egyre csak nőtt elittudata, s vele együtt az ernyedt megvetés minden hús-vér test iránt. Most, hogy tehetsége odalett, Case fogoly volt önnön testének hús-börtönében.

Ami pénze maradt sietve új yenre váltotta, régi papírpénz vaskos kötegére, ami úgy áramlott szakadatlanul a feketepiacok zárt köreiben, akár a Trobriand-szigetlakók közt a kagylóhéjak. Az Államokban törvényes üzletet készpénzzel nyélbeütni nehéz dolog volt, Japánban pedig egyenesen illegális.

Japánban, ezt fogcsikorgató és teljes bizonyossággal tudta, megleli majd a gyógyulást. Majd Chibában vagy egy bejegyzett klinikán, vagy a zuggyógyászat árnyékvilágában. A beültetésekkel, idegsebészettel és mikrobionikával egyet jelentő Chiba mágnesként vonzotta Amerika techno-bűnöző szubkultúráját.

Chiba Cityben egy kéthónapos vizsgálat- és megbeszéléssorozat során semmivé olvadt új yen-készlete. Utolsó reményét a zugklinikákba vetette, de ott is csak csodálták azt a szaktudást, amivel megnyomorították, aztán lassan megrázták a fejüket.

Most már a kikötőhöz legközelebbi, legolcsóbb fülkehotelekben aludt, a dokkokat mint roppant színpadokat egész éjjel megvilágító kvarchalogén fényáradatban; ahol a televízió-ég ragyogásától nem látszottak Tokió fényei, még a Fuji Electric Company feltornyosuló holoemblémája sem; a Tokiói-öböl feketén nyújtózó térség volt csupán, sirályok köröztek a tovasodródó fehér habszivacstörmelék felett. A kikötő mögött terült el a város, az egyesült mamutcégek irdatlan kockái által uralt gyárkupolák. A várost és a kikötőt régebbi utcák szűk mezsgyéje határolta el egymástól, egy hivatalosan nevenincs terület — Night City a homály hóna, s ennek szíve, Ninsei. Napközben Ninsei-szerte zárva voltak a bárok; jellegtelen egyformasággal, halott neonjaikkal, mozdulatlan hologramjaikkal csak várakoztak a mérgezett, ezüst szín ég alatt.

A Chattől két háztömbnyire nyugatra, egy teázóban Case erős duplával öblítette le aznap éjjeli első tablettáját. Lapos, rózsaszín oktagon volt, erős brazil dexedrin; Zone egyik nőjétől vette.

A teázó falait tükrök borították, minden lapot vörös neon keretezett.

Amikor rádöbbent, hogy Chibában egyedül van, pénze alig, reménye a gyógyulásra még kevesebb, Case úgy érezte, a világ összezárul körülötte. Tőle egészen idegen elszántsággal kezdett friss tőkét hajszolni. Az első hónapban két férfit és egy nőt ölt meg — pusztán a pénzükért; egy évvel ezelőtt még a gondolat is nevetséges lett volna. De Ninsei felőrölte az idegeit, s végül már az utca is valami halálvágy külső megnyilvánulásának tetszett számára, valami titkos méregnek — nem tudta, hogy amit érez, azt magában hordja.

Night City leginkább egy unatkozó tudós által kiagyalt, többszörös sebességre gyorsított szociáldarwinista kísérletre hasonlított. Állj le a nyüzsgéssel, és már el is süllyedtél nyomtalanul; de mozogj csak egy kicsivel gyorsabban a kelleténél, és máris megtörted a feketepiac érzékeny felületi feszültségét, így vagy úgy de eltűnsz, és semmi nem marad utánad, legfeljebb egy elmosódó emlék egy Ratz-féle helyi kövület tudatában. Igaz, szív, tüdők vagy vesék formájában az áldozatok, a vesztesek tovább szolgálhatták a zugklinikákat látogató gazdag idegeneket.

Az üzlet itt állandó tudatalatti zsongás volt; a lustaság, óvatlanság, modortalanság, a bonyolult illemszabályok elleni legapróbb vétség elfogadott büntetése pedig a halál.

Ahogy ott ült egyedül egy asztalnál a teázóban — az oktagon hatni kezdett, tenyerén kiütöttek az izzadtság gombostűfejei, karján és mellén minden szőrszál bizsergését külön érezte — Case ráébredt, hogy egy ideje igen ősi, névtelen játékot játszik önmagával, végső leosztásban. Már nem hordott fegyvert, s elfeledkezett a legalapvetőbb

óvintézkedésekről is. A leggyorsabb, legkötetlenebb utcai ügyleteket hajtotta, és híres volt arról, hogy bármit képes megszerezni. Énjének egy része tudta ugyan, hogy önpusztító életmódja teljesen nyilvánvaló ügyfelei számára — akik egyre kevesebben lettek —, de azzal kecsegtette magát, hogy mindez hamarosan úgyis véget ér. És énjének ez a halálvárásban önelégült része volt az, amely Linda Lee-re még rágondolni is gyűlölt.

Egy játékteremben jött össze vele egy esős éjszakán.

Cigarettafüst kék fátyolán átizzó, fényes szellemek alatt, ahol a *Varázslóvár*, a *Tankcsata: Európa* és a *New York* hologramjai vibráltak… Most is úgy látta maga előtt a lányt, ahogy arca a sosem nyugvó lézerfényben fürdött, s vonásai sejtelmes jelekké alakultak át. Arccsontjai skarlátban lobogtak, ahogy a *Varázslóvár* égett; homlokán azúrkék ragyogás ömlött el, amikor München elesett az Európáért vívott tankcsatában; száján olvadt arany hullámzott, míg egy csúszkáló kurzor szikrákat vetett New York felhőkarcoló-kanyonjának falán. Case-t nagy elismerés övezte akkor éjjel, Wage ketaminjából egy kilónyit indított útnak Jokohamába, és a pénzt már a zsebében tudta. Belépett, kint hagyta a Ninsei kövezetét paskoló meleg esőt; a lány arca valahogy kitűnt a konzolokra meredő tucatnyi többi közül. Belemélyedt a játékba, s arcán ugyanaz a kifejezés ült, amit Case órák múltán is megfigyelhetett rajta, mikor egy kikötőparti hálófülkében aludt: felsőajka akár egy gyermekkéz rajzolta, szárnyaló madarat jelképező vonás.

A jó üzlettől elégedetten vágott át a termen, és megállt a lány mellett, aki fekete szemceruzával körülmaszatolt szürke szemekkel pillantott fel rá. Szemei akár egy rémült állatkáé, ahogy egy száguldó jármű fényszóróira szegeződve elkerekednek.

Együtt töltött éjszakájuk a légpárnáshajó-kikötőben váltott jegyek reggelébe torkollt, Case ekkor kelt át első ízben a Tokiói-öblön. Az eső kitartóan esett egész Haradzsukuban, cseppjei végiggyöngyöztek a lány műanyag dzsekijén. Nézték a tokiói kölyköket, akik fehér szandálban, testükre tapadó köpenyben csoportosultak a híres divatüzletek előtt; végül ott álltak egy pacsinko-terem éjféli zsivajában, és a lány úgy fogta a kezét, akár egy gyerek.

Egy hónapba telt, míg a férfi drogjai és az állandó feszültség együttes hatására azok az örökösen riadt szemek függőséget tükröző kutakká váltak. Case figyelte, hogyan töredezik szét a lány egyéniségének maradéka, mint egy sodródó szilánkokra hulló jéghegy; végül meglátta a nyers vágyat, az éhes kötődés csupasz vázát. Nézte őt, amint a következő adagokat belőtte magának. Koncentrálása Case-t a sáskákéra emlékeztette, amelyeket a shigai bódésoron árultak, mutáns kék pontyokkal teli tartályok, tücsköket rejtő bambuszketrecek között.

Case a kávéüledék fekete gyűrűjét bámulta üres csészéjének alján: az imént beszedett speedtől vibrálni látszott. Az asztallap barna lemezborítását apró karcolások patinája homályosította el; ahogy a dexedrin felkúszott a gerincén, szinte látni vélte a rengeteg véletlen ütődést, ami ilyen felszínt hoz létre. A teázót — Jarre de'Thé volt a neve — múlt századi, avítt stílusban alakították ki, hagyományos japán és fakó milánói plasztik mindenütt. Úgy rémlett, mindent vékony, fényelnyelő réteg borít, mintha a milliónyi vendég rossz idegei valahogy kihatottak volna a tükrökre és az egykor ragyogó műanyagra, s ettől minden felület elhomályosult, úgyannyira, hogy letörölni sem lehet többé soha.

— Hé, Case, öreg haver…

Felnézett, a szemceruzával kihúzott szürke szemekbe. A lány űrállomásokon használatos, napszítta francia gyakorlóruhát és új fehér tornacipőt viselt.

— Már régóta kereslek, öregem… — Leült vele szemben, és az asztalra könyökölt. Kék ruhájának ujjai a vállrészen fel voltak hasítva; a férfi szeme önkéntelenül végigsiklott a kivillanó karokon, dermák vagy tűszúrások nyomait keresve.

— Egy cigit?

A lány egyik bokazsebéből gyűrött csomag Jehjüant kotort elő, és megkínálta vele. Case elvett egy szálat és hagyta, hogy Linda meggyújtsa egy piros műanyag csővel.

— Okén alszol, Case? Fáradtnak látszol — akcentusa a túlpart déli, Atlanta-környéki részét idézte. Szeme alatt a bőr sápadt volt, beteges színű, húsa azonban még ruganyos volt és erős. Alig múlt húsz; szája szögletébe a szenvedés újabb ráncai kezdtek végleg bevésődni. Sötét haját hátrafésülte és nyomtatott rajzú selyemszalaggal kötötte le; a minta mikroáramköröket ábrázolhatott, netán egy várostérképet.

— Csak akkor fáradok le, ha elfelejtem bevenni a tablettáimat — dünnyögte a férfi, s megcsapta a vágyakozás tömény hulláma, az amfetamin hullámhosszán belovagló gerjedelem és magány. Újra érezte a lány bőrének illatát a kikötőmenti fülke túlhevült sötétjében, s az ujjait, ahogy a derekára kulcsolódnak.

Mind csak a hús — gondolta — s mindaz, amit akar…

— Wage — mondta a lány, s a szeme összeszűkült — egy lyukkal az arcodban akar viszontlátni. — Meggyújtotta a saját cigarettáját is.

— Ki mondta? Ratz? Vele beszéltél?

— Nem, Monával. Az új fazonja Wage embere.

— Nem olyan súlyos az ügy. Ő is lóg nekem, és végeredményben neki kell annyira a pénz.

— Túl sokan lógnak már neki, Case, és lehet, hogy te leszel az elrettentő példa. Komolyan, jobb lesz, ha vigyázol!

— Na igen. És veled mi a helyzet, Linda? Van hol aludj?

— Ahol aludjak… — A lány megrázta a fejét. — Hát persze, Case! — Megborzongott és közelebb hajolt az asztal felett; arca verítékben fürdött.

— Nesze — mondta a férfi, viharkabátjának zsebébe túrva s kihalászva egy gyűrött ötvenest. Az asztal alatt gépiesen kisimította, négyrét hajtotta és a lány elé csúsztatta.

— Ez neked kell, édes. Add inkább Wage-nek! — Volt most valami a szürke szemekben, amit Case nem értett, valami, amit sose látott bennük azelőtt.

— Sokkal többel vagyok neki sáros. Tedd csak el! Nemsokára úgyis kapok még — hazudta, s figyelte, ahogy új yenje eltűnik egy cipzáras zseb mélyén.

— Amint megkaptad a dohányt, Case, rögtön keresd meg Wage-t!

— Majd találkozunk még, Linda — felelte, a férfi miközben felkelt az asztaltól.

— Persze. — A lány mindkét pupillája alatt kilátszott egy milliméternyi fehérje: sanpaku. — Vigyázz magadra, öregem!

A férfi bólintott, alig várta, hogy mehessen végre.

Visszanézett, ahogy a műanyag ajtó becsapódott mögötte, s még látta a lány vörös neonketrecben tükröződő szemét.

Péntek éjjel a Ninsein.

Jakitori-standok és masszázsszalonok mellett haladt el; maga mögött hagyta a Beautiful Girl nevű koncessziós kávéházat, és egy játékterem elektronikus robaját. Kitért egy sötét ruhás hivatalnok útjából, és észrevette a férfi jobb karjának hátoldalára tetovált Mitsubishi-Genentech logót.

Vajon hiteles-e? Ha igen — gondolta —, akkor bajt fog hozni rá; ha hamis, úgy kell neki. Az M-G alkalmazottakba egy bizonyos szint felett modern mikroprocesszorokat ültetnek be, ezek ellenőrzik a vérkeringés mutagénszintjét. Egy ilyen készülékért Night Cityben bárkit elkapnak, és egy fekete klinikán hamar meg is szabadítják tőle.

A hivatalnok ugyan japán volt, a Ninsein nyüzsgő tömeg viszont gaidzsin a javából. Kikötőből felszállingózó matrózcsoportok; útikalauzban nem jelzett élményekre vadászó izgatott, magányos turisták; fekete munkát, beültethető egységeket kínáló Államokbeli nehézfiúk, és még tucatnyi fajtája a gyanús alakoknak, akik mind a vágy és az üzletelés kusza táncában rajzottak utcahosszat.

Számtalan elmélet született annak magyarázatára, hogy Chiba City miért tűri el a beléékelődő Ninseit. De Case feltételezte, hogy a jakuzák igyekeznek megőrizni a területet, mint a szerény kezdetekre emlékeztető sajátos skanzent. De azt is érezte, hogy ezen elképzelés szerint a virágzó technológiának szüksége van törvényen kívüli

zónákra. Mintha Night City nem lakóinak otthona volna, hanem a különféle eljárások szándékosan felügyelet nélkül hagyott játszótere.

Lindának igaza lenne? — töprengett, feltekintve a fényekre. Wage tényleg képes kinyíratni, hogy példát statuáljon? Nem tűnt túl ésszerűnek, ám Wage elsősorban tiltott biológiai anyagokkal foglalkozott — azt mondják, aki ilyesmit csinál, az eleve esztelen.

Linda azt mondta, hogy Wage a halálát kívánja. Case az utcai ügyletek dinamikájából elsőnek azt értette meg, hogy személyére valójában sem a vevőnek, sem az eladónak nincs szüksége. Egy közvetítőnek az a sorsa, hogy szükséges rosszá váljék. Case Night City bűnös biostruktúrájába kétes üreget kapart magának, hazugságokkal és árulással mélyítette éjszakáról éjszakára. S most, ahogy a falakat omladozni érezte, lassan furcsa eufória lett úrrá rajta.

Az előző héten visszatartott egy tétel szintetikus mirigykivonatot, és így a szokottnál nagyobb haszonnal adhatta el. Tudta, hogy Wage-nek ez nem tetszett. Wage volt az első számú szállítója; kilenc éve élt Chibában, és egyike volt annak a néhány gaidzsin kereskedőnek, akik a Night City határain túli, szigorúan rétegződött bűnözőkörökkel kapcsolatokat tudtak kiépíteni. A génanyagok és hormonok álcázva szivárogtak le Ninseibe, kamu nevek és fantomcégek szövevényes csatornáin keresztül. Wage-nek egyszer valahogy sikerült visszanyomoznia valamelyik szállítmányt, s azóta számos városban örvendett biztos kapcsolatoknak.

Case azon kapta magát, hogy egy kirakatot bámul. A jobbára tengerészek látogatta boltban mindenféle csillogó apróságot lehetett kapni. Órákat, rugós késeket, öngyújtókat, zsebvideókat, szimstim-szerkezeteket, nehezékkel ellátott manriki-láncokat és surikeneket. A surikenek mindig megigézték. Tűhegyes ágú acélcsillagok: némelyik krómozott, némelyik fekete; akadt szivárványos felületű is, mint a vízen csillanó olaj. De főleg a krómozott csillagok bűvölték el. Alig látható damilszálakkal élénkvörös műantilopbőrre erősítették őket; közepükre sárkányok, Jin-jang-jelek voltak vésve. A foglyul ejtett utcai neonfényt furcsán megcsavarva verték vissza; Case egyszerre úgy látta, hogy ez alatt az olcsó krómcsillagzat alatt utazott idáig és a végzete is ebben áll megírva.

— Julie — mondta a csillagainak. — Ideje felkeresni az öreg Julie-t. Ő tudni fogja, honnét fúj a szél.

Julius Deane százharmincöt évet ért meg; anyagcseréjét minden héten gondosan beszabályozták, szérumok és hormonok vagyonokat érő adagjaival. Az öregedés ellen tett lépései során először is évente elzarándokolt Tokióba, ahol génsebészek utánállították DNS-ének kódjait. Egy ilyen eljárás Chibában elérhetetlen volt. Azután Hongkongba repült és megrendelte azévi öltönyeit és ingeit.

Aszexuális volt, embertelenül türelmes, és úgy tetszett, leginkább abban leli örömét, ha a szabászmágia csak beavatottaktól ismert formáinak hódolhat. Case sosem látta rajta kétszer ugyanazt az öltönyt, bár az volt a benyomása, hogy Deane ruhatára kizárólag múlt századbeli öltözékek aprólékos gonddal rekonstruált példányaiból áll. Szívesen hordott pókhálószerű arannyal keretezett gyógyszemüveget, és kedvelte a szintetikus rózsaszín kvarcpadlót, melynek vékony lapjait — a viktoriánus babaházak tükreinek mintájára — ferdére sarkozták.

Irodái Ninsei szélén, egy raktárépületben rejtőztek. Egy részüket találomra összeválogatott európai bútorokkal próbálták otthonosabbá tenni még évekkel ezelőtt; mintha Deane egyszer úgy döntött volna, hogy itt fog lakni. A szobában, ahol Case várakozott, az egyik falon neo-azték könyvszekrények gyűjtötték a port. Egy Kandinsky-utánzatú alacsony, pirosra lakkozott acél kávézóasztalon két gömbölyded Disney-lámpa gubbasztott után. A könyvszekrények között Dali stílusú óra csüngött, eltorzult számlapja a csupasz betonpadlóra ereszkedett. Mutatói hologramok voltak, melyek járás közben követték a számlap görbületét, de sohasem mutattak pontos időt. A szoba többi részét fehér üvegszálas szállítómodulok töltötték meg, tartósított gyömbér szagát árasztva magukból.

— Úgy látom, tiszta vagy, fiam — szólalt meg Deane testetlen hangja. — Kerülj beljebb!

A könyvespolcoktól balra eső masszív műrózsafa ajtó felől szétnyíló mágneses reteszek tompa csattanása hallatszott. JULIUS DEANE IMPORT EXPORT, hirdették a műanyagról itt-ott már lehámló öntapadós nagybetűk. Míg a Deane hevenyészett előszobájában szétszórt bútorok a múlt század végére utaltak, addig az iroda maga inkább századelejinek hatott.

Deane ránctalan, rózsaszín arccal tekintett Case-re egy négyszögletes, zöld üvegernyőjű régi rézlámpa vetette fénykörből. Az importőr hatalmas, festett acél íróasztal mögé barrikádozta el magát, s mindkét oldalról valamilyen halvány fából készült magas, fiókos szekrények vették körül. Case sejtette, hogy az ilyeneket valaha írott feljegyzések tárolására használták. A rendetlen asztalon kazetták és megsárgult printerlapok keveredtek össze holmi mechanikus írógép különféle alkatrészeivel, amelyeknek újbóli egésszé varázsolására Deane sosem tudott sort keríteni.

— Mi járatban erre, öcsém? — kérdezte Deane, kékfehér papírba csomagolt apró bonbonnal kínálva Case-t. — Kóstold meg! Ting Ting Djahe, a legeslegjobb!

Case nem kért a felkínált gyömbérből. Leült egy ingatag fa forgószékre, hüvelykujját végighúzta fekete farmerének kikopott

varrásán. — Julie, úgy hallottam, hogy Wage meg akar engem ölni.

— Ah. No lám! És kitől hallottad ezt, ha szabad tudnom?

— Az emberektől.

— Az emberektől — ismételte Deane, egy gyömbérbonbont majszolva. — Miféle emberektől? A barátaidtól?

Case bólintott.

— Nem mindig egyértelmű, hogy ki az ember barátja, igaz?

— Tartozom neki némi pénzzel, Deane. Beszélt erről magának?

— Nemigen találkozunk az utóbbi időben — sóhajtott fel a másik. — De ha beszélt volna, akkor sem lennék abban a helyzetben, hogy elmondhassam neked. Hiszen tudod, hogy vannak ezek a dolgok…

— Dolgok?

— Ő egy fontos kapcsolat, Case.

— Aha. Szóval meg akar ölni, Julie?

— Arról nem tudok — vont vállat Deane, mintha csak a gyömbér áráról vitatkoznának. — Ha ez az egész alaptalan szóbeszédnek bizonyulna, akkor gyere vissza egy hét múlva, vagy azután, fiam. Mutatok neked egy apróságot Szingapúrból…

— A Nan Hai Hotelből, a Bencoolen Streeten?

— Sokat jár a szád, fiacskám! — vigyorodott el Deane. Az acélasztal lehallgatáselhárító áramkörök seregével volt telitömve.

— Minden jót, Julie. Adja át üdvözletemet Wage-nek.

Deane ujjai felkúsztak, hogy megigazítsák halványszín selyemnyakkendőjének tökéletes csomóját.

Alig járt egy háztömbnyire Deane irodájától, amikor meglegyintette az érzés; hirtelen ráébredt, hogy valaki a sarkában van — és nagyon közel.

Case a paranoiának egy bizonyos szelídített formáját egészen természetesnek tekintette mindaddig, amíg ellenőrzése alatt tudta tartani. A rengeteg oktagon után ez egyáltalán nem volt könnyű feladat. Küzdött a felszökő adrenalinhullámmal, és nagy nehezen nyugalmat erőltetett magára. Unott üresség maszkját öltötte, s úgy tett, mintha sodortatná magát a tömeggel. Amikor talált egy sötét kirakatot, megállt előtte; sebészeti szakbolt volt, felújítás miatt zárva. Kezét kabátzsebébe mélyesztve bámult az üveg mögé: jade-utánzatból faragott állványon nyugvó, lapos rombusz alakú mesterséges húsdarabot látott. A bőr színéről Zone kurvái jutottak eszébe; digitális reklám tetoválás ragyogott rajta, a bőr alá ültetett chipből kapta a jeleket. „Minek vesződni a műtéttel — ötlött fel benne önkéntelenül —, mikor az árut egyszerűen magaddal is viheted a zsebedben?”

Anélkül, hogy megmozdította volna a fejét, felemelte a tekintetét és a járókelők tükörképét tanulmányozta.

Ott.

A tengerészek mögött, rövidujjú kekiben. Sötét haj, tükörszemüveg, sötét ruha, nyúlánk termet…

És eltűnt.

Azután Case már futott, mélyen meggörnyedve, testek közt cikázva.

— Kölcsönöznél egy pisztolyt, Shin?

A fiú elmosolyodott: — Két óra. — Egy Shiga-beli szusibár hátsó részében álltak, friss, nyers tengeri hal és rák szagfelhőjébe burkoltan. — Te jönni vissza, két óra.

— Most van rá szükségem, öreg. Tudsz valamit most adni?

Shin üres, egykor porított tormával töltött kétliteres konzervdobozok mögött kotorászott. Végül előhúzott egy keskeny, szürke műanyagba tekert csomagot:

— Tézer. Egy óra, húsz új yen. Harminc letét.

— A francba, nekem nem ilyen kell! Pisztoly. Mint amikor le akarok valakit lőni, stimmt?

A pincér vállat vont, és visszarakta a tézert a tormásdobozok mögé. — Két óra.

Belépett a boltba, ügyet se vetve a kirakatban lévő surikenekre; életében nem hajított el egyet sem.

Vett két csomag Jehjüant; egy Mitsubishi Bank hitelchippel fizetett, ami Charles Derek May néven azonosította. Ez mindenesetre jobb volt a Truman Starr-nál, amit az útleveléhez talált ki.

A terminál mögött álló japán nő ránézésre néhány évvel verte az öreg Deane-t, de a tudomány áldásaiból így sem juthatott sok neki. Case előszedte zsebéből új yenjeinek megfogyatkozott kötegét, és felmutatta:

— Fegyvert akarok vásárolni.

A nő egy késekkel megrakott polc felé mutatott.

— Nem — felelte Case —, nem szeretem a késeket.

A nő erre a pult alá nyúlt, és kiemelt onnan egy hosszúkás dobozt. Sárga kartonfedelére kiterjesztett csuklyájú, összetekeredett kobra elnagyolt ábráját nyomták. Nyolc egyforma, papírkendőbe csavart hengert tartalmazott. A férfi figyelte, ahogy a májfoltos barna ujjak az egyikről lehántják a burkot. A nő feltartotta a tárgyat, hogy szemügyre vehesse: matt acélcső, egyik végén bőrszíjjal, a másikon egy kis bronzgúlával. A nő egyik kezével megmarkolta a csövet, a másikkal mutató- és hüvelykujja közé fogta a gúlát és meghúzta. Szorosan felcsévélt, olajosan csillogó tekercsrugó háromrészes teleszkópja csusszant ki, és záródott.

— Kobra — mondta a nő.

Ninsei reszkető neonjain túl az ég szürkébb árnyalatra váltott. A

levegő is fojtóbb lett, úgy tűnt, ma éjjel fogai vannak: a tömeg fele szűrőmaszkot viselt. Case egy nyilvános vécében tíz percig vesződött azzal, hogy megpróbálta alkalmas helyre rejteni kobráját. Végül beérte annyival, hogy a nyelét farmerjének övrészébe gyömöszölte, így a cső keresztben állt a gyomrán; a gúla alakú ütőhegy mellkasa és viharkabátjának bélése között lengett. Úgy érezte, már az első lépésnél a járdán fog csattani az egész, de a közérzete jobb lett tőle.

A Chat nem volt kimondottan az üzletelők bárja, de hétköznapokon inkább a hasonszőrű vendégeket vonzotta. Pénteken és szombaton más volt a helyzet. A törzsvendégek legtöbbje ugyan akkor is ott lebzselt, de szinte elvesztek a beözönlő tengerészek és a rájuk utazó specialisták között. Átvergődve az ajtón, Case Ratzot kereste tekintetével, de a csapos nem mutatkozott. Lonny Zone, a bár törzsstricije merev, atyai érdeklődéssel figyelte, amint egyik nője épp egy fiatal matrózzal készült megegyezni. Zone a japánok által „Felhőtáncos”-nak nevezett hipnotikus szer rabja volt. Elkapva a strici tekintetét, Case intett neki, hogy jöjjön a bárpulthoz. Zone lassan nyomakodott közelebb a tömegben, hosszú arca bágyadt volt és nyugodt.

— Láttad Wage-t ma éjjel, Lonny?

Zone megszokott higgadtságával nézett vissza rá. Megrázta a fejét.

— Biztosan nem, haver?

— Talán a Nambanon. Úgy két órája.

— Voltak vele apródok? Az egyik vékony, sötét hajú, esetleg fekete dzsekiben?

— Nem — bökte ki végül Zone, míg sima homlokán ráncok jelezték, milyen nagy erőfeszítésbe kerül, hogy ennyire semmitmondó részletet idézzen fel. — Nagy fiúk voltak. Átoltott izmúak. — Zone szemében alig látszott a fehérje és az írisz; félig csukott szemhéjai alatt kitágult és hatalmas pupillák sötétlettek. Hosszú ideig Case arcát fürkészte, majd lejjebb siklott a pillantása. Meglátta az acélkorbács dudorát. Kobra — állapította meg és felhúzta a szemöldökét. — Haza akarsz vágni valakit?

— Viszlát, Lonny! — Case elhagyta a bárt.

A kullancs ismét rátapadt. Biztos volt benne. Mámorító érzés töltötte el, az oktagonok és az adrenalin hatásába valami más is vegyült. Élvezed a dolgot — gondolta —, nem vagy normális.

Ugyanis ez az egész valahogy furcsán és nagyon távolról, de a mátrixakciókra hasonlított. Csak robbanj le eléggé, kerülj egy kétségbeejtő, de furamód szeszélyes kutyaszorítóba, és Ninseit máris egy adatmezőnek láthatod; pont úgy, ahogy Case-nek a mátrixról

egyszer a sejtjelleg-felismerő fehérjeláncolatok jutottak eszébe. S rögtön belevetheted magad egy szédült kavargásba, nyakig merülve, de mégis kívül maradva — s körötted mindenütt az üzlet, az információcsere, az eleven adatok tánca a feketepiac útvesztőiben…

Gyerünk, Case — biztatta magát. — Verd át őket! Ezt várják a legkevésbé.

Fél sarokra volt a játékteremtől, ahol először találkozott Linda Lee-vel.

Keresztülrohant Ninsein, szétugrasztott egy csapat sétáló tengerészt; az egyikük spanyolul utánakiáltott. Aztán beugrott az ajtón, a hang robajló hullámverésként zúdult rá, gyomorszájában érezte az infra-mély lüktetést. Valakinek tíz megatonnás találata volt a *Tankcsata Európá*-n; egy szimulált hangrobbanás a játéktermet fehér zajjal árasztotta el, vadul ragyogó tűzgömb-hologram terült szét a fejek felett. Case átvágott jobbra, és felosont egy festetlen furnérlemez lépcsősoron. Egyszer már jártak itt Wage-dzsel, tiltott hormonserkentőkre vonatkozó üzletet vitattak meg egy Matsuga nevű pasassal. Emlékezett a folyosóra, koszos gyékényszőnyegére, az apró irodákba nyíló, egyforma ajtók sorára. Az egyik ajtó most nyitva állt. Ujjatlan fekete trikót viselő japán lány pillantott fel egy fehér terminál mellől; feje mögött görögországi utazásra csábító plakát feszült, az Égei-tenger modern vonalú keleti írásjelekkel telehintett kékje.

— Hívd fel ide a biztonságiakat! — vetette neki oda Case, azzal már tovább is száguldott, végig a folyosón, eltűnve a lány szeme elöl. A két utolsó, becsukott ajtó — ahogy feltételezte — be volt zárva. Megperdült és nylon futócipős lábával a távolabbi, kékre lakkozott műanyag ajtóba rúgott. Az felpattant, forgácsokra szakadt keretéből olcsó záralkatrészek hullottak ki; a benti sötétségben csak egy terminálburkolat fehér körvonala derengett. Aztán a jobboldali ajtóhoz ugrott, mindkét kezével megragadta az átlátszó plasztikkilincset, és teljes erejével benyomta. Valami reccsent — és már bent is volt. Ez volt az a hely, ahol ő és Wage Matsugával találkozott, de akármilyen fantomcéget vezetett is Matsuga, mostanra már nyoma se maradt. Terminál sem, semmi sem. Fény is csak a játékterem mögött húzódó sikátorból szűrődött be a kormos plexiüvegen keresztül. A homályban csak egy falicsatlakozóból előtekeredő üvegszálkábelt, egy halomnyi eldobált élelmiszeres dobozt, és egy lapátjavesztett ventillátortestet tudott kivenni.

Az ablak hitvány műanyagtábla volt; Case lerángatta magáról a kabátját, jobb karja köré csavarta, és rávágott. A lemez kettéhasadt, de még két ütés kellett, hogy kiszabadítsa a keretből. A játékok tompított káosza felett egy riasztó sivított fel; a betört ablak kapcsolhatta be, vagy a lány a folyosó elején.

Case megfordult, felvette a kabátját és a kobrát teljes méretére

kattintotta.

Az ajtó csukva volt, így arra számított, üldözője azt hiszi majd, hogy a másik, félig szétrúgott ajtón át menekült. A kobra bronzgúlája lágyan lüktetni kezdett, ahogy az acélrugós szár felerősítette a szívverését.

Nem történt semmi. Csak a riasztó sivítását, a játékok csattogását és szívének kalapácsütéseit hallotta. A félelem úgy bukkant fel, mint valami félig elfeledett barát. Nem a dexedrin-paranoia hideg, gyors mechanizmusa volt ez, csak egyszerű, állati rettegés. Oly régóta élt már a szorongás mezsgyéjén, hogy majdnem elfelejtette, milyen is az igazi félelem.

Ez a fülke is olyan hely volt, ahol meghalnak az emberek. Ő is meghalhat itt. Lehet, hogy pisztoly van náluk…

Egy csattanás a folyosó távoli végéről. Egy férfihang, ahogy japánul kiált valamit. Egy sikoly, a rémület velőtrázó sikoltása. Újabb csattanás.

És léptek, kényelmesek és lassúak, közeledők.

Elhaladtak az őt rejtő csukott ajtó előtt. Megálltak, három gyors szívdobbanásnyi időre, majd visszafordultak. Egy, kettő, három. Csizmasarok csikordult a gyékényen.

Case oktagon indukálta harciasságának maradéka is elenyészett. A kobrát visszakattintotta a markolatába, s az ablakhoz kúszott, vakon a félelemtől, sikító idegekkel. Anélkül, hogy tudatában lett volna annak, mit tesz, felállt, kiugrott, és már zuhant is. A járdára esett, lábszárába tompa fájdalomrudak döftek.

Fentről félig nyitott szervízablak vetette keskeny fénycsíkját az alant szétszórt üvegszálkupacra, s a mellette terpeszkedő kiszuperált konzolburkolatra. Case egy ragacsos kartonpapírra vetette magát, arccal előre; átfordult, és begurult a konzol árnyékába. A fülke ablaka csak halvány fénynégyszög volt. A riasztó továbbra is vijjogott; itt még hangosabban szólt, mert a hátsó fal elfojtotta a játékterem moraját.

Az ablakban, a folyosó fénycsöveitől hátulról megvilágítva egy fej jelent meg, majd eltűnt. Aztán újra felbukkant, de a vonásait Case továbbra sem tudta kivenni. A szemek helyén ezüst csillant.

— A francba — mondta valaki, egy nő, a túlpart északi hanghordozásával.

Aztán eltűnt megint. Case a konzol alatt fekve lassan húszig számolt, felállt. Még mindig szorongatta az acélkobrát, s eltartott néhány másodpercig, míg ráeszmélt, hogy mi is az. Nekiindult, végigsántikált a sikátoron, bal bokáját dédelgetve.

Shin pisztolya ötvenéves darab volt, egy Walther PPK dél-amerikai másolatának vietnami utánzata; az első lövés előtt nagyon durva rántással kellett felhúzni. Töltényűrjét .22 long rifle méretre

fúrták fel, s Case szívesebben használt volna hozzá ólomazid robbanógolyókat a Shintől vett közönséges kínai homorúfejes lőszer helyett. Mindazonáltal kézifegyver volt, kilenc tölténnyel, s a kabátzsebében ringatta, míg a szusibárból jövet végigment Shigán. A markolat élénkvörös, ágaskodó sárkányt formázó öntött műanyag volt, olyasmi, amit jó a sötétben hüvelykujjal dörzsölgetni. A kobrát egy csomagmegőrző kazettára bízta Ninsein, és szárazon lenyelt egy újabb oktagont.

A tabletta felpezsdítette az idegrendszerét; Case belevetette magát a shigai tolongásba, kiment Ninseire és tovább, egészen Baiitsuig. Úgy érezte, hogy kísérője lemaradt, s ez jó érzés volt. Néhány számot fel kellett hívnia, üzleteket megkötnie, ez már nem várhatott. Egy háztömbbel odébb Baiitsuban, a kikötő környékén egy csúf sárga téglás, kilencemeletes irodaház emelkedett. Ablakai most sötétek voltak, de ha valaki felszegte a fejét, a tetőn láthatott némi gyengén parázsló fényt. A főbejárathoz közel, japán írásjelek füzére alatt egy kialudt neonfelirat kínált OLCSÓ HOTELt. Hogy a helynek más neve is lett volna, arról Case nem tudott; mindig csak Olcsó Hotelként emlegették. A lift, akár az Olcsó Hotel maga, utólagos elgondolás volt: bambusszal és epoxigyantával erősítették az épülethez. Case bemászott a plasztikketrecbe és kulcsa — egy jelzés nélküli, merev mágneskártya — segítségével elindította.

Case már Chibába érkezése óta bérelt itt egy kapszulát, hetente fizette a díját, de sosem aludt az Olcsó Hotelben. Aludni még olcsóbb helyekre járt.

A lift parfümtől és cigarettától bűzlött, oldalait karcolások és mocskos ujjnyomok éktelenítették. Ahogy a negyedik emeletet elmaradt alatta, Case meglátta Ninsei fényeit. Ujjaival a pisztolymarkolaton dobolt, míg a lift enyhe szisszenéssel lelassított. Mint rendesen, most is erős zökkenéssel állt meg, de Case már felkészült rá. Kilépett a belső teraszra, mely a ház hallja és egyben a kertje is volt.

A zöld műgyepszőnyeg négyzetének közepén, C alakú pult mögött japán kamasz ült tankönyvébe mélyedve. A fehér üvegszálas kapszulák ipari szerelőállványokon nyugodtak. Hat szintnyi kapszula, szintenként tíz-tíz mind a négy oldalon. Case a fiú felé biccentett, és a műfüvön keresztül a legközelebbi létrához sántikált. A felépítményt olcsó, rétegelt gyékény fedte, ami zörgött, ha erős szél fújt, és beázott, ha esett; de a kapszulákat kulcs nélkül meglehetősen nehéz volt kinyitni.

A lengőrács futóhíd remegett a súlya alatt, ahogy végigoldalazott a harmadik szinten, a 92-es számig. A kapszulák hossza három méter volt; ovális tolóajtajuk szélessége egy, magassága pedig alig másfél méter. Case kulcsát a nyílásba tolta, és megvárta, amíg a ház

számítógépe ellenőrzi azt. Mágneszárak megnyugtató csattanása hallatszott, rugók nyikordultak, s az ajtó felemelkedett. Bemászott, az ajtót lerántotta maga mögött, és rácsapott a kézi zárpanelre; a belső fénycsövek vibrálva kigyúltak.

A 92-es üres volt, eltekintve egy szabvány Hitachi zsebszámítógéptől és egy kisméretű fehér habszivacs hűtőládától. A hűtő három tízkilós szárazjégtömb maradványait tartalmazta (a párolgást késleltetendő gondosan papírba csomagolták), valamint egy alumíniumból sajtolt laboratóriumi palackot. A padló és az ágy funkcióját egyaránt betöltő barna laticellapra kuporodva Case kihúzta zsebéből Shin .22-esét, és a hűtő tetejére rakta. Azután levette a kabátját. A kapszula terminálját az egyik homorú falba süllyesztették, szemben a házirendet hét nyelven felsoroló táblával. Case leemelte a rózsaszín kagylót a villáról, és fejből beütött egy hongkongi számot. Hagyta, hogy ötször kicsengjen, aztán letette. Aki a Hitachiban lévő három megabyte-nyi forró RAM-ra lett volna vevő, nem fogadott hívásokat.

Egy tokiói számot hívott, Sindzsukuban.

Női hang jelentkezett, japánul mondott valamit.

— Kígyó Nagyúr ott van?

— Nagyszerű ismét hallani felőled — szólalt meg Kígyó Nagyúr, egy mellékvonalon bekapcsolódva. — Már vártam a hívásodat.

— Megszereztem a zenét, amire vágytál. — Case vetett egy gyors pillantást a hűtőre.

— Ezt igazán őrömmel hallom. Jelenleg likviditási gondjaink vannak. Tudsz előre szállítani?

— Nézd öregem, most állatira kellene a pénz… — Kígyó Nagyúr letette.

— Te rohadék! — mondta Case a zümmögő kagylónak. Rámeredt a hitvány kis pisztolyra.

— Nem akar összejönni — motyogta. — Ma éjjel nagyon nem akar összejönni semmi.

Napkelte előtt egy órával tért be megint a Chatba. Mindkét kezét kabátjának zsebeiben rejtegette: az egyikkel a kölcsönpisztolyt markolta, a másikkal az alumínium palackot.

Ratz egy hátsó asztalnál ült, és söröskorsóból Apollinaris-vizet ivott; testének falhoz dőlő, százhúsz kilós, tésztaszerű hústömege alatt recsegett a szék. A bárpultnál egy Kurt névre hallgató brazil kölyök szolgálta ki a jobbára csendes részegekből álló gyér vendégsereget. Ratz plasztikkarja felzúgott, ahogy felemelte a korsót s ivott; borotvált fejét izzadság borította.

— Rosszul néz ki, művész barátom — szólalt meg, s kivillantak fogainak nedves romjai.

— Pedig remek formában vagyok — felelt Case halálfejszerű vigyorral. — Szuperformában. — Ratz-cal szemben egy székre zökkent, kezét továbbra is a zsebében tartva.

— S csak jár-kel itt, a piából és narkóból tákolt hordozható óvóhelyen, mi? Megóvja az erősebb érzelmektől, igaz?

— Miért nem száll már le rólam, Ratz? Látja Waget?

— Megóvja a félelemtől és az egyedülléttől — folytatta a csapos. — Hallgasson a félelemre! Meglehet, hogy az a barátja.

— Hallott valamit egy ma éjjeli játéktermi balhéról, Ratz? Megsérült valaki?

— Valami őrült kinyírt egy biztonsági embert — vont vállat a csapos. — Egy lány, azt mondják.

— Muszáj beszélnem Wage-dzsel, Ratz, én…

— Ah — Ratz szája összeszűkült, sima vonallá préselődött. Case mögé nézett, a bejárat felé. — Azt hiszem, tüstént fog is.

Case előtt felvillantak a surikenek a kirakatukban. A speed a fejében dalolt. A kezében szorongatott pisztoly iszamos volt az izzadságtól.

— Herr Wage — mondta Ratz, miközben lassan előrenyújtotta rózsaszín manipulátorát, mintha azt várná, hogy kezet rázzanak vele. — Micsoda hatalmas öröm. Ön oly ritkán tisztel meg bennünket!

Case odafordította a fejét, és felnézett Wage arcába. Lebarnult, felejthető maszk volt. A szemek lombiktermékek: tengerzöld Nikon transzplantációk. Wage fegyveracélszürke selyemöltönyt viselt, mindkét csuklóján egyszerű platina karkötőt. Oldalról az apródjai zárkóztak mellé, közel egyforma, fiatal férfiak; karjuk-válluk kidolgozott izmoktól duzzadt.

— Hogy s mint, Case?

— Uraim — szólalt meg Ratz, s rózsaszín mancsával felmarkolta az asztal teli hamutartóját —, nem akarok itt semmi bajt. — A hamutartó vastag, törhetetlen műanyagból készült; felirata Csingtao sört reklámozott. Ratz lágyan összemorzsolta: csikkek és zöld plasztikszilánkok záporoztak az asztallapra. — Világos?

— Hé, édeském — mondta az egyik apród —, csak nem velem akarja azt a dolgot megpróbálni?

— Ne fáradj azzal, hogy a lábukra célzol, Kurt — szólt Ratz társalgási hangnemben. Case átpislantott a termen, és látta, hogy a brazil a bárpulton áll, és egy Smith Wesson gyártmányú smasszerpuskát szegez a trióra. A papírvékony fémötvözetből és kilométernyi üvegszálkötegből tekert csőbe egy ököl is befért volna. Az áttetsző tár látni engedte az öt vastag, narancssárga töltényt: szubszonikus homoklövedék-zseléket.

— Törvényi értelemben nem halálos fegyver — jegyezte meg Ratz.

— Hé, Ratz — mondta Case —, jövök magának eggyel!

A csapos vállat vont. — Semmivel se jön. Ezeknek — és fenyegetően Wage-re és az apródokra meredt — jobban kellene tudniuk. A Chatsubóban senkit sem lehet kicsinálni.

Wage köhintett: — No és ki beszél bárkinek a kicsinálásáról? Mi csak üzletről akarunk beszélni. Case és én együtt dolgozunk.

Case kihúzta a zsebéből a .22-est, és Wage lágyékára irányította. — Azt hallottam, el akarsz intézni.

Ratz rózsaszín marka összezárult a pisztoly körül és Case elernyesztette a karját.

— Idesüss Case, elmondanád, mi az isten van veled? Begolyóztál, vagy micsoda? Mi ez a seggség, hogy meg akarlak ölni? — Wage a balján álló fiúhoz fordult: — Ti ketten visszamentek a Nambanra! Várjatok, amíg odamegyek…

Case figyelte, ahogy átvágnak a báron, ami mostanra teljesen kiürült, leszámítva Kurtot és egy kekiruhás, részeg tengerészt, aki egy bárszék lába mellé roskadt. A Smith Wesson csöve egészen az ajtóig követte a két apródot, majd visszalendült, hogy Waget tartsa sakkban. Case pisztolyának tárja csattanva az asztalra esett. Ratz mancsával feltartotta a fegyvert és kiugratta a lőszert a töltényűrből.

— Ki mesélte be, hogy le akarok számolni veled, Case? — kérdezte Wage. — Ki mondta, ember? Valaki át akar téged verni?

A tengerész felnyögött, és sugárban hányni kezdett.

— Vidd ki innét — szólt rá Ratz Kurtra, aki most a bárpult szélén üldögélt, ölében a Smith Wessonnal, s épp rágyújtott.

Case érezte, hogy az éjszaka súlya nedves homokkal teli zsákként ráereszkedik, leülepszik a szeme mögé. Kihúzta zsebéből a palackot, és átnyújtotta Wage-nek.

— Ennyim van összesen. Agyalapi mirigyek. Ötszázat biztosan hoz, ha gyorsan elpasszolod. A maradék pénzem egy RAM-ban tartottam, de az most már nincs meg.

— Jól vagy, Case? — A palack már el is tűnt a fegyveracélszürke hajtóka mögött. — Úgy értem, oké, ezzel kvittek vagyunk, de pocsékul nézel ki. Akár a mosott szar. Inkább menj el valahová, és aludd ki magad!

— Egen. — Case felállt. Úgy érezte, a Chat meginog körülötte. — Szóval volt egy ötvenesem, de odaadtam valakinek. — Kuncogott. Felemelte a .22-es tárját és a külön heverő töltényt, az egyik zsebébe ejtette őket, majd becsúsztatta a pisztolyt a másikba. — Shinhez kell mennem, hogy visszakapjam a letétemet.

— Menjen haza — mondta Ratz, s zavartan fészkelődött a recsegő széken. — Lóduljon, művész. Menjen haza!

Érezte, hogy figyelik, ahogy keresztülment a termen, és átnyomakodott a műanyag ajtókon.

— Ringyó — dünnyögte a Shiga felett úszó rózsás derengésnek. Odalenn Ninsein a hologramok szellemek módjára szertefoszlottak, a neonok legtöbbje hideg volt már és halott. Egy utcai árusnál sűrű feketekávét vett (gyűszűnyi habpohárba kapta), kortyolgatta, és nézte a felkelő napot. Elrepülsz, édes. Az effajta városok olyan embereknek valók, akik szeretnek mélyen lenni. De ez valójában nem így volt, s Case számára egyre nehezebbnek tűnt elviselni az árulás tudatát. A lány csak jegyet akart, hogy hazautazhasson, s a RAM Case Hitachijában fedezni is tudja az árát, ha jó orgazdát talál. És az a színjáték az ötvenessel: a lány majdnem visszautasította, előre tudva, hogy úgyis kiforgatja maradék vagyonából.

Amikor kimászott a liftből, a recepciónál ugyanaz a fiú ült. A tankönyv már nem volt ugyanaz. — Jó haver vagy — kiáltott oda neki Case a plasztikfű felett. — Nem is kell mondanod. Már tudom. Aranyos hölgy jött látogatóba, azt mondta, nála van a kulcsom. Szép borravalót is adott neked, mondjuk ötven újat? — A fiú lerakta a könyvét. — Nő — Case hüvelykujjával vonalat húzott a homlokán keresztül. — Selyem — tette hozzá és szélesen mosolygott. A fiú visszamosolygott, bólintott. — Kösz, seggfej! — mondta Case.

A futóhídon állva vesződött egy keveset a zárral. A lány biztos elcseszett benne valamit, amikor feltörte — gondolta. Kezdő. Case tudta, honnét lehet olyan blackboxot kölcsönözni, amely mindent kinyitna az Olcsó Hotelben. Ahogy bekúszott, a fénycsövek felragyogtak.

— Nagyon lassan csukd be az ajtót, barátom. Nálad van még az a kis játékszer, amit a pincértől kölcsönöztél? .

A nő hátával a kapszula hátsó falának támaszkodva ült, felhúzott térdekkel. Csuklói rajtuk nyugodtak; kezéből egy tűvető lyukacsos torkolata meredt elő.

— Maga volt az ott a játékteremben? — Case lecsukta az ajtót. — Hol van Linda?

— Csapd meg azt a zárkapcsolót!

Megcsapta.

— Az a te nőd? Linda?

Bólintott.

— Meglépett. Elvitte a Hitachidat. Izgága egy kölyök. A fegyverrel mi az ábra, testvér? — A nő tükörszemüveget viselt. Ruhája fekete volt, a fekete csizmák sarka a habszivacsba mélyedt.

— Visszavittem Shinhez és visszakaptam a letétemet. Féláron eladtam neki a lőszert is, amit tőle vettem. Akarja a pénzt?

— Nem.

— Akar egy kis szárazjeget? Pillanatnyilag nem tudok egyébbel

szolgálni.

— Mi ütött beléd ma éjjel? Miért rendezted azt jelenetet a játékteremben? Le kellett nyomnom azt a bérzsarut, aki nuncsakuval jött utánam.

— Linda azt mondta, hogy maga meg akar ölni.

— Linda? Sose láttam, mielőtt feljöttem ide.

— Maga nem Wage-dzsel tart?

A nő megrázta a fejét. Case felismerte, hogy a szemüveg be van operálva, lezárva a nő szemüregeit. Úgy tűnt, mintha az ezüst lencsék egyenesen az arccsontjai feletti finom, sápadt bőrből nőttek volna ki, durván bozontosra vágott sötét hajtól keretezve. A tűvető köré kulcsolódó ujjak vékonyak voltak és fehérek, végük borvörös lakktól csillogott. A körmök mesterségesnek látszottak.

— Azt hiszem, elbaltáztad, Case. Felbukkantam, és te máris beleraktál a saját valóságfilmedbe.

— Szóval, mit óhajt, hölgyem? — A férfi ernyedten az ajtólemeznek dőlt.

— Téged. Egy eleven testet, egy még némileg sértetlen képzelőerőt. Molly, Case. Mollynak hívnak. Annak az embernek gyűjtelek be, akinek dolgozom. Csak beszélgetni akar veled, ennyi az egész. Senki nem akar bántani.

— Ez jól hangzik.

— Elismerem, néha bántok embereket. Azt hiszem, egyszerűen csak ilyen vagyok. — Szűk fekete kesztyűbőr farmer volt rajta és valami matt, fényelnyelőnek tűnő anyagból szabott vastag fekete dzseki. — Ha elteszem ezt a tűvetőt, akkor nyugton maradsz, Case? Olyannak látszol, aki képes hülye kockázatot is vállalni. .

— Hé, én nagyon nyugodt típus vagyok! Egy nyugis kis nyuszi; nem lesz semmi probléma.

— Ez nagyszerű, pajtás… — A tűvető eltűnt a fekete dzseki mélyén. — Ugyanis ha megpróbálnál átejteni, akkor az egyik leghülyébb dolgot kockáztatnád meg egész életedben.

A nő kinyújtotta mindkét kezét, tenyérrel felfelé; a fehér ujjak kissé széttárultak s egy alig hallható kattanással tíz kétélű, négycentis szikepenge siklott elő a burgundivörös körmök alatti tokokból.

A nő elmosolyodott. A pengék lassan visszahúzódtak.

2

Egyévi kapszulázás után a szoba a Chiba Hilton huszonötödik emeletén hatalmasnak tetszett. Tízszer nyolc méter, egy lakosztály fele. A keskeny balkonra nyíló üveg csúszópanelek melletti alacsony asztalkán fehér Braun kávéfőző gőzölgött.

— Önts be egy kis kávét. Úgy látom, jót tenne neked… — A nő levette fekete dzsekijét; a tűvető a karja alatt függött, fekete nylon válltokban. Ujjatlan, a váll-részeken lapos acélzipzárakkal szegett szürke pulóvert viselt. Golyóálló, döntötte el Case, miközben a kávét egy élénkvörös bögrébe löttyintette. Karját és lábát faágaknak érezte.

— Case.

Feltekintett és első alkalommal látta meg a férfit.

— A nevem Armitage. — A sötét köntös derékig nyitva volt, mögötte a széles mellkas szőrtelen és izmos, a has lapos és kemény. A kék szempár rendkívüli halványsága fakítóeljárásokat juttatott Case eszébe. — A nap már felkelt, Case. Szerencsés napja ez a mai, fiam.

Case oldalvást csapta karját, s a férfi könnyedén félrekapta a fejét a fortyogó kávé elől. Barna lé csurgott végig a rizspapírutánzat falon. Case meglátta a szögletes aranygyűrűt a bal fülcimpában. Különleges Alakulat. A férfi elmosolyodott.

— Idd meg a kávédat, Case — mondta Molly. — Oké vagy, de addig nem mész sehová, míg Armitage el nem mondja, amit akar. — Egy selyemhuzatú kanapén ült keresztbevetett lábakkal, és anélkül, hogy odanézett volna, belefogott a tűvető szétszerelésébe. Ikertükrök követték, ahogy Case átment az asztalhoz, és újra megtöltötte a bögréjét.

— Túl fiatal ahhoz, hogy emlékezzék a háborúra, nemde, Case? — Armitage nagy keze végigszántott rövidre nyírt barna haján. Csuklóján nehéz aranykarkötő villant meg.

— Leningrád, Kijev, Szibéria. Magát Szibériában agyaltuk ki, Case.

— Mit akar ez jelenteni?

— A Süvöltő Öklöt, Case. Hallotta már ezt a nevet?

— Valamiféle akció volt, nem? Vírusprogramokkal próbálták meg szétégetni az orosz összeköttetéseket.

— Egen; hallottam róla. És senki sem tért vissza.

Érezte, hogy a szobában hirtelen megnőtt a feszültség. Armitage az ablakhoz sétált, és elnézett a Tokió-öböl felett.

— Ez nem igaz. Egyetlen egységnek sikerült visszajutnia Helsinkiig, Case.

Case vállat vont, és kortyolt a kávéból.

— Maga egy konzolcowboy. Azoknak a programoknak a

prototípusait, amiket maga az adatbankok feltörésénél használ, a Süvöltő Ököl részére fejlesztették ki. A kirenszki kommunikációs számítógéphálózat elleni támadáshoz. Az alapegységet egy mikrokönnyű Nightwing gép, egy pilóta, egy mátrixdeck és egy zsoké alkotta. Egy Vakond nevű vírust vetettünk be. A Vakond-sorozat volt az igazi behatolóprogramok első generációja.

— A jégtörőké — mondta Case a vörös bögre karimája mögül.

— A jég a JÉG-ből származik: Jogosultságellenőrző És Behatoláselhárító Gátelektronika.

— A gond csak az, miszter, hogy én már nem vagyok zsoké, szóval azt hiszem, ideje távoznom…

— Én ott voltam, Case; ott voltam, amikor megalkották a maga fajtáját.

— Maga szart se kezdhet velem és a fajtámmal, öregem. Maga elég gazdag, hogy borotvalányokat béreljen és ide hurcoltassa a seggemet, ez minden. Sose fogok többé semmilyen decket csapdosni, se magának, se másnak. — Case az ablakhoz lépett, és lebámult — Ez az, ahol most élek.

— A profilunk szerint maga úgy próbálja intézni a dolgot, hogy az utca végezzen magával, amikor nem figyel oda.

— Profil?

— Mi felépítettük a maga részletes életrajzmodelljét. Utánanéztünk mindegyik álnevének és a lényeges adatokra ráengedtünk egy bizonyos katonai szoftvert. Maga öngyilkos hajlamú, Case. A modell egy hónapot ad magának odakint. S az orvosi elemzések azt mutatják, hogy egy éven belül új hasnyálmirigyre lesz szüksége.

— „Mi” — nézett a sápadt kék szemekbe. — Ki az a „mi”?

— Mit szólna hozzá, ha azt mondanám, hogy tudunk segíteni az idegsérülésén, Case? — Armitage hirtelen olyannak látszott, mintha egy fémtömbből faragták volna; élettelennek és irdatlanul nehéznek hatott. Egy szobornak. Case tudta már, hogy ez egy álom és mindjárt felébred. Álmai mindig ilyen állóképekben végződtek, és ez a mostani már véget ért. — Mit szólna hozzá, Case?

Case kinézett az öböl felé, és megborzongott.

— Azt szólnám, hogy ez csak fos duma.

Armitage bólintott.

— Aztán megkérdezném, mik a feltételeik.

— Nem térnek el túlságosan azoktól, amikhez már hozzászokott, Case.

— Hadd aludjon egy kicsit a fiú, Armitage! — szólt közbe Molly a kanapéjáról; a tűvető alkatrészei mint drága kirakójáték-darabok hevertek a selymen körülötte — Hiszen alig áll már a lábán.

— A feltételeket — mondta Case —, és most. Most rögtön.

Még mindig borzongott. Nem tudta megállítani a borzongást.

A klinika névtelen volt, drága felszereléssel. Csillogóan sima pavilonok csoportjából és az azokat elválasztó apró franciakertekből állt. Még emlékezett a helyre, chibai tartózkodásának első hónapjában tett körútján fordult meg itt.

— Begyulladtál, Case. Állatira be vagy gyulladva. — Vasárnap délután volt, s ő Mollyval egy udvarszerűségben állt. Fehér sziklakövek, zöld bambuszágyás, lágy hullámokba gereblyézett fekete kavics. Egy kertész — nagy fémrákra hasonlító jószág — a bambusszal bíbelődött.

— Menni fog ez, Case. Fogalmad sincs, Armitage-nek miféle cuccai vannak. Például azért, hogy téged helyrekalapálnak, ezeknek az idegbütykölő fiúknak a programmal fog fizetni. Azzal, amit most odaad nekik, hogy megtudják belőle, hogyan is kell az ilyesmit csinálni. Ezzel három évvel kerülnek előrébb a versenyben. El tudod képzelni, hogy mennyit ér ez? — A nő hüvelykujjait bőrnadrágjának övpántjaiba akasztotta és cseresznyepiros cowboycsizmájának lakkozott sarkain hátrafelé hintáztatta magát. A csizmák elkeskenyedő orrát fényes mexikói ezüst borította. A lencsék üres higanyfoltokként, egy rovar nyugalmával tekintettek a férfira.

— Te utcai szamuráj vagy — szólalt meg Case. — Mióta dolgozol neki?

— Már több hónapja.

— És azelőtt mi volt a helyzet?

— Azelőtt valaki másnak. Mint prostituált, érted?

Bólintott.

— Furcsa, Case.

— Mi a furcsa?

— Olyan, mintha ismernélek. Abból az életrajz-modellből, amit ő szerzett. Tudom, hogy milyen vagy.

— Nem ismersz te engem, hugi.

— Veled minden oké, Case. Ami veled történt, azt úgy hívják, hogy pech.

— Na és vele mi van? Ő is oké, Molly? — A robotrák feléjük haladt, a kavicshullámokat kerülgetve. Bronz-páncélja lehetett vagy ezer éves. Amikor a nő csizmáitól egy méteren belülre ért, fénycsóvát lövellt ki, aztán egy pillanatra megdermedt és elemezte a kapott adatokat.

— Amire én minden esetben először gondolok, Case, az a tulajdon édes seggem. — A rák módosította az útvonalát, hogy kikerülje, de a nő finom precizitással felrúgta; az ezüst csizmaorr nagyot csendült a páncélon. A szerkezet a hátára esett, de bronzlábai hamar visszafordították.

Case az egyik sziklán ült, cipője orrával a szimmetrikus kavicshullámokat sikálta. A zsebeiben cigaretta után kezdett kutatni. — Az ingedben — szólt a nő.

— Felelnél a kérdésemre? — A dobozból előhorgászott egy kókadt Jehjüant, a nő pedig meggyújtotta egy vékony német acélhasábbal, ami úgy nézett ki, mintha egy műtőasztalról származna.

— Nos, annyit mondhatok, hogy határozottan működik valami a pasas javára. Tele van pénzzel. Azelőtt sose volt neki, s állandóan kap még hozzá. — Case észrevette, hogy Molly ajka megfeszül. — Vagy talán, ő működik valaminek a javára… — Vállat vont.

— Mit jelent ez?

— Gőzöm sincs róla, frankón. Csak azt tudom, hogy nem tudom, valójában kinek, vagy minek dolgozunk.

Case belemeredt az ikertükrökbe. Miután szombat reggel elhagyta a Hiltont, visszament az Olcsó Hotelbe és tíz órát aludt. Azután hosszú és céltalan sétára indult a kikötő biztonsági peremsávja mentén, s nézte, hogyan köröznek a sirályok a láncszemeken túl. Ha a nő követte, akkor derekas munkát kellett végeznie. Messzire elkerülte Night Cityt; a kapszulában várta Armitage hívását. S most itt áll, ezen a csendes udvaron, vasárnap délután, ezzel a tornásztestű és boszorkánykezű lánnyal.

— Ha szíveskedne most befáradni, uram; az aneszteziológus már várja önt. — A technikus meghajolt, megfordult, és visszament a klinika épületébe, meg sem várva, hogy Case követi-e.

Hideg acél szaga. Jég cirógatta végig a gerincét.

Elhidegült kezek, oly kicsik, hogy szinte elvesznek a sötétségben, a test képe, ahogy elmosódik a televízió-ég folyosóin.

Hangok.

Aztán fekete tűz találta telibe a mellékidegek elágazásait, és kín, minden kínnak nevezett dolgon túltevő…

Maradj nyugton. Ne mozdulj.

És ott volt Ratz, és Linda Lee, Wage és Lonny Zone, arcok százai a neonerdőből, tengerészek és vagányok és kurvák, ahol az ég ezüstre mérgezett, túl a láncszemeken és a koponya börtönén.

Az istenfáját, meg ne mozdulj!

Ahol az ég statikus sercegésből átváltott a mátrix színtelenségébe, és szemébe villantak csillagai, a surikenek.

— Hagyd abba, Case, meg kell találnom a vénádat!

A nő a mellkasán ült lovaglóülésben, egyik kezében kék, műanyag szikével.

— Ha nem fekszel nyugodtan, átvágom azt a kibaszott torkodat. Még tele vagy mirigykésleltetőkkel.

Felébredt és maga mellett találta a nőt, elnyújtózva a sötétben.

A nyakát akárha vesszőből fonták volna, oly törékenynek érezte. A gerincén, félúton lefelé, egyenletesen lüktetett a fájdalom. Képek keletkeztek és alakultak át: villódzó montázs a Túlpart tornyaiból és a szabálytalan Fuller-kupolákból, egy híd vagy felüljáró alatti árnyékban feléje lopódzó homályos alakokból…

— Case? Szerda van, Case. — A nő megmozdult, átfordult és keresztülnyúlt felette. Melle súrolta a férfi felkarját. Hallotta, ahogy a nő letépi egy vizespalack fóliapecsétjét és iszik. — Nesze — nyomta a férfi kezébe az üveget. — Én látok a sötétben, Case. Mikrocsatornás képerősítők vannak a szemüvegemben.

— Fáj a hátam.

— Ott csapolták le a gerincnedvedet. A véredet is lecserélték. A vért is, mert az ügy érdekében új hasnyálmirigyet kaptál. És valami új szövetet is foltoztak a májadba. Az ideg-dologhoz, mitt'omén. És egy rakás injekciót is beadtak. A fő mutatványhoz nem kellett felvágniuk semmit. — Visszaült melléje. — Hajnali 2:43:12 van, Case. A látóidegemhez egy kijelző van csatolva.

A férfi felült, és megpróbált kortyolni a palackból. Émelygett, köhögött; mellkasát és combját langyos víz permetezte.

— Géphez kell ülnöm — hallotta a saját hangját. Vaktában a ruhája után tapogatózott. — Tudnom kell…

A nő nevetett. Kicsi, erős kezek ragadták meg a férfi felsőkarjait: — Sajnálom, nagyfőnök. Négy napot várunk. Az idegrendszered kiesne ha most becsatlakoznál. Az orvos utasítása. Mindamellett úgy saccolják, hogy sikerült. Egy-két nap múlva ellenőriznek.

A férfi ismét hátradőlt.

— Hol vagyunk?

— Otthon. Az Olcsó Hotelben.

— Hol van Armitage?

— A Hiltonban, gyöngysorokat ad el a helyieknek vagy valami hasonlót csinál. Hamarosan odábbállunk innét, testvér. Amszterdam, Párizs, aztán vissza az Államokba! — A nő megérintette a vállát: — Fordulj át! Kapsz egy jó masszázst.

Case hasra feküdt, karjait kinyújtotta; láb- és kézujjhegyei a kapszula falaihoz nyomódtak. A nő a vesetájékára telepedett, a habszivacson térdelve; a bőrfarmer hűvösen simult a férfi bőréhez. A nő ujjai a nyakát simogatták.

— Hogy lehet, hogy te nem vagy a Hiltonban?

A nő válaszként hátranyúlt a férfi combjai közé, s hüvelyk- és mutatóujját lágyan a herezacskója köré zárta. Egy percig így ringott felette, kiegyenesedve a sötétben, másik kezével Case nyakán. A nadrágbőr finoman recsegett a mozgás közben. Case megmozdult,

érezte, hogy teste megkeményedve a habszivacsnak feszül.

A feje lüktetett, de nyakának ridegsége már múlónak tetszett. Felkönyökölt, átfordult, és visszasüppedt a szivacsba. Lehúzta magához a nőt és nyalni kezdte a melleit; a kis kemény mellbimbók nedvesen csúszkáltak az arcán. Megtalálta a bőrnadrág cipzárát és lecibálta.

— Minden oké már — mondta a nő —, úgy látom.

Lehúzott nadrág hangja hallatszott. Molly addig erőlködött amíg sikerült lerúgnia magáról. Egyik lábát átvetette a férfin, aki megérintette az arcát. A beültetett lencsék nem várt keménysége meglepte. — Ne — mondta a nő. — Az ujjlenyomatok ártanak nekik.

Most ismét a férfi fölé kerekedett, megfogta a kezét és a teste köré húzta; Case hüvelykujja a nő feneke mellé simult, a többi pedig a szeméremajkakra terült. Ahogy a nő lejjebb ereszkedett, a képek pulzálva visszatértek, az arcok, a neonfoszlányok, ahogy megérkeznek és visszahátrálnak. A nő lecsúszott köréje s a férfi háta görcsös ívbe hajlott. Ilyen helyzetben lovagolt rajta a nő, felnyársalva önmagát, fel s le csúszkálva rajta újra és újra, míg mindketten elélveztek.

Case orgazmusa kéken lobbant az időtlen űrben, a mátrixhoz hasonló végtelenségben, ahol az arcok cafatokra szakadtak és elsodródtak a hurrikánfolyosókon; Molly combjainak belső fele szorosan és nedvesen tapadt a csípőjére.

Ninsein a tömegnek egy kevésbé sűrű, hétköznapi verziója kavargott a táncban. A játéktermekből és a pacsinko-szalonokból hanghullámok gördültek elő. Case bekukkantott a Chatba, és látta Zone-t, ahogy szemmel tartja a lányait a meleg, sörszagú félhomályban. Ratz a pultnál ügyködött.

— Látta Wage-t, Ratz?

— Ma éjjel nem — Ratz nagy erőfeszítéssel felhúzta a szemöldökét Molly láttán.

— Ha látná, mondja meg neki, hogy megszereztem a pénzét.

— Jó sorozat kezdődött, művészkém?

— Na ja, felgyorsultak kicsit a dolgok.

— Nézd, muszáj elmennem ehhez a pasashoz — mondta Case, és a tükörképét tanulmányozta a nő szemüvegén. — Szólnom kell neki, hogy kiszállok.

— Armitage nem örülne, ha szem elől tévesztenélek. — A nő Deane olvatag órája alatt állt, csípőre tett kézzel.

— A pasi nem áll velem szóba, ha te is ott leszel. Ami Deane-t illeti, őt le se szarom; tud magára vigyázni. De van pár emberem, akik le fognak bukni, ha szó nélkül lelépek Chibából. Az én embereim,

tudod?

A nő ajka megkeményedett. Megrázta a fejét.

— Vannak embereim Szingapúrban, tokiói kapcsolataim Sindzsukuban és Asakuzában, és ők lebuknak, érted? — hazudta és megmarkolta a nő fekete dzsekijének vállát. — Ötöt. Csak öt percet. A te órád szerint, oké?

— Nem ezért fizetnek.

— Hogy miért fizetnek, az egy dolog. Az pedig, hogy miattad hagyjam megdögleni néhány közeli barátomat, egy másik.

— Baromság. „Közeli barátaim", az ám, a valagam! Azért fogsz oda bemenni, hogy lenyomoztass minket a csempész haveroddal — felelte a nő és egyik csizmás lábát a porlepte Kandinsky kávézóasztalra tette.

— Ah, Case, cimbora, úgy veszem észre, hogy a társad amott határozottan fel van fegyverkezve, ráadásul a fejében is van egy jókora adag szilícium. Pontosan miről van szó? — Deane kísérteties köhögése mintha kettejük között függött volna a levegőben.

— Várjon, Julie! Mindenképpen egyedül megyek be.

— Biztos lehetsz benne, édes fiam. Másképp nem is sikerülne.

— Oké — szólt a nő —, menj. De csak öt perc. Ha egy kicsivel is több, bemegyek és végleg hidegre teszem a közeli barátodat. És ha már itt tartasz: próbálj rájönni valamire.

— Mire?

— Hogy miért teszek neked szívességet! — A nő megfordult és kisétált a konzervgyömbér-dobozok fehér tornyai mellett.

— Ezúttal a szokottnál is sajátságosabb társaságba cseppentünk, mi, Case? — kérdezte Julie.

— Julie, ő elment. Beengedne végre? Kérem, Julie.

A reteszek kinyíltak. — Lassan, Case — szólt a hang.

— Kapcsolja be a cuccokat, Julie, az összeset, ami az asztalban van — mondta Case, miközben helyet foglalt a forgószéken.

— Mindig be vannak kapcsolva — válaszolta Deane lágyan; ósdi mechanikus írógépének közszemlére kitett darabjai mögül egy pisztolyt húzott elő, és gondosan Case-re célzott. Hasas fegyver volt, egy Magnum revolver, egészen kurta csővel. A kakast is levágták, a markolatot régi álcaszalag-szerűséggel tekerték be. Case úgy találta, hogy a fegyver nagyon különösen fest Deane manikűrözött, rózsaszín kezében.

— Csak óvatosságból, ugye megérted. Semmi személyeskedés. S most ki vele, mit akarsz?

— Történelemórát szeretnék venni, Julie. És utána kéne nézni valakinek.

— Mi indult be, drága fiam? — Deane cukorka-csíkos inget viselt, a gallérja fehér volt és merev, akár a porcelán.

— Én, Julie. Távozom. Elmegyek. De tegye meg, amit kértem, oké?

— Utánkeresés kire, fiacskám?

— Egy gaidzsin, név szerint Armitage. A Hiltonban van lakosztálya.

Deane letette a pisztolyt.

— Ülj nyugodtan, Case. — Begépelt valamit egy hordozható terminálon. — Úgy látszik, pont ugyanannyit tudsz, mint a hálózatom, Case. Ennek az úriembernek ideiglenes megállapodása van a jakuzákkal, és a Neon Krizantém Fiai tudják a módját, hogyan titkolják el a szövetségeseiket a magamfajták elől. Más módon sem tudok hozzáférni. Nos, történelem. Azt mondtad, történelem. — Ismét kézbevette a pisztolyt, de nem irányította közvetlenül Case-re. — Miféle történelem érdekel?

— A háború. Maga volt a háborúban, Julié?

— A háború? Mi van azon tanulnivaló? Három hétig tartott.

— A Süvöltő Ököl-hadművelet.

— Híres volt. Manapság már nem tanítanak nektek történelmet? A háború utáni nagy politikai futball-játszmához tartozott. Watergate orrba-szájba. Az aranygallérosaitok, Case, a ti túlparti aranygallérosaitok ott, hol is, McLean-ben? A bunkerekben, mindegyik óriási botrány volt. Feláldoztak némi hazafias fiatal húst, hogy tesztelhessenek néhány új technológiát. Tudtak az oroszok védelmi eszközeiről, ez később kiderült. Tudtak az empek, a pulzomágneses lövegállások helyéről is. Ennek ellenére odaküldtek azokat a fickókat, csak hogy lássák az eredményt. — Deane vállat vont. — Ivánéknak agyaggalamblövészet volt.

— Megúszta valaki közülük?

— Krisztusom — merengett Deane —, rohadt idők voltak… De azt hiszem, néhányuk igen. Az egyik csoport. Kézrekerítettek egy nehéz gépet; tudod, egy olyan helikoptert. Visszarepültek vele Finnországig. Természetesen nem voltak belépési kódjaik, és a finn véderő felét szétlőtték. Azok a Különleges Alakulatosok — Deane szipogott — rohadt sokat megöltek.

Case bólintott. A tartósított gyömbér szaga mindent elborított.

— A háborút Liszabonban töltöttem, tudod — folytatta Deane, letéve a pisztolyt. — Elragadó hely az a Liszabon.

— Szolgálatban, Julie?

— Nem igazán. Habár láttam hadműveletet is — Deane arcán megjelent a rózsaszín mosoly. — Csodálatos, hogy egy háború milyen jótékonyan hat egyes piacokra.

— Kösz, Julie. Eggyel jövök magának.

— Aligha, Case. És viszlát.

És később azt mondta magának, hogy az az este a Sammi's-ben rossznak tűnt már az elejétől fogva; hogy már akkor érzékelte, amikor a folyosón Mollyt követve habszivacs csészék és letépett jegyfüzetek széttaposott kupacán botorkált keresztül. Linda halála, a várakozás…

Miután végzett Deane-nél, a Nambanra mentek és Armitage új yen-kötegével Case kifizette a tartozását Wage-nek. Wage örült ennek, az apródjai már kevésbé, s Molly egyfajta révült, állatias élénkséggel vigyorgott Case oldalán, szemmel láthatóan sóvárogva arra, hogy valamelyikük egy rossz mozdulatot tegyen. Azután visszatértek egy italra a Chatba.

— Az idődet vesztegeted, cowboy — figyelmeztette Molly, amikor Case kivett a dzsekije zsebéből egy oktagont.

— Hogyhogy? Kérsz egyet? — Case odakínált neki egy tablettát.

— Az új hasnyálmirigyed, Case, és azok a dugaszok a májadban. Armitage úgy tervezte őket, hogy megszűrjék azt a szart — koppintott egyik burgundiszín körmével az oktagonra. — Biokémiailag képtelen vagy arra, hogy amfetaminnal vagy kokainnal kiüsd magadat.

— A francba! — fakadt ki a férfi. Az oktagonra nézett, onnan a nőre.

— Edd csak meg! Egyél egy tucatot. Semmi sem fog történni.

Case megtette. Semmi sem történt.

Három sörrel később a nő a mérkőzésekről kérdezte Ratzot.

— A Sammi's-ben lesznek — közölte Ratz.

— Kihagyom — mondta Case. — Úgy hallom, megölik egymást odalenn.

Egy óra múlva a nő már jegyeket vett egy ösztövér, fehér pólóba és buggyos rögbisortba öltözött thaiföldittől.

A Sammi's vékony acélkábelekkel megerősített, sűrű szövésű textilkupolája egy kikötőparti raktárépület mögött pöffeszkedett. A mindkét végén ajtóval ellátott folyosó légzsilipként szolgált, a kupolát tartó nyomáskülönbséget tartotta fent. A furnérlemez mennyezetre egyenlő távolságokban fluoreszkáló gyűrűket csavaroztak, de legtöbbjük már eltörött. A levegő nyirkos volt és fülledt, izzadtság- és betonszagtól terhes.

Mindezek nem készítették fel az arénára, a tömegre, a feszült csendre, a kupola alatt tornyosuló fénybábukra. Betonsorok lejtettek holmi központi színpad, egy megemelt kör felé, amit vetítőkészülékek csillogó erdeje vett körül. Semmi fény, csak a hologramok, melyek az alant álló két férfi mozdulatait reprodukálva vonaglottak és vibráltak. A sorok közül cigarettafüst fátylai emelkedtek, s szálltak felfelé, amíg a kupolát feszítő légfúvók áramlatai szét nem zilálták őket. Semmi hang, csak a légfúvók tompa zúgása és a küzdők felerősített zihálása.

Molly lencséiben színes fényfolyam tükröződött, ahogy a férfiak

egymást kerülgették. A hologramokat az eredeti méret tízszeresére növelték; ekkora nagyításnál a harcolók kései majdnem méternyiek voltak. A késharcos fogása vívófogás, emlékezett vissza Case. Az ujjak begörbítve, a hüvelyk a penge mellé simul. A kések szinte maguktól mozogtak, a táncuknak megfelelő rituális lassúsággal lendültek pontról pontra, ahogy mindkét férfi azt várta, hogy a másik nyisson. Molly felfelé fordított arca sima volt, nyugodt és figyelmes.

— Megyek, szerzek valami kaját — mondta Case. A nő csak bólintott, egészen belemerült a tánc szemlélésébe.

A férfinak nem tetszett a hely.

Megfordult, és visszasétált az árnyékba. Túl sötét. Túl nyugodt.

A tömeg — ezt látta — főleg japánokból állt. Nem volt igazán Night City-beli tömeg. Technikusok, akik lejöttek a mamutcégektől. Úgy gondolta, ez is annak a jele, hogy az aréna valamelyik vállalati fitness-bizottság jóváhagyását élvezi. Futólag belegondolt, milyen is lehet egy életen keresztül egyetlen konszernnél dolgozni. Vállalati lakás, vállalati himnusz, vállalati temetés.

Majdnem teljesen körbejárta a kupolát, mire rátalált a büfésorra. Nyársonsült jakitorit vett és sört, két hosszúkás kartondobozban. Felpislantva a hologramokra, észrevette, hogy az egyik figura mellét vér pettyezi. Sűrű barna szósz csepegett a nyársakról, rá az ujjperceire.

Hét nap még, és becsatlakozik. Ha lehunyta a szemét; már most látta a mátrixot.

Árnyak kavarogtak, ahogy a hologramok ismét táncra perdültek.

Aztán a vállai között belegörcsölt a félelem. Hideg izzadságcsepp tört utat magának lefelé, s végigfutott a bordáin. A műtét nem sikerült. Még mindig itt volt, még mindig az a hús, Molly nem vár rá a köröző késekre szegeződő szemekkel, Armitage sem vár rá a Hiltonban a jegyekkel, az új útlevéllel és a pénzzel. Ez mind csak álom volt, csak szánalmas képzelgés…Szemét forró könnyek homályosították el.

Vörös fényfröccsenés; vér spriccelt elő egy nyaki ütőérből. A tömeg üvöltött, megemelkedett, üvöltött — amint az egyik figura összecsuklott, hologramja elhalványult, hunyorgott…

A hányás nyers éle Case torkát kaparta. Becsukta a szemét, mély levegőt vett, kinyitotta, és meglátta Linda Lee-t, ahogy elsuhan mellette, szürke szemei vakok voltak a félelemtől. Ugyanazt a francia gyakorlót viselte.

És eltűnt. Eltűnt az árnyékban.

Puszta, gondolkodás nélküli reflex: a férfi ledobta a sört és a csirkét, és a lány után iramodott. A nevén is szólíthatta volna, de nem lehetett biztos a dolgában.

Hajszálvékony vörös fénysugár utóképe. Kiégett beton cipőjének vékony talpa alatt.

A lány fehér tornacipői ezúttal a kanyarodó falhoz közel villantak

meg, s a lézer szellemsugara ismét fel-parázslott a szeme előtt, belekacsintott a látómezőjébe, ahogy szaladt.

Valaki elgáncsolta. Beton szaggatta fel a tenyerét.

A másik oldalára gurult és rúgkapált, de nem sikerült támaszt találnia. Egy sovány fiú hajolt fölébe, tüskés szőke hajára a hátulról jövő fény szivárványos koszorút font. Odafenn a színpadon a másik figura körbefordult, kését magasra tartva felmutatta a tapsoló tömegnek. A fiú mosolygott és a ruhaujjából előhúzott valamit. Egy borotva; a mellettük elvillanó harmadik sugár vörös mintát mart rá, fénye a sötétbe veszett. Case látta, ahogy a borotva a torka felé hajlik, akár a vízkutató varázsvesszeje.

Az arcot mikroszkopikus robbanások morajló felhője törölte el. Molly tűi voltak, másodpercenként húsz lövedék. A fiú görcsösen felköhögött és Case lábaira bukott.

A férfi a bódék felé támolygott, az árnyékok közé. Lenézett, arra számítva, hogy meglátja azt a mellkasából előtörő rubintűt. Semmi. Megtalálta a lányt. Egy betonpillér tövében hevert, csukott szemmel. Főtt hús szaga érződött. A tömeg a győztes nevét skandálta. Egy sörárus a csapjait törölgette sötét színű rongyával. Az egyik fehér tornacipő lejött valahogy, és a lány feje mellett feküdt.

Kövesd a falat. A beton görbületét. Kezek a zsebben. Sétálj tovább. El a mit sem látó arcok mellett, minden szem a bajnokra, a gyűrű felett ingó képére tapad. Egyszercsak egy európai arc táncolt elő a meccs ragyogásában, ajkait szorosan összezárta fémpipájának kurta szárán. A hasis illata. Case továbbment, nem érzett semmit.

— Case — Molly tükrei a mélyebb árnyékból emelkedtek elő. — Jól vagy?

Valami nyögdécselt és bugyborékolt mögötte a sötétben.

A férfi megrázta a fejét.

— Vége a küzdelemnek, Case. Ideje hazamenni.

Megpróbált elsurranni a nő mellett, vissza a sötétbe, ahol valami haldoklott. A nő egyik kezét a férfi mellére tette és megállította. — A te közeli barátod barátai. Megölték a barátnődet. Nem túlságosan feleltél meg a barátoknak ebben a városban, igaz? Készítettünk egy részleges profilt arról a vén gazemberről is, mikor téged elemeztünk, testvér. Bárkit megsütne pár koszos Újért. Az ott hátul elmondta, hogy akkor szálltak rá a lányra, amikor megpróbálta elpasszolni a RAM-odat. Egyszerűbbnek tartották, ha megölik, és elveszik tőle. Megspórolnak egy kis pénzt… A lézer-pisztolyost kaptam el, és kiszedtem belőle mindent. Véletlen egybeesés, hogy mi is itt voltunk, de biztosra kellett mennem… — A nő ajka kemény, vékony vonallá húzódott.

Case úgy érezte, mintha az agya beragadt volna. — Kicsoda — kérdezte —, ki küldte őket?

A nő egy vérfoltos zacskót lökött eléje; tartósított gyömbér volt benne. Látta, hogy a nő keze ragacsos a vértől. Hátul az árnyak között valami nedves hangokat hallatott, aztán végleg elcsendesedett.

A klinikán még elvégeztek rajta egy műtét utáni ellenőrzést, aztán Molly kivitte a kikötőbe. Armitage már várta őket. Bérelt egy légpárnás hajót. Az utolsó dolgok, amiket Case Chibából látott, a mammutcégek sötétlő szögletei voltak. Aztán könnyű köd borult a fekete vízre és a sodródó hulladék halmaira.

MÁSODIK RÉSZ
BEVÁSÁRLÓ KÖRÚT

3

Otthon.

Az otthon a BAMT volt, a Sprawl, a Boston-Atlanta Metropolisz-Tengely.

Írj egy térképprogramot, amely az adatcseréket ábrázolja egy igen nagy képernyőn, minden ezer megabyte-ot egyetlen pixellel. Manhattan és Atlanta egyenletes fehérben izzik. Aztán pulzálni kezdenek, a forgalom mértéke a szimulációdat túlterheléssel fenyegeti. A térképed mindjárt szupernóvává változik. Hűtsd le. Növeld a léptéket. Mindegyik pixel egymillió megabyte. Másodpercenkénti százmillió megabyte-nál már kezded kivenni Manhattan belvárosának egyes háztömbjeit, az Atlanta régi magját övező, százéves ipari létesítmények körvonalait…

Case felébredt álmából, melyben repülőtereket látott, Molly sötét bőrnadrágját, ahogy megy előtte, keresztül Narita, Schipol, Orly várócsarnokain… Nézte önmagát, ahogy hajnal előtt egy órával valami kioszkban dán vodkát vesz egy lapos műanyag üveggel.

Valahol lent, a város vasbeton gyökereinél egy vonat áporodott levegőt hajtott keresztül az alagúton. Maga a vonat csendesen siklott indukciós párnáján, de az alagút harsogott a kiszorított levegőtől, hallásküszöb alá dörgő basszusán. A vibráció felért a szobáig, ahol Case feküdt, s a szikkadt parkett repedéseiből felzavarta a port.

Kinyitotta a szemét és meglátta Mollyt, meztelenül, karnyújtásnyira tőle, a vadonatúj rózsaszín habszivacstömb átellenes oldalán. A fejük feletti tetőablak koromfoltos rácsán át napfény szűrődött be. Az üveg félméternyi, négyzetes darabját kartonlemezzel helyettesítették, ahonnét vastag szürke kábel ereszkedett alá, vége a padlótól pár centiméterre himbálózott. A férfi az oldalán feküdt, figyelte a nő lélegzését, a melleit, a vadászgépek törzsének funkcionális eleganciájával megrajzolt lágyékívet. A nő teste inas volt és arányos, izomzata akár a táncosoké.

A szoba óriási volt. Felült. Körös-körül — a széles ágytömbtől és a mellette fekvő két új, egyforma nylonzsáktól eltekintve — nem volt semmi. Üres falak, ablakok sehol, csak egy egyszerű, fehérre mázolt acél tűzajtó. A falakat fehér kaucsukfesték számtalan rétege fedte. Gyárterület. Ismerte az effajta szobákat és épületeket; bérlőik általában az átmeneti zónában kívánnak tevékenykedni, ahol a művészet nem egészen bűn, s a bűn nem egészen művészet.

Otthon volt.

Lábával a padlóra lendült. Azt apró fakockák alkották, néhányuk hiányzott, néhányuk kilazult. Fájt a feje. Eszébe jutott Amszterdam,

egy másik szoba, a Centrum óvárosi részében álló évszázados épületekben. Molly a csatorna mellől narancslével és tojásokkal tért vissza. Armitage elment, hogy végrehajtson valami titokzatos betörést; a nő tudott egy bárt Damrak egyik főútján, így kettesben sétáltak végig a Dóm téren, egészen odáig. Párizs zavaros álom volt csupán. Bevásárlás. A nő elvitte bevásárolni.

Felállt, felrángatta magára a lábainál heverő gyűrött, új fekete farmert, és a zsákok mellé térdelt. Az első, amit kinyitott, Mollyé volt: gondosan összehajtott ruhákat és kicsiny, költséges küllemű szerkentyűket rejtett. A második olyan dolgokkal volt teletömve, amelyek megvételére nem emlékezett: könyvek, szalagok, egy szimstim deck, francia és olasz címkés ruhák. Egy zöld póló alatt lapos csomagot fedezett fel, japán újrapapír origamiba tekercselve.

Ahogy kivette, elszakadt a papír; fényes, kilencágú csillag hullott ki belőle — és állt bele egyenesen egy parkettarepedésbe.

— Emlékbe — szólalt meg Molly. — Észrevettem, hogy folyton ezeket nézed. — A férfi megfordult és látta, hogy a nő keresztbevetett lábakkal ül az ágyon, s burgundivörös körmeivel álmosan vakargatja a hasát.

— Valaki majd jön később, és biztosítja a helyet — mondta Armitage. A nyitott ajtóban állt, ódivatú mágneses kulccsal a kezében. Molly a zsákjából előkotort apró német tűzhelyen kávét főzött.

— Magam is meg tudom csinálni — felelte. — Már elegendő cuccot szereztem hozzá. Infrakereső övezet, vijjogók.

— Nem — válaszolta a férfi és behúzta az ajtót. — Igazán szorosra akarom.

— Ahogy tetszik. — A nő sötét neccpólót viselt, szélét buggyos fekete gyapjúnadrágjába tömte.

— Dolgozott valaha a rendőrségnek, Mr. Armitage? — kérdezte Case onnan, ahol ült, háttal a falnak.

Armitage nem volt magasabb Case-nél, de széles vallaival és katonás testtartásával betölteni látszott az ajtónyílást. Komor színű olasz öltöny volt rajta; jobb kezében puha borjúbőr aktatáskát tartott. A Különleges Alakulat-fülbevaló eltűnt. A megnyerő, kifejezéstelen arcon a kozmetikaszalonok rutinszépsége tükröződött, az elmúlt évtized vezető televíziós személyiségeinek vonásai keveredtek rajta. Szemeinek sápatag csillogása még jobban kiemelte a maszk összhatását. Case kezdte megbánni a kérdést.

— Úgy értem, az Alakulattól sokan zsaruként végzik. Vagy vállalati rendészként — tette hozzá kényszeredetten. Molly odanyújtott neki egy gőzölgő csésze kávét. — Az a szám is zsarumódszer volt, amivel megcsináltatta velük a hasnyálmirigyemet.

Armitage becsukta az ajtót, keresztülvágott a szobán és megállt

közvetlenül Case előtt. — Maga szerencsés fickó, Case. Köszönettel tartozik nekem.

— Tényleg? — Case nagy zajjal megfújta a kávéját.

— Új hasnyálmirigyre volt szüksége. Amit magának vettünk, veszedelmes függőségtől szabadítja meg.

— Kösz, de én élveztem azt a függőséget.

— Helyes, ugyanis szerzett egy újabbat helyette.

— Hogyan? — pillantott fel Case. Armitage mosolygott.

— Tizenöt méregtasakot rögzítettek a főbb artériáinak a falába, Case. A tasakok oldódnak. Nagyon lassan, de oldódnak. Gombaméreg van mindegyikben. Ennek a gombaméregnek már ismeri a hatását. Ugyanarról van szó, amilyet az egykori megbízóitól kapott odaát Memphisben.

Case csak pislogott a mosolygó maszkra.

— Arra van még ideje, hogy megtegye, amire felbérelem, Case, de ez minden. Hajtsa végre a feladatot, és én beinjekciózom magának az enzimet, ami lebontja a kötőanyagot anélkül, hogy megnyitná a tasakokat. Aztán csak le kell cserélni a vérét. Másképpen a tasakok szétolvadnak és maga ugyanott van, ahol megtaláltam. Szóval, Case, szüksége van ránk. Ugyanúgy állatira szüksége van ránk, mint ahogy akkor volt, amikor kivakartuk a nyomorból.

Case Mollyra nézett. Az vállat vont.

— Most pedig menjen le a teherlifthez és hozza fel a dobozokat, amiket ott talál — Armitage átnyújtotta neki a mágneses kulcsot. — Rajta. Élvezni fogja, Case. Akárcsak a karácsony reggelt.

Tombolt nyár a városban, a sétányokat ellepő tömeg hajladozott, mint a szélfútta fű; mint egy húsmező, melyen átnyilallnak a vágy és a kielégülés hirtelen örvényei.

Case Molly mellett ült a szűrt napfényben, egy kiszáradt szökőkút betonkáváján, s hagyta, hogy az arcok véget nem érő folyama átismételje életének állomásait. Először gyermek, ernyőzött szemekkel; majd tinédzser, arca sima és rejtélyes a vörös szemüveg mögött. Case felidézte, hogyan küzdött tizenhét évesen egy háztetőn, milyen volt a néma kézitusa a geodéziai hajnal rózsafényében.

Fészkelődött a betonon, amely a vékony fekete pamutvásznon keresztül is érezhetően durva volt és hűvös. Semmi sem akadt itt Ninsei elektromos táncából. Másféle kereskedelem volt ez, más ritmusra járt a gyorsételek, parfümök és friss nyári izzadság illatában.

A deckje — egy Ono-Sendai Cyberspace 7 — már vár rá hátul a padlástérben. Úgy hagyták a helyet, teleszemetelve a habszivacs csomagolóegységek absztrakt fehér formáival, összegyűrt műanyagfilmmel és parányi habgyöngyök százaival. Az Ono-Sendai; a jövő év legdrágább Hosaka számítógépe; egy Sony monitor; tucatnyi

disk, vállalati szintű jéggel; egy Braun kávéfőző. Armitage minden darabnál megvárta Case jóváhagyását.

— Hová ment? — tudakolta most Mollytól.

— Szereti a szállodákat. A nagyokat. A repterekhez közeliekbe megy, ha teheti. Menjünk le az utcára! — A nő behúzta a cipzárt egy régről megmaradt mellényen, melyet tucatnyi különös alakú zseb ékesített, és feltett egy hatalmas fekete plasztik napszemüveget, amely teljesen eltakarta a tükröző beültetéseket.

— Te tudtál arról a méreg-balhéról korábban? — kérdezte a nőtől, a szökőkút mellett állva. Az megrázta a fejét. — Gondolod, hogy igaz?

— Talán igen, talán nem. Mindenképp hatásos.

— Tudsz rá módot, hogyan tudhatnám meg?

— Nem — felelte a nő, s jobb keze felemelkedett, a csend jelét mutatva. — Az a fajta gúzs túl kifinomult ahhoz, hogy egy kereső kimutassa. — Aztán ismét megmozdultak az ujjai: várni. — És annyira úgysem érdekel téged. Láttalak, ahogy azt a Sendait simogattad. Ember, az már pornográf volt! — Nevetett.

— Na és téged mivel vett le a lábadról? Hogyan sikerült lekötnie a prostit?

— Szakmai büszkeség, bébi, ez minden — és ismét a csend jele. — Bekapunk valamit reggelire, oké? Tojást, valódi szalonnát. Feltehetőleg meg fog ölni, olyan sokáig etted azt az újrafeldolgozott chibai krillt. Úgy ám, gyerünk, bemetrózunk Manhattanbe, és lesz egy igazi reggelink!

Az élettelen neoncsövek poros nagybetűkké álltak össze: METRO HOLOGRAFIX. Case a metszőfogai közé szorult szalonnadarabkát csócsálta. Már feladta a kérdezősködést útjuk célja és értelme felől; válaszként mindössze oldalbabökéseket kapott, s a csend jelét. Molly az évszak divatjáról, sportról, meg valami sosem hallott kaliforniai politikai botrányról beszélt.

Körbepillantott a kihalt zsákutcában. Egy ív újságpapír hengergett tova a kereszteződésben. A Keleti Oldal szeszélyes szelei sodorták; az áramlattal és a kupolák közti átfedésekkel lehettek összefüggésben. Case a halott feliratot kémlelte az ablakon keresztül. Az ő városa nem azonos az enyémmel, állapította meg. A nő tucatnyi bárba és klubba vezette el, amelyeket azelőtt sohasem látott; üzleti dolgokat intézett, legtöbbször nem téve többet egy biccentésnél. Ápolta a kapcsolatait.

Valami mozgolódott a METRO HOLOGRAFIX mögötti árnyékban.

Az ajtót jókora tetőfedő hullámlemez képezte. Eléje állva Molly kezei bonyolult vonaglássorozatba kezdtek, amit a férfi nem tudott követni. Ám a fizetés jelét, a hüvelykujj és a mutatóujj hegyének összedörzsölését elcsípte. Az ajtó befelé lendült, és a nő magával húzta

a porszagba. Egy nyitott téren álltak, minden oldalon jókora szemétkupacok emelkedtek, egészen a megsárgult papírkiadványoktól roskadozó polcokig. A szemét összegörbült fémből és műanyagból növekvő helyi gombafélének hatott. A férfi megkülönböztetett egyes tárgyakat, de azok utóbb mintha megint belevesztek volna a többi tömegébe: egy vízözön előtti televízió vákuumcsövek üvegcsonkjaival teliszórt zsigerei; horpadt tányérantenna; barna szálakból font doboz, benne egy ötvözött csőszerkezet rozsdás darabjai. A régi magazinok irdatlan kupaca alázuhoghatott a nyitott térbe: most elmúlt nyarak húsa meredt róluk vakon felfelé, s ő követte a nőt hátra, a zsúfolt hulladék szűk kanyonján keresztül. Hallotta, hogy becsukódik mögöttük az ajtó. Nem nézett vissza.

Az alagút egy átjáró elé szögelt ősrégi katonai takaróban végződött. Fehér fény csapott ki mögüle, ahogy Molly átbújt alatta.

Négy négyzetes, fehér műanyagfal, hozzájuk illő mennyezettel és fehér kórházi csempével burkolt padlóval, amit kidomborodó csúszásgátló korongocskák tarkítottak. Középen négyzet alakú, fehérre mázolt faasztal állt, négy fehér tábori székkel.

Az ember, aki most hunyorogva állt mögöttük az ajtónyílásban, a válláról köpenyként redőző takaróval, úgy nézett ki, mintha szélcsatornában tervezték volna. Fülei nagyon kicsik voltak, laposan tapadtak keskeny koponyájához. Valami, ami nem volt teljesen mosoly, feltárta óriási és élesen hátrahajló metszőfogait. Régies tweedzakót viselt, baljában sajátos kézifegyvert tartott. Fürkészően nézett rájuk, hunyorított, s a pisztolyt zakója zsebébe ejtette. Intett Case-nek, és egy fehér műanyagtömbre mutatott, amely az ajtó mellé volt támasztva. Case odalépett, és meglátta, hogy a lemez tömör áramkörszendvics, közel egy centiméter vastag. Segített felemelni és beilleszteni az ajtónyílásba. Fürge, nikotinfoltos ujjak rögzítették le fehér velcroszalaggal. Rejtett elszívó kezdett duruzsolni.

— Az idő — szólalt meg a házigazda —, és a számítás. Ismered a tarifát, Moll.

— Átvilágításra van szükségünk, Finn. Beültetéseket keresünk.

— Akkor állj oda, a pilonok közé. Állj a szalagra. Húzd ki magad, egen. Most fordulj körbe, csinálj teljes háromhatvanat. — Case nézte, ahogy a nő a két törékeny külsejű, szenzorokkal telipakolt pillér között forog. A másik férfi kivett a zsebéből egy kicsiny monitort és rásandított. — Valami újdonság a fejedben, mgen. Szilícium, pirolitikus széntakaróval. Óra, ugye? A szemüvegedről ugyanazt látom, mint mindig: alacsony hőmérsékletű izotróp szén. A pirolitikus jobb biokompatibilitást ad, no de ez a te dolgod, igaz? A karmaiddal ugyanez a helyzet.

— Gyere ide, Case! — A férfi kopott fekete X-et látott a fehér padlón. — Fordulj körbe. Lassan.

— A fickó szűz — vont vállat a Finn. — Némi olcsó fogorvosi munka, ez minden.

— Biológiaiakat is kerestél? — Molly lehúzta zöld mellénye cipzárját, és levette a sötét szemüveget.

— Tán azt hiszed, a Mayóban vagy? Mássz fel az asztalra, kölyök, csinálunk egy kis szövettani vizsgálatot! — A férfi nevetett, még többet mutatva ki sárga fogaiból. — Nah. Finn azt mondja, édes husi, hogy bennetek nincsenek se kis poloskák, se kérgi bombák. Akarjátok, hogy lekapcsoljam az ernyőt?

— Csak addig, amíg kimész, Finn. Azután teljes ernyőt akarunk, és addig, ameddig kívánjuk.

— Hé, ez a Finnek teljesen megfelel, Moll! Úgyis az idő szerint fizetsz.

Leragasztották mögötte az ajtót; Molly megfordította az egyik fehér széket és ráült, arcát összefont alkarján pihentette. — Most beszélhetünk. Ez olyan privát hely, amilyen a pénzemért lehet.

— Miről beszélhetünk?

— Arról, amit csinálunk.

— És mit csinálunk?

— Armitage-nak dolgozunk.

— És azt mondod, ez nem az ő javára megy?

— Azt. Láttam a profilodat, Case. És láttam egyszer a vásárlási listánk hátralevő részét is. Dolgoztál már halottakkal?

— Nem. — A tükörképét nézte a nő szemüvegén. — De gondolom, tudnék. Jó vagyok abban, amit csinálok. — A jelen idő felidegesítette.

— Tudod, hogy Dixie Flatline meghalt?

Bólintott.

— Azt hallottam, a szíve vitte el.

— Az ő agykártyájával fogsz dolgozni — A nő elmosolyodott. — Ő tanított az alaptrükkökre, mi? Ő és Quine. Mellesleg ismerem Quine-t. Igazi seggfej.

— Valaki megszerezte McCoy Pauley agyfelvételét? Kicsoda? — Most Case is leült, s az asztalra könyökölt. — Nem értem. Sosem csinálta volna végig.

— Sense/Net. Megát fizettek neki, mérget vehetsz rá.

— Quine szintén halott?

— Nincs akkora szerencsénk. Európában van. Ebbe nem folyik bele.

— Nos, ha meg tudjuk szerezni a Flatline-t, akkor miénk a pálya. Ő volt a legjobb. Tudsz róla, hogy háromszor halt agyhalált?

A nő bólintott.

— Az EEG-je egy merő flatline volt. Szálegyenes. Megmutatta a szalagokat. „Fiú, én meghóttam.”

— Idehallgass, Case, én azóta próbálom kiszimatolni, hogy ki áll Armitage mögött, amióta hozzászegődtem. De úgy tűnik, ez nem egy konszernt, egy kormányt vagy valami jakuzaérdekeltséget képvisel. Armitage parancsokat kap. Mintha valami azt mondta volna neki, hogy menjen ki Chibába, szedjen fel egy narkóst, aki már totál lerobbant és az utolsókat rúgja, és adjon egy programot a műtétért, ami helyrepofozza. A pénzért, amit azért a sebészeti programért a piac bármikor kész volt kifizetni, akár húsz világklasszis cowboyt is megvehettünk volna. Te jó voltál, de annyira azért nem… — Molly megdörzsölte az orrcimpáját.

— Mindez nyilvánvalóan jelent valakit — felelte Case —, valaki nagyot.

— Nehogy a végén a lelkedbe gázoljak! — vigyorodott el a nő. — Egy kemény akciót fogunk csinálni, Case, hogy megkapjuk a Flatline-agykártyát. A Sense/Net egy belvárosi könyvtártrezorba zárta el. Egy angolna seggelyukába is könnyebb bejutni, mint oda. Nos, Sense/Net-ék ugyanott tartják az összes új anyagukat az őszi évszakra. Ha azokat megfújod, máris gennyesre kerested magad. De nem, nekünk csak a Flatline-t kell lenyúlnunk, semmi egyebet. Furcsa, nem?

— Egen, ez mind furcsa. Te furcsa vagy, furcsa ez a lyuk is, és ki az a furcsa kis hörcsög odakinn a hallban?

— Finn, egy régi kapcsolatom. Orgazda, leginkább. Software. Ez az elrejtőzés-üzlet csak mellékes. De rávettem Armitage-t, hogy őt válassza itteni technikusunknak, szóval ha később felbukkan, te nem láttad soha. Értve?

— Na és benned mi mállik szét Armitage jóvoltából?

— Én könnyű eset vagyok — mosolyodott el Molly. — Mint mindenki, aki profin teszi, amit tesz. Ezért profik, nem igaz? Neked becsatlakozásokat kell csinálnod, nekem verekednem kell.

Case rámeredt. — Akkor mondd el nekem, amit Armitage-ról tudsz!

— Kezdetnek annyit, hogy Armitage nevű egyén sosem vett részt egyetlen Süvöltő Ökör-műveletben sem; ellenőriztem. De ez nem sokat jelent. Egyik túlélő képe se hasonlít az övére. — Molly megrántotta a vállát. — Nagy kaland. És amit megtudtam, az csak a kezdet — körmével széke háttámláján dobolt. — De te cowboy vagy, nemde? Úgy értem, talán te körülnézhetnél kissé… — És mosolygott.

— Megölne.

— Lehet. De az is lehet, hogy nem. Azt hiszem, szüksége van rád, Case, méghozzá nagyon. És amellett te dörzsölt pali vagy, nem? Te tutira kiszagolsz róla valamit.

— Mi van még azon a listán, amit említettél?

— Játékok. A legtöbbje neked. És egy címeres pszichopata, bizonyos Peter Riviera. Igazán kellemetlen egy pofa.

— Ő hol van?

— Nemt'om. De valóban beteg a mandró, nem hazudok. Láttam a profilját — a nő grimaszt vágott — borzasztó. — Felállt, és macska módjára nyújtózkodott. — Szóval, közös a tengely, fiú? Együtt vagyunk ebben? Társakként?

Case ráemelte a szemét: — Marha sok választásom van, mi?

A nő felnevetett. — Érted a dolgot, cowboy.

— A mátrix gyökerei a kezdetleges játéktermi játékokig nyúlnak — sorolta a géphang —, a korai grafikus programokig és a katonai koponyacsatlakozó-kísérletekig. — A Sonyn a kétdimenziós űrháború elenyészett a logaritmikus spirálok térlehetőségeit demonstráló matematikailag generált páfrányerdő mögött. Hidegkék katonai dokumentumfilm izzott fel, tesztrendszerekhez kapcsolt laboratóriumi állatokat, tankok és harci repülők tűzvezető áramköreibe kötött sisakokat mutatva. — Cybertér. Akarattól független hallucináció, melyet minden nemzetből törvényes felhasználók milliárdjai tapasztalnak naponta, egészen a matematikai fogalmakat tanuló gyermekekig… Az emberi rendszer összes számítógépének bankjaiból származó adatok grafikus megjelenítése. Hihetetlen összetettség. Az elme nem-terébe nyújtózó fényvonalak, adatok nyalábjai és csoportjai. Mint a távolodó városi fények…

— Mi az? — érdeklődött Molly, amikor a férfi átkattintotta a csatornaváltót.

— Gyerekműsor. — Összefüggéstelen képfolyam hullámzott a képernyőn, ahogy a kereső végigpásztázta a csatornákat. — Kikapcs — szólt oda a Hosakának.

— Meg akarod próbálni, Case?

Szerda. Nyolc nap telt el, amióta felébredt az Olcsó Hotelben, Mollyval az oldalán. — Akarod, hogy kimenjek, Case? Talán úgy könnyebb lesz neked, egyedül…

A férfi megrázta a fejét.

— Nem. Maradj csak, nincs jelentősége. — Homlokára illesztette a bolyhos fekete izzadságszívó szalagot, vigyázva, nehogy elmozdítsa a lapos Sendai bőrelektródákat. Rábámult az ölében nyugvó deckre; nem is igazán látta, helyette inkább a Ninsei-beli kirakat volt a szeme előtt, a tükröződő neonfényben égő krómozott surikenekkel. Felpillantott; a falon, épp a Sony felett ékeskedett a nő ajándéka: Case tűzte fel oda, a középső nyíláson átszúrt sárga fejű rajzszöggel.

Becsukta a szemét.

Körös-körül a tápcsatlakozó barázdált felületén.

És a szemei mögötti vérsugaras sötétbe az űr pereméről fortyogó ezüst káprázatok törtek be: véletlenszerű kockákból összevágott film módjára elvonagló hipnagógikus képek. Jelképek, számjegyek, arcok,

a vizuális információ elmosódott, széttöredezett, misztikus világképe.

Könyörgöm, imádkozott, most…

Egy szürke korong, színe mint a Chiba feletti ég.

Most…

A korong forogni kezdett, egyre gyorsabban, halványabb szürkés gömbhéjjá alakult. Kiterjeszkedett…

És szétáradt, kivirágzott előtte a folyékony neon-origami mutatvány: feltárulása saját, távolság nélküli otthonának s hazájának, a végtelenségbe tartó átlátszó, térbeli sakktáblának. Belső szeme előtt felmerült a Keleti Part Nukleáris Hatóságának skarlátszín, lépcsőzetes gúlája, mely a Mitsubishi Bank of America zöld kockáin túl parázslott, s magasan és nagyon messze meglátta a katonai rendszerek spirálkarjait, melyeket soha el nem érhet…

És valahol, egy fehérre festett padlástérben, csak nevetett, távoli ujjai a decket cirógatták, s arcára a felszabadultság könnyei festettek csíkokat.

Molly már nem volt ott, amikor levette az elektródákat; a padlás sötét volt. Megnézte az időt. Öt órát töltött a cybertérben. Az Ono-Sendait az egyik új munkaasztalhoz cipelte és az ágylemezre rogyott; Molly fekete selyem hálózsákját a fejére húzta.

Az acél tűzajtóra ragasztott biztonsági csomag kettőt csippant. — Belépéskérelem — mondta. — A tárgy a programom által tisztázott.

— Akkor nyisd ki — Case lehúzta arcáról a selymet és felölt, arra számítva, hogy Molly vagy Armitage az érkező.

— Krisztusom — szólalt meg egy rekedtes hang. — Tudom, hogy az a szuka lát a sötétben… — Egy zömök alak lépett be és becsukta az ajtót. — Gyújtsd meg a lámpát, oké?

Case lemászott az ágyról és rátalált az ódivatú kapcsolóra.

— Én a Finn vagyok — mondta a Finn és figyelmeztető grimaszt vágott.

— Én meg Case.

— Örvendek, hogy találkoztunk, frankón. Úgy látszik, valami hardware-t csinálok a főnöködnek… — A Finn egyik zsebéből előhalászott egy csomag Partagast, és rágyújtott. A szobát kubai dohány illata töltötte be. A látogató a munkaasztalhoz sétált, és szemügyre vette a gépeket. — Szabványosnak látszik. Hamar összerakom. De itt a te problémád, kölyök! — Zakója belső zsebéből mocskos manilaborítékot vett elő, a padlóra hamuzott, s a borítékból egy jellegtelen, fekete hasábot húzott ki. — Ezek az istenverte gyári prototípusok — folytatta, miközben a készüléket az asztalra lökte. — Körül vannak öntve egy polikarbon tömbbel, nem lehet úgy lézerrel beléjük nyúlni, hogy be ne süljön a szerkezetük. Tele vannak csapdákkal, röntgenre, ultrakeresőre, meg még isten tudja mi

mindenre reagálnak. Be fogunk jutni, de hát a bűnös sose lel nyugalmat, igaz? — Nagy gonddal összehajtogatta a borítékot, és egyik belső zsebébe gyömöszölte megint.

— Mi ez?

— Alapjában véve egy irányváltó kapcsoló. Itt bekötöd a Sendaidba, és hozzá tudsz férni élő vagy felvett szimstimhez anélkül, hogy ki kellene lépned a mátrixból.

— Minek ez?

— Gőzöm sincs. Annyit tudok, hogy Mollyt most készítem elő egy jeladóegység viselésére, így feltehetőleg az ő érzőideg-rendszeréhez lesz bejárásod. — A Finn megvakarta az arcát. — Szóval most majd rájössz, valójában mennyire szűk is az a farmer, he?

4

Case a padlásszobában ült, homlokán a bőrelektródákkal, s figyelte a porszemek táncát a fenti ablakon beszűrődő tompított fénynyalábban. A monitor egyik sarkában visszaszámlálás pergett.

Arra gondolt, hogy a cowboyok nemigen használnak szimstimet, mivel azt alapvetően hús-játéknak tartják. Tudta ugyan, hogy az általa használt elektródák és a szimstim-deckekről lecsüngő kis plasztikfejdíszek alapjaikban azonosak, s hogy a cybertér mátrixa éppenséggel nem más, mint az emberi érzékrendszer drasztikus leegyszerűsítése — legalábbis a megjelenés szempontjából —, de magát a szimstimet a testi inputok felesleges megsokszorozásának tekintette. A kommersz változatokat természetesen megszűrték, tehát ha az egyik folytatásban Tally Ishamnek történetesen fájt a feje, a publikum azért nem szenvedett.

A monitor csipogása az utolsó két másodpercre figyelmeztetett.

Az új kapcsoló vékony üvegszál-szalagja már a férfi Sendai-jába volt kötve.

És egy, és kettő és…

A cybertér a négy égtáj felől a tudatába siklott. Finom, gondolta, de nem eléggé. Még dolgozni kell rajta…

Aztán megnyomta az új kapcsolót.

Váratlan átzökkenés az idegen húsba. A mátrix eltűnt, hang- és színhullámzás… Molly zsúfolt utcán haladt végig, leárazott software-eket kínáló bódék és műanyagszeletekre filctollal felfirkált árak mellett, a számtalan hangszóróból áradó zeneszilánkok kavalkádjában. Vizelet bűze, szabad monomerek, parfüm és a sülő krill húspogácsáinak szaga. Case néhány rémült másodpercig kétségbeesve küszködött, hogy irányíthassa a nő testét. Aztán sikerült önmagát tétlenségre kényszerítenie, és utassá lett a női szemek mögött.

Úgy találta, hogy a szemüveg egyáltalán nem szűri meg a napfényt. Kíváncsi volt, vajon átálltak-e automatikusan a beépített erősítők. A nő bal látómezejének alsó szélén kék alfanumerikus jegyek villantották fel az időt. Csak parádé, gondolta.

A nő testbeszéde megtévesztő volt, a stílusa idegen. Állandóan a másokkal való összeütközés határán mozgott, de az emberek kitértek az útjából, oldalt léptek, helyet adtak neki.

— Hogy s mint, Case? — Hallotta a szavakat és érezte, ahogy a nő megformálja őket. Egyik kezét a dzsekije alá csúsztatta, s ujjbegyével körbecirógatta a meleg selyem alatt rejtőző egyik mellbimbóját. Az érzéstől a férfinak elakadt a lélegzete. Molly nevetett. A kapcsolat azonban egyirányú volt. Case nem tudott válaszolni.

Két háztömbbel odébb a nő már a Memory Lane környékén

furakodott tovább. Case tovább próbálkozott, hogy szemeit a tájékozódási pontok felé fordítsa, amelyekre szüksége lett volna hogy odataláljon. Tehetetlenségét kezdte bosszantónak találni.

Az átmenet a cybertérbe, amikor rácsapott a kapcsolóra, csak szemvillanásnyi volt. A New York Nyilvános Könyvtára falához tartozó primitív jég mentén irányította magát lefelé, automatikusan számolva a potenciális ablakokat. Majd visszaváltott a nő érzékrendszerébe, az izmok s az éles, és világos érzetek örvénylő áramlásába.

Azon vette észre magát, hogy az elmén tűnődik, amivel megosztja ezeket az érzékleteket. Mit tud a nőről? Azt, hogy profi, akárcsak ő; hogy azt mondta, a lénye, akár a férfié, az a dolog, amivel megkeresi a mindennapi betevőt. Tudta, hogyan mozdult felé a nő, még korábban, amikor felébredt. Tudta, hogyan nyögtek fel együtt az egyesülésben, amikor beléhatolt, s tudta még, hogy Molly utána feketén kérte a kávét…

A nő úticélja a Memory Lane-t szegélyező gyanús software-kölcsönző komplexumok egyike volt. Odabenn némaság és mozdulatlanság uralkodott. A központi hall körül fülkék sorakoztak. Az ügyfelek fiatalok, néhányuk alig múlt tizenéves. Mindegyiknek karbonaljzatot ültettek be a bal füle mögé, de Molly rájuk sem hederített. A fülkék frontját alkotó pultokon százával kínálták magukat a mikrosoft-forgácsok: fehér kartonlapokon nyugvó, átlátszó hasábokba foglalt színes, szögletes szilíciumdarabok. Molly a déli fal hetedik fülkéjéhez ment. A pult mögött borotvált fejű fiú meredt üres szemmel a semmibe, a füle mögötti aljzatból tucatnyi mikrosoft-tüske állt ki.

— Larry, benn vagy? — Molly odaállt elé. A fiú szemeibe élet költözött. Felült a székében, és hüvelykujjának koszos körmével kipiszkált az aljzatából egy élénkbíbor szálkát.

— Hé, Larry.

— Molly. — A fiú biccentett.

— Volna némi munkám pár barátodnak, Larry.

Larry vörös sportinge zsebéből lapos műanyag szelencét húzott elő, felpattintotta, s visszadugta a mikrosoftot tucatnyi társa közé. Keze a doboz felett körözött, lecsapott egy tükörfényes fekete chipre, amelyik kissé hosszabb volt a többinél, s óvatosan a fejébe illesztette. A szeme összeszűkült.

— Mollynak lovasa van — jelentette ki —, és Larry-nek az nem tetszik.

— Hé — csodálkozott a nő —, nem is tudtam, hogy ennyire… érzékeny vagy. Ez egészen meglepő. Jó sokba kerülhet, hogy ilyen érzékeny lehess.

— Ismerem önt, asszonyom? — A kifejezéstelen nézés visszatért. — Valamily softot kíván venni?

— A Moderneket keresem.

— Lovasod van, Molly. Ez mondja. — A fiú megkopogtatta a fekete tüskét. — Valaki más használja a szemedet.

— A társam.

— Mondd meg a társadnak, hogy tünés!

— Van valamim a Panther Modernek számára, Larry.

— Miről beszél, hölgyem?

— Case, lépj ki — utasította a nő; a férfi megpöccintette a kapcsolót és azonnal visszakerült a mátrixba. A cybertér zümmögő nyugalmában pár másodpercig még ott függött a software-komplexum szellemképe.

— Panther Modernek — fordult a Hosakához, miközben leszedte az elektródákat. — Öt perc kivonat.

— Kész — jelentette a számítógép.

A név ismeretlen volt számára. Valami új, valami, ami azóta jött be, hogy elment Chibába. Az Államok fiatalságán fénysebességgel söpörtek keresztül a múló hóbortok; teljes szubkultúrák születtek egyetlen éjszaka alatt, pár hónapig virultak, s aztán végképp eltűntek. — Indulj — mondta. A Hosaka lekérdezte könyvtár—, napilap- és hírszolgálat-adatbázisait.

Az összefoglalás hosszan tartó színes állóképpel kezdődött, amit Case elsőre holmi kollázsnak vélt; egy másik képből kinyesett fiúarccal, amelyet egy festékkel összekent falról készült fotóba ragasztottak. Sötét szemek, nyilvánvalóan műtét utáni epicanthus-ráncok, gyulladt pattanásoktól ragyázott sápadt-keskeny arc. A Hosaka kioldotta a kimerevítést; a fiú megmozdult, egy dzsungelmélyi ragadozót utánzó pantomimtánc vészjósló kecsességével lopakodott tova. Teste szinte láthatatlan volt: szoros, egybeszabott ruháján az összefirkált téglafallal közel azonos rajzolatú absztrakt minta terjedt szét lágyan. Környezetutánzó polikarbon.

A kép a New York Egyetem szociológiai tanszékére váltott, Dr. Virginia Rambalira; a professzornő neve, fakultásának és tanintézetének adatai rózsaszín betűkkel és számokkal pulzáltak át a képernyőn.

— Még ha fel is tételezzük, hogy hajlamuk van az effajta szürreális, vaktában elkövetett erőszakos cselekedetekre — mondta valaki —, nézőink számára akkor is nehezen érthető, hogy Ön miért tart ki továbbra is amellett, hogy ez a jelenség nem a terrorizmus egyik formája.

Dr. Rambali elmosolyodott. — Mindig akad egy pont, amelynél a terrorista felhagy a média egy adott formájának manipulálásával. Egy olyan pont, amelynél az erőszak még fokozható, de amelyen túl a terrorista már jellemzővé válik magára a médiaformára. A szó köznapi értelmében vett terrorizmusban kezdettől fogva benne rejlik a

médiával való összefüggés. A Panther Modernek épp öntudatosságuk fokában különböznek az egyéb terroristáktól; abban a tudatosságban, amellyel felmérik, melyik média választja külön a terrorcselekményeket az eredeti szociopolitikai szándéktól…

— Ezt átugorjuk — dünnyögte Case.

Két nappal a Hosaka összefoglalója után találkozott először egy Modernnel. Arra a felismerésre jutott, hogy a Modernek saját kései tinikora Nagy Tudósainak kortárs kiadásai. Az Államokban egyfajta kísérteties tinédzser-DNS munkálkodott; valami, ami a különféle kérészéletű szubkultuszok kódolt előírásait hordozta, s időről időre újratermelte őket. A Panther Modernek a Tudósok software-fejű változatai voltak. Ha a technológia akkoriban elérhető lett volna számukra, a Nagy Tudósok mindegyikének mikrosoftokkal telitömött aljzat lett volna a fejében. Ami számított, az a stílus volt, s a stílus ugyanaz maradt. A Modernek zsoldosok voltak, nagy átverők, nihilista techno-bálványimádók.

Az, amelyik a Finntől kapott doboznyi lemezzel felbukkant a padlástér ajtajában, szelíd hangú fiú volt, Angelónak hívták. Arca egyszerű, kollagénre és cápaporc-poliszacharidokra nőtt átültetett szövetből állt; sima volt és visszataszító. A szabadon választott műtét egyik legrútabb példája, amit Case valaha is látott. Amikor Angelo elmosolyodott, kimutatva nagyragadozót idéző, borotvaéles tépőfogait, Case valósággal megkönnyebbült. Foggyök-transzplantációk. Ilyet látott már azelőtt.

— Nem hagyhatod, hogy a kis taknyosok leugassanak — szólt Molly. Case bólintott, s a Sense/Net jegének mintáiba mélyedt.

Ez volt az igazi. Az, ami és aki Case-t és lényét jelentette. Még enni is elfelejtett. Molly a hosszú asztal sarkán hagyott pár kartondoboz rizst és habszivacs tálcákon szusit. Néha szinte neheztelt érte, hogy a padlásszoba sarkában felállított vécé használatához fel kell kelnie a deck mellől. Jégminták álltak össze és alakultak át a képernyőn, ahogy rések után kutatott, megkerülte a legfeltűnőbb csapdákat, s kijelölte a Sense/Net jegében követendő útvonalát. Jó jég volt. Csodálatos jég. Mintái ott égtek, mialatt ő, karjával Molly vállai alatt csak feküdt, s nézte a tetőablak acélrácsai közt éledő vörös hajnalt. Mikor felébredt, a jég szivárványszínű pixelútvesztőjét pillantotta meg elsőnek. S már ment volna oda egyenest, hogy becsatlakozzék, nem is vesződve a felöltözködéssel. Hasította a jeget. Dolgozott. Elveszítette a napok fonalát.

És néha, ha álomba zuhant — főként, mikor Molly felderítőútjainak valamelyikén járt a Modernektől bérelt keretlegénnyel —, a képek Chibából visszaáramlottak hozzá. Arcok. Ninsei neonjai. Egy ízben felriadt hagymázas álmából: Linda Lee-ről

szólt, s ő képtelen volt visszaidézni, ki volt a lány, vagy mit jelentett valaha is a számára. Amikor végre mégis sikerült, becsatlakozott és kilenc órán át dolgozott egyvégtében.

A Sense/Net jegének átvágása kilenc teljes napot igényelt.

— Én egy hetet mondtam — mondta Armitage, nem tudván palástolni elégedettségét, amikor Case megmutatta neki akciótervét. — Maga a saját drága idejét vesztegeti.

— A nyavalyát — vágott vissza Case a képernyőre mosolyogva. — Ez minőségi munka, Armitage.

— Igen — ismerte el Armitage —, de azért ne szálljon a fejébe! Ahhoz képest, amivel végül szembe fog kerülni, ez csak játéktermi csecsebecse.

— Hódolatom, Macska Anya — suttogta a Panther Modernek összekötője. Hangja statikusan recsegett Case fülhallgatójában. — Atlanta, Bagázs. Úgy látszik, megy. Megy, értitek?

Molly hangja valamivel tisztábban szólt.

— Hallani annyi, mint engedelmeskedni. — A Modernek egy New Jersey-be telepített, tyúkketrec-szerű paraboláról lőtték fel az összekötő eltorzított jeleit, hogy azok egy Manhattan felett geostacionárius pályán keringő Krisztus Király Fiai-műholdról verődjenek vissza. Úgy döntöttek, az egész műveletet kifinomult, csak beavatottak számára érthető csínynek tekintik, s választásuk a távközlési műholdak esetében is előre kiterveltnek tűnt. Molly jeleit egy, a Sense/Net-épülettel közel azonos magasságú, feketeüveges banktorony tetejére epoxizott, méteres esernyőantenna sugározta fel.

Atlanta. Az azonosító kód egyszerű volt. Atlantától Bostonon és Chicagón át Denverig, minden városnévre öt percet számítva. Ha bárkinek sikerült volna lehallgatnia Molly jelét, leszednie a torzítást, és szintetizálnia a hangját, a kód még mindig figyelmeztette volna a Moderneket. Ha a nő húsz percnél tovább marad az épületben, felettébb valószínűtlenné válik, előkerül-e valaha is.

Case felhajtotta kávéja maradékát, helyükre illesztette az elektródákat, s megvakarta a mellkasát fekete pólója alatt. Csak bizonytalan elképzelése volt arról, miféle akciót terveznek a Modernek a Sense/Net biztonsági emberei ellen. Az ő feladata abból állt, hogy biztosítsa az általa írt behatolóprogram bekapcsolódását a Sense/Net-rendszerekbe, amikor Mollynak szüksége lesz rá. Figyelte a visszaszámlálást a képernyő sarkában. Kettő. Egy.

Belépett és elindította a programját. — Belövés — lehelte az összekötő; csak az ő hangja hallatszott, mialatt Case alábukott a Sense/Net jegének izzó rétegeibe. Helyes. Lássuk Mollyt. Rácsapott a szimstimre, és a nő érzékei közé váltott.

A jeltorzító kissé elkente a képi bemenetet. A nő az épület

hatalmas fehér előcsarnokának arannyal pettyezett tükörfala előtt álldogált, gumit rágott, és szemlátomást a saját tükörképében gyönyörködött. A beültetett tükörlencséket eltakaró óriási napszemüvegtől eltekintve, sikerült felettébb odatartozónak látszania, hétköznapi turistalánynak, aki Tally Ishamre remél vetni egy sóvár pillantást. Rózsaszín nylon esőkabátot viselt, fehér necctrikót, s a múlt év tokiói divatja után szabott, bő fehér nadrágot. Üresen vigyorgott és a rágóját fújta. Case nevetésfélét érzett. Világosan érezte a nő mellkasán keresztülhúzódó mikroporózus szalagot, s az alatta megbúvó lapos, apró egységeket: a rádiót, a szimstim-egységet és a torzítót. A nyakához ragasztott gégemikrofont akár fájdalomcsillapító dermadisknek is vélhették volna. Kezeit módszeresen hajlítgatta a rózsaszín kabát zsebében, feszültségoldó gyakorlatsort hajtva végre. A férfinak eltartott pár másodpercig, míg rájött, hogy az ujjbegyeken tapasztalt sajátos érzést a félig kitolódó és nyomban visszahúzódó pengék okozzák.

Visszakattintott. Programja elérte az ötödik kaput. Figyelte jégtörőjét, amely stroboszkópként villogott és ficánkolt előtte, s alig volt tudatában, mit művelnek kezei, melyek apróbb beállításokat végezve zongoráztak a decken. Áttetsző színlemezek keveredtek egymással, akár egy pakli bűvészkártya. Húzz egy kártyát, gondolta, mindegy, melyiket.

A kapu elmosódott és tovatűnt. Case felnevetett. A Sense/Net jege a konzorcium Los Angeles-i komplexumából származó szokásos átutalásnak ismerte el behatolását. Odabenn volt. Mögötte vírusalprogramok váltak le s fonódtak össze a kapu kódszerkezetével, készen arra, hogy eltérítsék a valódi Los Angeles-i adatokat, amint azok megérkeznek.

Ismét átkattintott. Molly az előcsarnok hátterében álló roppant, körkörös recepciópult mentén ténfergett.

12:01:20, villódzott a kijelző a nő látóidegében.

Éjfélkor, a Molly szeme mögötti chippel szinkronban hangzott el Jersey-ben az összekötő parancsa: — Belövés.

Kilenc Modern kétszáz mérföldes területen szétszóródva, egyszerre tárcsázta utcai fülkékből a MAX VESZÉLY-t. A Modernek mind rövid, előre megírt szöveget mondtak be, letették a kagylót és elszéledtek az éjszakában, lehántva kezükről a sebészkesztyűket. Kilenc különböző rendőrségi részleg és polgári biztonsági ügynökség vette az információt, miszerint harcias keresztény fundamentalisták egy sötét szektája most épp azzal büszkélkedhet, hogy a Sense/Net Piramis szellőzőrendszerébe a Kék Kilences néven ismert törvénytelen pszichoaktív anyagot juttatta. A Kék Kilencesről, melyet Kaliforniában Ártó Angyalként ismertek, kimutatták, hogy a kísérleti alanyok

nyolcvanöt százalékánál heveny paranoiát és öngyilkossági pszichózist okoz.

Miközben programja áthömpölygött a Sense/Net kutatási könyvtárának biztonságát ellenőrző alrendszer kapuin, Case megfricskázta a kapcsolót. Azon kapta magát, hogy egy liftbe lép.

— Elnézést, de Ön itteni alkalmazott? — vonta fel a szemöldökét az őr. Molly elpukkantotta a rágóját. — Nem — felelte, és jobb keze első két bütykével a férfi hasi idegfonatába vágott. Ahogy az őr összegörnyedt, s az övébe tűzött csipogó után kapott, a nő oldalról nekicsapta a fejét a lift falának.

Némiképp szaporábban rágózva tovább, Molly megérintette az AJTÓ ZARÁS-t és az ÁLLJ-t a kivilágított panelen. Kabátzsebéből dobozkát húzott elő, és vezetéket illesztett a panel áramkörét vigyázó zár kulcslyukába.

A Panther Modernek négy percet hagytak arra, hogy első lépésük kifejtse hatását, majd befecskendezték a félrevezető információ második, gondosan előkészített adagját. Ezúttal egyenesen a Sense/Net épületének belső videorendszerét vették célba.

12:04:03-kor az épület összes képernyője tizennyolc másodpercre stroboszkóppá változott és olyan frekvencián villódzott, amely a Sense/Net-alkalmazottak arra hajlamos részéből idegrohamokat váltott ki. Aztán egy emberi arcra csak távolról emlékeztető valami töltötte be a képmezőket, vonásai holmi ocsmány Mercator-vetület módjára feszültek a szabálytalanul megnyúlt csontokon. Kék ajkak váltak szét nedvesen, a megcsavart, kinyúlt állkapocs mozgását követve. Valami, talán egy kéz, göcsörtös gyökerek vörhenyes csomóját idéző micsoda matatott a kamera irányába, elmosódott, s elenyészett. A fertőzés tudatalatti, gyors képei következtek: az épület vízellátó rendszerének rajza, laboratóriumi üvegedényekkel pepecselő kesztyűs kezek, valami, ahogy alábukfencezik a sötétségbe, halk csobbanás… A hangaláfestés, mely a normális lejátszási sebesség közel kétszeresével pergett, híradórészlet volt egy hónappal korábbról: az ECSN néven emlegetett, az emberi csontozat növekedési faktorát szabályozó biokémiai anyag katonai felhasználási lehetőségeit taglalta. Az ECSN túladagolása bizonyos csontsejteket burjánzásra késztet, ezer százalékkal gyorsítva fel a növekedést.

12:05:00-kor valamivel több mint háromezer dolgozó tartózkodott a Sense/Net konzorcium tükörborítású gubójában. Éjfél után öt perccel, amikor a Modernek üzenete egy fehér képernyő-fellobbanással véget ért, a Sense/Net Piramis felsikoltott.

Reagálva arra a lehetőségre, hogy az épület szellőzőrendszerébe Kék Kilences került, a New York-i Rendőrség nyomban fél tucat légsiklót indított a Sense/Net Piramis felé. Valamennyi jelzőfényük

vadul villogott. A BAMT Gyorshadtest egyik helikoptere is felemelkedett Riker's Island-en kiépített bázisáról.

Case elengedte második programját. Gondosan megalkotott vírus támadta meg a kódrendszert, amely a Sense/Net kutatási anyagait befogadó alagsor legfőbb ellenőrző parancsait védte. — Boston — érkezett Molly hangja a közvetítőláncon keresztül —, leértem. — Case átváltott rá, és meglátta a lift üres falát. A nő lehúzta a fehér nadrág cipzárját. Alaktalan, a nő fakó rózsaszín bokájával pontosan megegyező árnyalatú csomag bukkant elő alóla; mikroporózus szalag tartotta a helyén. Molly letérdelt, és lehántotta a szalagot. Az álcázó polikarbonon burgundivörös csíkok villantak át, ahogy a nő széthajtogatta a Modern-ruhát. Az esőköpenyt levetette, és a fehér nadrág mellé dobta a padlóra, aztán elkezdte felhúzni a kezeslábast a fehér necctrikó fölé.

12:06:26.

Case vírusa léket vésett a könyvtár parancsjegébe. A férfi átfurakodott rajta, és végtelen, mélykék térségre lelt, melyben sűrű, halványkék neonrácsra fűzött, színkódolt gömbök sorakoztak. A mátrix nem-terében egy adott adatkonstrukció végtelen sok szubjektív dimenziót tartalmazott; egy gyerek játékszámológépe — Case Sendai-ján keresztül hozzáférve — korlátlan számban állította volna elő a nemlét néhány alapparanccsal teliaggatott öbleit. A férfi nekilátott, hogy bebillentyűzze a jelsorozatot, amit a Finn egy súlyos droggondokkal küszködő középszintű hivatalnoktól szerzett be. Kezdett keresztülsiklani a gömbökön, akárha láthatatlan ösvényeken járna.

Itt van. Ez az.

Mialatt utat vájt magának a gömbbe, s annak hidegkék neonboltozata mint megfagyott, csillagtalan és sima üveg borult föléje, kioldott egy alprogramot, amely bizonyos módosításokat hajtott végre a mag ellenőrző parancsain.

Most pedig kifelé!

Óvatosan visszatolatott, s a vírus újra összeszőtte az ablak szerkezetét.

Kész.

A Sense/Net előcsarnokában, alacsony, négyszögletes virágtartó mögött két Panther Modern ült készenlétben, és egy videokamerával rögzítette a zűrzavart. Mindkettőjük kaméleonruhát viselt. — A Taktikaiak most habkordonokat vonnak — jegyezte meg az egyik, a gégemikrofonjához intézve szavait. — A Gyorsak még mindig landolni próbálnak a dongójukkal.

Case ráütött a szimstim kapcsolójára — és törött csont gyötrelmeinek poklába érkezett. Molly egy hosszú folyosó üresszürke falához támaszkodott; szaggatottan és szabálytalanul lélegzett. Case azonnal visszatért a mátrixba, bal combjában a fehéren izzó fájdalom gyengülő sávjával.

— Mi történik, Bagázs? — kérdezte az Összekötőtől.

— Mitt'omén, Vájár! Az Anya nem beszél. Várjunk.

Case programja újraindította magát. A helyreállított ablak közepétől jégtörője mozgó körvonaláig egyetlen hajszálvékony, karmazsinvörös neonfonal feszült. Nem volt ideje várni. Mély levegőt véve ismét átkapcsolt.

Molly egy lépést tett, s testsúlyát a folyosó falára próbálta áthelyezni. Case felnyögött a padlástérben. A második lépéssel a nő átjutott egy kinyújtott kar felett. Friss vértől csillogó egyenruhaujj. Rövid pillantás egy szilánkokká tört üvegszálas sokkolóbotra. Molly látása alagúttá szűkült. A harmadik lépésnél Case felüvöltött, és ismét a mátrixban találta magát.

— Bagázs? Boston, bébi… — a nő hangja tele volt szenvedéssel. Köhögött. — Apróbb zűr a helyiekkel. Asszem, az egyik eltörte a lábam.

— Mire van most szükséged, Macska Anya? — Az összekötő hangját alig lehetett kivenni, szinte elveszett a statikus zajban.

Case kényszerítette magát, hogy visszaváltson. A nő a falnak dőlt, s teljes súlyával a jobb lábára nehezedett. Végigtapogatta a kezeslábas kenguruzsebének tartalmát, s előcibált egy plasztiklemezt, amelyen dermadiskek szivárványa fénylett fel. Kiválasztott hármat és erősen a bal csuklójára szorította őket, az erek fölé. Hatezer mikrogrammnyi szintetikus endorfin sújtott le kalapácsként a fájdalomra, valósággal összezúzva azt. A nő háta görcsbe rándult. Combjait rózsaszín hőhullámok borították el. Felsóhajtott, és lassacskán elernyedt.

— Oké, Bagázs. Most már oké. De kell nekem egy orvoscsoport, mikor kijövök. Mondjátok meg az embereimnek. Vájár, két percre vagyok a céltól. Tudod tartani?

— Mondd meg neki, hogy bent vagyok és tartom — válaszolta Case.

Molly bicegve elindult a folyosón. Amikor egyszer visszanézett, Case meglátta a Sense/Net három biztonsági emberének összeroskadt testét. Az egyiknek mintha nem lett volna szeme.

— A Taktikaiak és a Gyorsak lezárták a földszintet, Macska Anya. Habkordonok. Az előcsarnokban kezd meleg lenni a helyzet.

— Az idelenn is elég meleg — felelte a nő, s átlódította magát egy kettős szürke acélajtón. — Majdnem ott vagyok. Vájár.

Case átkattintott a mátrixba, és lehúzta homlokáról az elektródákat. Csurom izzadság volt az egész teste. Egy törülközővel

letörölte a homlokát, sebtében kortyolt egyet a Hosaka melletti kerékpárkulacsból, és áttanulmányozta a képernyőre kirajzolódó könyvtár-térképet. Pulzáló piros kurzor araszolt át egy ajtónyílás körvonalain. Csupán pár milliméternyire volt attól a zöld ponttól, amely Dixie Flatline agykártyájának helyét jelezte. Azon tűnődött, vajon a szer mit tett a nő lábával, hogy így tud vele járni. Ha elegendő szintetikus endorfinja lenne, még egy pár véres csonkon is elvánszorogna… A férfi szorosabbra húzta a nylonhámot, ami a székben tartotta, és visszatette az elektródákat.

Az eljárás most a következő: elektródák, becsatlakozás, átkapcsolás.

A Sense/Net kutatási könyvtára kihalt raktárterület volt; az itt tárolt anyagokat fizikailag el kellett távolítani ahhoz, hogy rájuk csatolódhassanak. Molly egyforma szürke szekrénysorok között sántikált.

— Mondd meg neki, hogy még öttel tovább és balra a tizedik, Bagázs — szólalt meg Case.

— Öttel tovább és tízzel balra. Macska Anya — továbbította a közvetítő.

A nő balra fordult. Két szekrény között holtsápadt könyvtárosnő kuporgott, nedves arccal és üres szemekkel. Molly nem törődött vele. Case-t érdekelte volna, mit tettek a Modernek, amivel ilyen fokú irtózást idéztek elő. Tudta, hogy valamiféle félrevezető fenyegetésről volt szó, de a jege túlságosan lekötötte ahhoz, hogy megértse Molly magyarázatát.

— Ez az — közölte Case, de a nő már meg is állt az agykártyát rejtő szekrény előtt; alakjáról Case-nek eszébe jutottak a neo-azték könyvszekrények Július Deane chibai előszobájában.

— Csináld, Vájár — szólt Molly.

Case átkattintott a cybertérbe, és pulzáló parancsot küldött el a könyvtár jegébe fúródó karmazsinszálon. Öt különböző riasztórendszert sikerült meggyőznie arról, hogy még mindig működnek. A három bonyolult zár kikapcsolódott, de továbbra is zártnak tekintették magukat. A könyvtár központi bankjának folyamatos memóriája egy percnyi eltolódást szenvedett: az agykártyát egy hónappal ezelőtt végrehajtási utasítással eltávolították. Ha egy könyvtáros ellenőrizni akarta volna az agykártya eltávolításának engedélyét, azt tapasztalta volna, hogy a feljegyzéseket törölték.

Az ajtó nesztelenül fordult pántjain.

— 0467839 — mondta Case, és Molly kihúzott egy fekete tárolóegységet a rekeszből. Óriási smasszerpuska tölténytárára hasonlított, felületeit figyelmeztető matricák és biztonsági besorolások borították.

Molly becsukta a szekrényajtót; Case átkapcsolt.

Visszahúzta a szálat a könyvtár jegéből. Az visszacsapódott a programjába, s automatikusan elindított egy teljes rendszer-visszafordítást. Kifelé menet a Sense/Net-kapuk becsapódtak utána, s ahová alprogramokat telepített, onnan azok is visszaperdültek a jégtörő magjába, ahogy elhaladt mellettük.

— Kiléptem, Bagázs — jelentette, és a hátrahanyatlott. Egy adott akció után becsatlakozva tudott maradni és még így is megtartotta teste tudatát. A Sense/Net-nél napokig is eltarthat, míg felfedezik a agykártya ellopását. Nyomot legfeljebb a Los Angeles-i adatok eltérítése jelenthet, amely túl pontosan esett egybe a Modernek terrorakciójával. Case úgy érezte, hogy a három biztonsági, akivel Molly összeakadt, elpatkolt már, és aligha beszél a dologról. Átkapcsolt.

A lift, Molly vezérlőpanel mellé ragasztott dobozkájával együtt, ott volt, ahol hagyta. Az összecsuklott őr még mindig a padlón hevert. Case csak most vette észre a dermát a nyakán. Biztosan Molly tette rá, hogy nyugton maradjon. A nő átlépett rajta, és leszedte a dobozt, mielőtt megnyomta volna az ELŐCSARNOK-ot.

Amint szisszenve kitárult a lift ajtaja, egy nő lódult ki háttal a tömegből, bezuhant a liftbe, és fejjel nekivágódott a hátsó falnak. Molly nem vett róla tudomást, és lehajolt, hogy levegye a dermát az őr nyakáról. Aztán kirúgta az ajtón a fehér nadrágot és a rózsaszín esőkabátot, utánuk hajította a sötét szemüveget, majd öltözéke csuklyáját a homloka elé rántotta. A kezeslábas kenguruzsebébe rejtett agykártya mozgás közben belebökött a szegycsontjába. Kilépett a liftből.

Case látott már pánikot azelőtt, de zárt térben még sohasem.

A Sense/Net alkalmazottai a liftekből kitódulva az utcai ajtók felé zúdultak, de a Taktikaiak habkordonjaival és a BAMT Gyorsak homoklövedékes puskáival találták magukat szembe. A két ügynökség, azzal a meggyőződéssel, hogy potenciális gyilkosok egész hordáját tartóztatják fel, a hatékonyság rájuk nem jellemző fokán dolgozott össze. A főbejárat tönkrezúzott roncsain túl hármas sorokban halmozódtak a testek a barrikádokon. Az oszlatófegyverek tompa puffanásai állandó alapzajt szolgáltattak ahhoz a hanghoz, amit az előcsarnok márványpadlóján fel-alá hullámzó tömeg hallatott. Case ilyen hangot még sose hallott.

Nyilvánvaló volt, hogy Molly sem. — Jézusom — döbbent meg, és tétovázott. Panaszos jajgatás vette körül, amely a nyers, totális rettegés bugyborékoló üvöltésévé erősödött. Az előcsarnok padlóján mindenfelé testek, ruhadarabok hevertek, vérfoltok és hosszú, összetiport, sárga printerlapok között.

— Nyomás, nővér. Ki kell jutnunk! — A két Modern szemei őrülten kavargó polikarbon-árnyalatok közül lestek elő: ruhájuk

képtelen volt a mögöttük tomboló alak- és színkavalkáddal lépést tartani. — Megsérültél? Nyomás. Tommy majd segít menned. — Tommy átadott valamit a beszélőnek, egy polikarbonba tekert videokamerát.

— Chicago — mondta a nő —, úton vagyok. — Aztán elzuhant, de nem a vértől és hányadéktól síkos márványpadlóra, hanem valami vérmeleg kútba, a csendbe és a sötétségbe.

A Panther Modernek Lupus Yonderboy néven bemutatkozó vezetőjének polikarbon öltönye felvételre is képes volt, így tetszés szerinti háttereket játszhatott vissza. Úgy gubbasztott Case munkaasztalának szélén, mint valami ultramodern vízköpő, s mélyen ülő szemekkel tekintett Case-re és Armitage-ra. Elmosolyodott. A haja rózsaszín volt. Hegyes, dús rózsaszín hajjal rojtozott bal füle mögött mikrosoftok szivárványos erdeje meredezett. Pupillái fényfelfogó képességét a macskáéhoz hasonlóra módosították. Case a színektől és szövedékektől hemzsegő kezeslábast tanulmányozta.

— Maga hagyta, hogy ellenőrizhetetlenné fajuljon a dolog — kezdte Armitage. Szoborként állt a padlásszoba közepén, drága kinézetű esőkabátjának sötéten csillogó redőibe burkolódzva.

— A káosz, Mr. Valaki — válaszolta Lupus Yonderboy. — Ez a létformánk és a módszerünk. A kezdőrúgásunk. A maguk nője tudja ezt. Nekünk vele van dolgunk, nem magával, Mr. Valaki. — Kezeslábasa szögletes, bézs- és halvány avokádószínű bizarr mintát öltött fel. — Szüksége volt az orvoscsoportjára. Most velük van. Gondoskodunk róla. Minden rendben — újfent elmosolyodott.

— Fizesse ki — szólalt meg Case.

Armitage ellenséges tekintetet vetett rá. — Nincs nálunk az áru.

— A nőjüknél van — szólt közbe Yonderboy.

— Fizesse ki.

Armitage kimért léptekkel az asztalhoz sétált, és viharkabátja zsebéből három vastag új jen-köteget vett elő. — Kívánja megszámolni? — kérdezte Yonder-boytól.

— Nem — felelte a Panther Modern. — Maga anélkül is annyit fizet, amennyi jár. Hiszen maga egy Mr. Valaki. Azért fizet, hogy az is maradjon, hogy ne váljon Mr. Névvé.

— Remélem, ez nem fenyegetés akar lenni — jegyezte meg Armitage.

— Ez üzlet — válaszolta Yonderboy, miközben a pénzt ruhájának elülső zsebébe tömte. Csengeni kezdett a telefon. Case felvette.

— Molly — mondta Armitage-nek, s átadta a kagylót.

A felhőkarcolókon túli égbolt színe már hajnal előtti világosszürkébe hajlott, amikor Case elhagyta a házat. Végtagjait

hidegnek és szétesőnek érezte. Nem tudott aludni. Már torkig volt a padlástérrel. Lupus elment, aztán Armitage is, Mollyt pedig műtötték valahol. A mélyben száguldó vonat megremegtette lába alatt a talajt. Szirénák hangja mélyült halkká a távolban.

Találomra fordult be a sarkokon, nyakát új bőrdzsekijének felgyűrt gallérja mögé húzta; a láncban szívott Jehjüanok első darabját a csatornába pöckölte, és máris újabbra gyújtott. Megpróbálta elképzelni Armitage méregtasakjait, amint a véráramában oldódnak, mikroszkopikus hártyájukat, ahogy járás közben egyre vékonyabbá kopnak. Valószerűtlennek tűnt. Akárcsak a rémület és kínszenvedés, amit Molly szemein keresztül látott a Sense/Net előcsarnokában. Egyszerre azon vette észre magát, hogy az általa Chibában megölt három ember arcát igyekszik felidézni. A férfiaké nem fejezett ki semmit; a nő Linda Lee-re emlékeztette. Ütött-kopott, háromkerekű, tükörablakos teherautó robogott el mellette, platóján üres műanyaghengerek csörömpöltek.

— Case.

Félreszökkent, ösztönösen háttal a falnak.

— Üzenet a számodra, Case — Lupus Yonderboy ruháján tiszta alapszínek váltakoztak. — Bocs. Nem akartalak megijeszteni.

Case kihúzta magát, kezét a dzseki zsebébe dugta. Egy fejjel magasabb volt a Modernnél. — Jobban kéne vigyáznod, Yonderboy.

— Ez az üzenet. Wintermute — betűzte ki a másik.

— Tőled? — lépett közelebb Case.

— Nem — felelte Yonderboy. — Neked.

— De kitől?

— Wintermute-tól — ismételte Yonderboy, és biccentett, meglibbentve rózsaszín taréját. Ruhája matt-feketére váltott, régi betonra vetülő szénárnnyá lett. Különös kis táncot lejtett, vékony fekete karjaival körözve, aztán eltűnt. De mégsem. Amott. A rószaszínt elrejtő felhúzott csuklyával a kezeslábas most pontosan felvette a megfelelő szürke árnyalatot, foltos volt és piszkos, mint a járda, amin viselője állt. A szemekből még visszavillant egy féklámpa vöröse. Azután tényleg eltűnt.

Case lehunyta a szemét, megmasszírozta zsibbadt ujjaival, és háttal a hámladozó téglafalnak dőlt.

Ninseiben azért sokkal egyszerűbb volt az élet.

5

Molly orvosbrigádja két szintet foglalt el egy névtelen lakókeretben, nem messze Baltimore régi központjától. Az épület moduláris volt, akár valami hatalmas Olcsó Hotel, negyvenméteres kapszulákkal. Case akkor találkozott Mollyval, amikor a nő éppen kikecmergett az egyikből, amelyen GERALD CHIN, FOGORVOS szépen kimunkált lógója ékeskedett. Molly sántított.

— Azt mondja, ha bármit megrúgok, az egész le fog esni.

— Találkoztam az egyik haveroddal — mondta Case —, egy Modernnel.

— Tényleg? Melyikkel?

— Lupus Yonderboy-jal. Üzenetet hozott. — Papírszalvétát tolt a nő elé, amire piros filctollal, gondosan megrajzolt nagybetűkkel a WINTERMUTE szót írta. — Azt mondta… — De a nő keze máris fellendült, a csend jelét mutatta.

— Hozz nekünk egy kis rákot — vágott közbe.

A baltimore-i ebéd után (Molly aggasztó nyugalommal boncolgatta rákját) metróval bementek New Yorkba. Case már megtanulta, hogy ne tegyen fel kérdéseket; mindegyikre csak a csend jele volt a válasz. A nőt láthatóan zavarta sérült lába, és csak ritkán szólalt meg.

Sovány, fekete, a hajában szorosan belesodrott fagolyókat és ósdi ellenállásokat viselő fiú nyitotta ki a Finn ajtaját, és keresztülvezette őket a kacat-alagúton. Case-nek az volt a benyomása, hogy távollétükben valahogy megnövekedett a lomkupac. Vagy talán csak finoman változott, az idők üstjében párolva önmagát; néma s láthatatlan lemezkék ülepedtek halomba, kristályos eszenciáját formálva a város kietlen zugaiban titkon virágzó hulladéktechnológiának.

A katonai takarón túl, a fehér asztalnál a Finn már várta őket.

Molly hevesen mutogatni kezdett, előkapott egy cédulát, ráírt valamit, és átadta a Finn-nek. Az hüvelyk- és mutatóujja közé csippentette, s úgy tartotta el magától, mintha bármikor felrobbanhatna. Tett egy kézmozdulatot, amit Case nem ismert; türelmetlenség és mogorva beletörődés keverékét közvetítette. Felállt, s lesöpörte a morzsákat viharvert tweedzakója hajtókájáról. Az asztalon pácolt heringgel teli üvegbödön állt, feltépett kétszersültes műanyagdoboz és egy Partagas-csikkek alá temetett bádoghamutartó társaságában.

— Várjatok — szólt a Finn, és elhagyta a szobát.

Molly odaállt a helyére, kitolta mutatóujja pengéjét, és felnyársalt

egy szürkés heringszeletet. Case céltalanul ődöngött a szobában, mentében megérintette, a pilonokon nyugvó vizsgálókészüléket.

Tíz perc telhetett el, s a Finn nagy sietve már vissza is érkezett, sárga fogaival széles mosolyt villantva rájuk. Bólintott, hüvelykujjával felfelé bökve üdvözölte Mollyt, és intett Case-nek, hogy segítsen neki beemelni az ajtópanelt. Mialatt Case a helyére simította a velcroszalagot, a Finn lapos kis konzolt húzott elő a zsebéből, és bonyolult jelsorozatot gépelt be rajta.

— Kicsikém — fordult Mollyhoz, elrakva a konzolt —, megszerezted! Ne is mondd, jó orrom van hozzá. Lennél oly jó és elmesélnéd, kitől van?

— Yonderboytól — felelte Molly, s odébbtolta a heringet meg a kétszersültet. — Ráadásul Larryvel is kötöttem egy üzletet.

— Ügyes — mondta a Finn. — Ez egy MI.

— Lassabban egy kicsit! — kérte Case.

— Bern — folytatta a Finn, oda sem figyelve. — Bern. A mi '53-as törvényünk ottani megfelelője alapján korlátozott svájci állampolgársággal bír. A Tessier-Ashpool SA számára építették. A főrendszer és az eredeti software az ő tulajdonuk.

— Most már aztán mondjátok meg, mi van Bernben, oké? — Case elszántan közéjük lépett.

— Wintermute egy MI azonosítási kódja. Nekem megvannak a Turing Nyilvántartó számai. Mesterséges intelligencia.

— Ez mind nagyon szép — mondta Molly —, de mire megyünk ezzel?

— Ha Yonderboy nem téved — válaszolta a Finn —, akkor ez az MI áll Armitage mögött.

— Fizettem Larrynek, hogy a Modernekkel szimatoltassa körül egy kicsit Armitage-t — magyarázta Molly Case-hez fordulva. — Van néhány felettébb furcsa kommunikációs vonaluk. Az alku úgy szólt, hogy akkor kapják meg a pénzemet, ha választ adnak egy kérdésre: ki irányítja Armitage-t?

— És azt hiszed, hogy ez a MI az? Azoknak az izéknek semmi önállóságot nem engedélyeznek. Inkább az anyavállalat lesz az, ez a Tessle…

— Tessier-Ashpool RT. — javította ki a Finn. — És van róluk egy kis történetem a számotokra. Akarjátok hallani? — Leült és előrehajolt.

— Ez a Finn — jegyezte meg Molly — imádja a történeteket.

— Ezt még sosem mondtam el senkinek — közölte a Finn, és belekezdett.

A Finn orgazda volt, lopott áruval, elsősorban software-rel kufárkodott. Üzletei alkalmával néha kapcsolatba került más

orgazdákkal is, akik hagyományosabb árucikkekkel foglalkoztak. Nemesfémekkel, bélyegekkel, ritka érmékkel, drágakövekkel, ékszerekkel, szőrmékkel és festményekkel, s egyéb műalkotásokkal. A történet, amit Case-nek és Mollynak előadott, egy másik ember történetével kezdődött, akit Smith-nek hívtak.

Smith szintén orgazda volt, de nyugalmasabb időszakokban műkereskedőként is működött. A Finn ismerősei közül ő volt az első, aki „átment szilíciumba" — a kifejezés Case számára ódivatúan csengett —, s az általa vásárolt mikrosoftok művészettörténeti programokat és képtárak eladási jegyzékeit tartalmazták. Féltucatnyi chippel új aljzatában, Smith műkincsüzleti tudása ijesztően megnőtt, legalábbis kollégái szintjéhez képest. Ám Smith segítségért fordult a Finnhez, baráti kéréssel állt elő. Üzletemberek egymás közt. Utánkeresést akar a Tessier-Ashpool-klánra, mondta. És olyan módon kellene végrehajtani, amely garantáltan lehetetlenné teszi, hogy az alany visszanyomozhassa a vizsgálódás forrását. Lehetséges a dolog, vélte a Finn, de magyarázat feltétlenül szükséges.

— Szaga volt a dolognak — mondta Case-nek a Finn —, pénzszaga. És Smith nagyon óvatosan viselkedett. Szinte túlságosan is óvatosan.

Mint kiderült, Smith-nek volt korábban egy Jimmy néven ismert szállítója. Jimmy betörő volt s még egyéb is; éppen akkor tért vissza egy év után a föld körüli magaspályáról, ahonnét visszahozott ezt-azt a gravitációs kúton keresztül. A legszokatlanabb tárgy, amit Jimmynek zsákmányolnia sikerült szigettengeri túráján, egy fej volt: bonyolult szerkezetű mellszobor, teljes egészében platina rekeszzománc borította, aprószemű gyönggyel és lazurittal veretezve. Smith sóhajtva letette zsebmikroszkópját, és azt javasolta Jimmynek, hogy olvassza be. Kortárs mű volt, nem antik darab, gyűjtők számára értéktelen. Jimmy felnevetett. A dolog egy számítógép-terminál, magyarázta. Beszélni is tud. És nem szintihangon, hanem szerkentyűk és miniatűr orgonacsövek csodálatosan összerendezett együttese segítségével. Bárki alkotta is, barokkosat hozott létre már-már perverz bíbelődésével, hiszen a szintihang-chipek egészen olcsók. Ritkaság volt. Smith hozzákapcsolta a fejet a számítógépéhez és hallgatta, ahogy a dallamos, nem emberi hang elfuvolázza az előző évi adóvisszatérítést.

Smith vevőkörében egy tokiói milliárdos is akadt, akinek automaták iránti szenvedélye már a fétisizmus határát súrolta. Smith vállat vont, s kifordított tenyérrel Jimmy felé tárta karjait azzal a mozdulattal, amely oly régi, mint maguk a zálogházak. Megpróbálhatja, mondta, de kétli, hogy sokat kapna érte.

Miután Jimmy a fejet otthagyva elment, Smith gondosan átbogarászta azt, és felfedezett rajta bizonyos fémjeleket. Végül is két

zürichi iparművész, egy párizsi zománc-specialista, egy holland ékszerész és egy kaliforniai chiptervező alig hihető együttműködésére sikerült fényt derítenie. Azt is kinyomozta, hogy minderre a Tessier-Asnpool RT. adott megbízást.

Smith hozzáfogott, hogy megkörnyékezze a tokiói gyűjtőt, sejtetve, hogy valami figyelemreméltó dolog nyomára jutott.

S aztán látogatót kapott, váratlan látogatót, méghozzá olyat, aki úgy sétált keresztül Smith biztonsági rendszerének bonyolult útvesztőjén, mintha az ott sem lett volna. Kicsi, mérhetetlenül udvarias japán volt, aki egy lombiktermék nindzsa orgyilkos minden azonosító jegyét magán viselte. Smith teljesen mozdulatlanul ült, s a hűvös, halálos barna szemekbe meredt, a fényezett vietnami rózsafaasztal túlfelén. A klónozott gyilkos lágyan, szinte bocsánatkérően magyarázta: neki az a feladata, hogy előkerítsen és visszajuttasson egy bizonyos műtárgyat, egy csodaszép mechanizmust, amit elvittek a gazdája házából. A fülébe jutott, mondta a nindzsa, hogy Smith talán tud valamit e tárgy hollétéről.

Smith kijelentette, hogy nem áll szándékában meghalni, és előadta a fejet. No és, tudakolta látogatója, mekkora nyereségre számított e tárgy értékesítése révén? Smith mondott egy összeget, jóval kevesebbet annál az árnál, amit eredetileg szabni akart. A nindzsa elővett egy hitelchipet, és egy Svájcban bejegyzett számláról lehívta Smith-nek a pénzt. Honnét került Önhöz a fej? — érdeklődött azután. Smith megmondta neki. Napokon belül értesült Jimmy haláláról.

— Szóval itt jöttem én a képbe — folytatta a Finn. — Smith tudta, hogy sokat üzletelek a Memory Lane-i népséggel, és éppen oda kell menned, ha nyugis utánkeresést akarsz, amit senki nem tud lenyomozni. Szerződtettem neki egy cowboyt. Én voltam a közvetítőjük, így le is vettem a részem. Smith viszont fenemód óvatos volt. Az egészet vehette volna akár egy különös üzleti tapasztalatnak is, amellyel ő járt a legjobban, de ez valahogy nem stimmelt. Ki fizetett a svájci dugeszből? A jakuzák? Nem létezik. Az ő ilyesfajta helyzetekre vonatkozó szabályzatuk nagyon merev, és az orgazdát is megölik, minden esetben. Vagy megfélemlítés volt? Smith nem gondolta annak. Egy félelemkeltő ügyletnek rezgése van, átragad rád, és ki tudod szúrni. Nos, a cowboy-jal átnyálaztattam a hírszerkesztőségi dokumentumokat, s végül egy peres, ügyben megtaláltuk a Tessier-Ashpool nevét. Az eset semmiség volt, de kezünkbe került az ügyvédi iroda. Azután a fickó feltörte a jogtanácsos jegét, és már meg is volt a család címe. Mennyire jót tett ez nekünk…

Case felvonta a szemöldökét.

— Szabadpart — mondta a Finn. — Az orsó. Kiderült, hogy övék szinte az egész. Az igazán érdekes kép akkor alakult ki, amikor a

cowboy a hírarchívumokon szabályos utánkeresést futtatott le, és összeállított egy kivonatot. Családi szervezet. Vállalati struktúra. Egy RT. részeit feltehetőleg meg lehet vásárolni, csakhogy a nyílt piacon a Tessier-Ashpool részvényeiből már száz éve nem adtak el egyet sem. Semmilyen piacon sem, amennyire én tudom. Egy nagyon nyugodt, nagyon különc, első generációs magaspálya-családdal állunk szemben, amely vállalat módjára működik. Nagy halom pénz, erős idegenkedés a médiától. Sok-sok klónozás. Az orbitális törvények sokkal elnézőbben bánnak a genetikus machinációkkal, ugyebár? És nehéz követni, hogy adott időszakban éppen melyik nemzedék vagy nemzedékkombináció igazgatja a dolgokat.

— Hogyhogy? — vetette közbe Molly.

— Megvan nekik a saját kriogenizált testfelépítésük. A fagyasztás időtartamára még az orbitális törvények szerint is halottnak minősülsz. Úgy látszik, felváltva használják, jóllehet már vagy harminc éve senki se látta az alapító atyát. Ami az alapító anyucit illeti, ő valami laboratóriumi baleset során meghalt…

— És mi lett az orgazdáddal?

— Semmi — ráncolta össze a homlokát a Finn. — Ejtette az ügyet. Meglestük, micsoda fantasztikus hatalomszövevénye van a T-A ügyvédjének, és ennyi volt az egész. Jimmy nyilván behatolt a Straylight-ba, lenyúlta a fejet, mire Tessier-Ashpoolék ráuszították a nindzsájukat. Smith úgy döntött, megfeledkezik az esetről. Talán ügyesen cselekedett. — Ránézett Molly-ra. — A Villa Straylight. Az orsó csúcsa. Szigorúan magánterület.

— Úgy gondolod, övék az a nindzsa. Finn? — kérdezte Molly.

— Smith-nek ez volt a véleménye.

— Költséges — tűnődött a nő. — Vajon mi történt azzal a kis nindzsával. Finn?

— Valószínűleg lejegelték. Ha szükség lesz rá, majd kiolvasztják megint.

— Oké — szólalt meg Case —, kisütöttük, hogy Armitage egy Wintermute nevű Ml-től szerzi be a nyalánkságait. És ezzel mire jutottunk?

— Eddig még semmire — felelte Molly —, de most van egy kis mellékmeló a számodra. — Összehajtogatott papírszeletet húzott elő a zsebéből és átnyújtotta neki. A férfi kinyitotta. Rácskoordinátákat és belépési kódokat tartalmazott.

— Kié ez?

— Armitage-é. Valamilyen adatbázis memója. A Modernektől vettem. Amolyan ráadás. Hol van ez?

— Londonban — állapította meg Case.

— Törd fel — Molly felnevetett. — Keresd meg a rezsirevalót, a változatosság kedvéért.

Case a transz-BAMT személyvonatra várakozott egy zsúfolt peronon. Molly már órákkal korábban visszament a padlástérbe, és attól fogva, hogy zöld zsákjában magával vitte a Flatline agykártyáját, Case egyfolytában ivott.

Zavaró dolog volt úgy gondolni a Flatline-ra, mint egy agykártyára, egy szilárdan kábelezett ROM-kazettára, amely a halott ember szakismereteit, rögeszméit, térdreflex-reakcióit másolja… A vonat dübörögve érkezett meg a fekete indukciós szalag mentén, az alagút mennyezetének repedéseiből finom por szitált. Case becsoszogott a legközelebbi ajtón, és az út során a többi utast mustrálta. Két ragadozó kinézetű Keresztény Tudós oldalazott egy fiatal irodatechnikusokból álló trió felé, amelynek tagjai csuklóikon idealizált holo-vaginákat viseltek: a nedves rózsaszín csak úgy tündökölt a bántóan éles fényben. A technikusok idegesen nyalogatták tökéletes ajkukat, és leeresztett, fémes szemhéjaik alól figyelték a Keresztény Tudósokat. A lányok magas, egzotikus, legelésző állatoknak látszottak, ahogy a vonat mozgását követve öntudatlanul és kecsesen ringtak, magas cipősarkaikkal mint fényesre csiszolt patákkal a kocsi szürke fémpadlóján álldogálva. Még mielőtt fejvesztve menekülni kezdtek volna a misszionáriusok elől, a vonat befutott Case állomására.

Kilépett és észrevett egy fehér holografikus szivart, amelyet az állomás falára függesztettek, alatta a SZABADPART felirat pulzált, nyomtatott japán írást utánzó, eltorzult nagybetűkkel. Átverekedte magát a tömegen, és a szöveg alá állva tanulmányozni kezdte azt. MIÉRT VÁRNÁL? pulzált a jel. Rácsoktól és adóantennáktól fogazott, dokkokkal és kupolákkal teleszórt, tompa fehér orsót formázott. Már vagy ezerszer látta ezt vagy az ehhez hasonlatos reklámokat. Sohasem vonzotta a dolog. Deckjével ugyanolyan könnyedén elérte a szabadparti bankokat, mint Atlantát. Az utazás a testnek való. De ezúttal felfedezte az apró pecsétet; akkora volt, mint egy kisebb érme, a hirdetés fényszerkezetének bal alsó sarkába szőve: T-A.

Flatline-ról őrzött emlékeibe mélyedve ballagott vissza a padlástérbe. Élete tizenkilencedik nyarának java részét a Gentleman Loser-ben töltötte, drága söröket babusgatott, és a cowboyokat bámulta. Akkoriban deckhez még sosem nyúlt, de már tudta, mit akar. Azon a nyáron még legalább húsz másik szépreményű ifjonc lézengett a Loser-ben, s mind azon volt, hogy apródként dolgozzék valamelyik cowboy mellett. Nincs más mód a tanulásra.

Mindnyájan hallottak Pauley-ról, 'Tlanta külvárosainak bugris zsokéjáról, aki túlélte az agyhalált a fekete jégben. A suttogó pletyka — felületes, utcaszintű és az egyetlen, amit suttogtak — Pauley-ról azon kívül, hogy véghezvitte a lehetetlent, vajmi keveset közölt. Nagy

buli volt — mesélte egy másik várományos, cserébe egy sör áráért —, de ki tudja, mire ment ki? Azt hallottam, talán egy brazil bérlista-hálózatra. Akárhogy is, a pasi halott volt, kinyúlt az agyhalálban.

Case szemügyre vette a zsúfolt bár túloldalán ülő zömök, ingujjas férfit: bőrszínének árnyalatában volt valami ólomszerű.

— Fiú — mondta volna neki a Flatline, hónapokkal később Miamiben —, olyan vagyok én, mint azok a kibaszott ősgyíkok, tudod? Volt nekik két agyuk, az egyik a fejben, a másik a seggcsontban, az mozgatta a hátsó lábakat. Rávágtam arra a fekete izére, és az öreg seggagyam csak folytatta tovább…

A Loser-beli cowboy-elit már-már babonás félelemmel, nagy ívben kerülte a fickót. McCoy Pauley, a cybertér Lázára…

És a végén a szíve tett be neki. Az orosz tartalékszíve, amelyet a háború alatt ültettek be neki egy hadifogolytáborban. Nem egyezett bele, hogy kicseréljék, mondván, hogy időérzéke fenntartásához szüksége van annak sajátos ütemére. Case megtapintotta a Mollytól kapott papírszeletet, és felsietett a lépcsőn.

Molly a habszivacson horkolt. Combját térdtől átlátszó öntvény burkolta, amely néhány milliméterre a boka alatt végződött; a merev mikroporózus anyag alatti bőr zúzódásoktól volt foltos, feketés színük csúf sárgává halványult már. Bal csuklóján nyolc különböző méretű és színű dermából álló sor futott körbe. Mellette egy Akai transzdermális egység hevert, finom vörös vezetékeit a burkolósín alatti bemeneti elektródákhoz csatolták.

Case bekapcsolta a Hosaka melletti tenzort. Az éles fénykör egyenesen a Flatline agykártyájára esett. Becsúsztatott némi jeget, bekötötte az agykártyát, és becsatlakozott.

Pontosan az az érzés fogta el, mintha valaki a vállán keresztül olvasna.

Köhintett. — Dix? McCoy? Te vagy az, öreg? — Elszorult a torka.

— Hé, testvér — szólalt meg egy hang a semmiben.

— Case van itt, öreg. Emlékszel?

— Miami, apród, gyors tanulás.

— Mi az utolsó dolog, amire emlékszel, mielőtt hozzád szóltam volna, Dix?

— Semmi.

— Maradj! — Case kihúzta az agykártyát. A jelenlét megszűnt. Visszadugta. — Dix? Ki vagyok én?

— Kiakaszottál, apafej. Ki a fasz vagy te?

— Ca… A cimborád. A társad. Mi történik most, öreg?

— Jó kérdés.

— Emlékszel, hogy itt voltam-e, egy másodperccel ezelőtt?

— Nem.

— Tudod, hogyan működik egy ROM személyiségmátrix?

— Naná, testvér! Az egy szilárd kiépítésű agykártya.

— Szóval, ha bekötöm a bankba, amit használok, adhatok neki sorozatos, valós idejű memóriát?

— Azt hiszem — felelte az agykártya.

— Oké, Dix. Te ROM-agykártya vagy. Világos az ábra?

— Ha te mondod… — válaszolta az agykártya. — Ki vagy?

— Case.

— Miami — vágta rá a hang —, apród, gyors tanulás.

— Pontosan. És kezdetnek, Dix, te és én át fogunk nyomulni a londoni rácsra, és bemérünk egy-két adatot. Benne vagy a játékban?

— Azt akarod mondani, hogy van választásom, fiú?

6

— Keress magadnak egy paradicsomot — tanácsolta Flatline, amikor Case ismertette vele a helyzetét. — Nézz szét Koppenhágában, az egyetemi körzetben. — A hang koordinátákat sorolt neki, miközben gépelt.

Megtalálták a paradicsomukat, egy „kalózparadicsomot", egy alacsony biztonsági szintű egyetemi rács összekuszált szélén. Első ránézésre olyan irkafirkára emlékeztetett, amilyet a tanonc-operátorok szoktak hátrahagyni a rácsvonalak csomópontjain: színezett fény halvány véseteire, melyek ott csillámlottak több tucat művészeti tanszék zagyva körvonalain.

— Ott — mondta a Flatline —, a kék. Ki tudod venni? Az egy belépési kód a Bell Európához. Ez is friss. Bellék hamarosan kijönnek ide, és végigolvassák az egész tetves táblát, aztán megváltoztatnak minden kódot, amit kirakva találtak. A kölykök meg holnap ellopják az újakat.

Case befúrta magát a Bell Európába, és átváltott egy szabvány telefonkódra. Flatline segítségével összekapcsolódott a londoni adatbázissal, amelyről Molly azt állította, hogy Armitage-é.

— Itt — szólalt meg a hang. — Majd én megcsinálom neked! — Flatline számsorozatokat kezdett kántálni, Case pedig bebillentyűzte őket deckjébe, megpróbálva elkapni a szüneteket, amiket az agykártya az időzítés jelölésére használt. Háromszori próbálkozást igényelt.

— Nagy dolog — jegyezte meg Flatline. — Sehol semmi jég.

— Vizsgáld át ezt a szart! — utasította Case a Hosakát. — Keresd ki a tulajdonos személyes történetét.

A paradicsom neuroelektronikus irkafirkája eltűnt, és egyszerű fehér fényrombusznak adta át a helyét. — A tartalom főleg háború utáni katonai perek videofelvételeiből áll — közölte a Hosaka távoli hangja. — Központi alakjuk Willis Corto ezredes.

— Mutasd rögtön! — sürgette Case. A képernyőt egy férfiarc töltötte be. A szemek Armitage szemei voltak.

Két órával később Case Molly mellé zuhant a matracra, és hagyta, hogy a habszivacs körülölelje.

— Találtál valamit? — kérdezte a nő; hangja álmos volt, drogoktól ittas.

— Később elmesélem — felelte a férfi —, teljesen kivagyok. — Másnapos volt és zavarodott. Csak feküdt ott lehunyt szemmel, igyekezett elrendezni magában a Corto nevű pasas történetének részeit. A Hosaka ugyan a rendelkezésre álló adatok alapján összeállított egy kivonatot, de az tele volt hézagokkal. Az anyag egy

részét nyomtatott feljegyzések alkották, amelyek simán futottak a képernyőn, túl gyorsan, és Case-nek arra kellett kérnie a számítógépet, hogy olvassa fel őket neki. Más részek hangfelvételek voltak a Süvöltő Ökölről tárgyalásáról.

Willis Corto ezredes Kirenszk felett jutott át az orosz védelem egy vakfoltján. A siklók pulzobombákkal ütöttek lyukat, s Corto csoportja lecsapott Nightwing mikrogépeivel. A szárnyak kitartóan dolgoztak az Angara és a Podhamennaja ezüstös kanyarulataiban tükröződő holdfényben, az utolsó fényben, amit Corto a rákövetkező tizenöt hónapban láthatott. Case megpróbálta elképzelni a mikrogépeket, ahogy kibontakoznak indítókapszuláikból, magasan a havas sztyepp felett.

— Az tuti, hogy pokolian bevertek neked, főnök — mormolta, és Molly fordult egyet mellette álmában.

A mikrogépeken nem volt fegyverzet: leszerelték, hogy kiegyenlítsék a súlytöbbletet, amit a konzol-operátor és a prototípus deck jelentett. Ott volt azután a Vakond IX nevezetű vírusprogram, az első igazi vírus a cybernetika történetében. Cortót és csapatát három éven át készítették fel az akcióra. Már átjutottak a jégen, és készen álltak, hogy belőjék a Vakond IX-et, amikor az empek megszólaltak. Az orosz pulzoágyúk a zsokékat elektronikus sötétségbe taszították; a Nightwingek rendszertörést szenvedtek, a repülési áramkörök tisztára törlődtek.

Aztán a lézerek kezdtek tüzelni, infravörössel célozva, szétrombolták a törékeny, a radarok számára átlátszó rohamgépeket; Corto és halott konzolembere alázuhant a szibériai égből. Csak zuhant és zuhant…

Itt rések következtek a történetben, Case azokat a dokumentumokat pásztázta át, amelyek egy elrabolt, és sikeresen Finnországig jutó orosz rohamhelikopter útjára vonatkoztak. Röviden összefoglalva: egy hajnalban riadóztatott, tartalékosok által működtetett ósdi, húszmilliméteres löveg végül leszállásra kényszerítette egy lucligetben. A Süvöltő Ökől hadművelet Corto számára Helsinki külterületén fejeződött be, ahol a finn segélyszolgálat tagjai kiszabadították a helikopter össze-vissza görbült roncsai közül. A háború kilenc nappal húzta csak tovább. Cortót Utahba, egy katonai bázisra szállították; vak volt, hiányzott mindkét lába, és állkapcsának a nagyobbik fele. A Kongresszus nyomozó tisztnek tizenegy hónapjába került, míg rátalált ott. Hallgatta a levezetőcsövek hangját. Washingtonban és McLeanben a kirakatperek már javában folytak. A Pentagont és a CIA-t balkanizálták, részben leépítették, s a Süvöltő Ökől ügyében vizsgálat indult. Valóságos új Watergate, mesélte Cortónak a tiszt.

Új szemekre, lábakra és alapos kozmetikai műtétre van szüksége,

közölte továbbá, de ez mind elintézhető. A vízcsöveket is kicseréljük, tette hozzá, s megszorította Corto vállát az izzadságtól nyirkos takaró alatt.

Corto hallotta a lágy, könyörtelen csepegést. Azt mondta, jobban szeretne abban az állapotban tanúvallomást tenni, amilyenben most van.

Nem lehet, magyarázta a küldött, a pereket közvetíti a televízió. A tényeknek el kell jutniuk a választópolgárhoz. És diszkréten köhintett.

Rendbehozva, mindennel ellátva, és alaposan betanítva, Corto megtette feltáró jellegű, részletes, megrendítő és világos tanúvallomását, amely túlnyomórészt egy kongresszusi klikk csinálmánya volt; bizonyos okokból érdekükben állt, hogy a Pentagon infrastruktúrájának egyes részleteit átmentsék. Corto fokozatosan megértette, hogy tanúvallomása eszközként szolgált a kirenszki emp-állások építéséről szóló jelentések elhallgatásáért közvetlenül felelős három aranygalléros karrierjének megóvásához.

Miután a tárgyalásokon eljátszotta a szerepét, Washingtonban már nemkívánatosnak minősült. Egy M Street-i étteremben, spárgaszálakkal megrakott tányérok felett, a tiszt kifejtette, milyen végzetes következményekkel járna, ha illetéktelenek előtt fecsegne tovább. Corto jobb kezének merev ujjaival összezúzta a fickó gégefőjét. A kongresszusi küldött megfulladt, arccal a spárgával megrakott tányérba bukott, Corto pedig kilépett a hűvös szeptemberi éjbe.

A Hosaka rendőrségi jelentéseken, vállalati kémfeljegyzéseken és hírkazlakon robogott keresztül. Corto Liszabonban és Marrakesh-ben — az árulás gondolatától egészen rögeszméssé vált már — szakemberek dezertálását segítette elő, de gyűlölte mindazokat, akiket az egyes konszernek megbízásából átállásra bírt. Egy szingapúri hotelben részegen agyonvert egy orosz mérnököt, és felgyújtotta a szobáját.

Legközelebb Thaiföldön, egy heroinüzem művezetőjeként bukkant fel. Később egy kaliforniai szerencsejáték-kartellnél mint végrehajtó, megint később Bonn romjai között, mint bérgyilkos. Kirabolt egy bankot Wichitában. Az információk elbizonytalanodtak és elhomályosultak, a rések folyvást növekedtek.

— Egy napon — mondta Corto egy szalagra rögzített részben, ami vegyi vallatást sejtetett — minden szürke lett…

Lefordított francia orvosi feljegyzések ismertették, hogy egy párizsi elmegyógyintézetbe ismeretlen férfit szállítottak, és skizofréniát állapítottak meg nála. Később bénulás lépett fel, ezért egy Toulon környéki állami intézetbe vitték. Alanya lett egy kísérletnek, amely a skizofrénia kibernetikus modellek alkalmazásával történő gyógyításának lehetőségeit kutatta. A betegek egy véletlenszerűen

kiválogatott csoportját mikroszámítógépekkel látták el, és arra biztatták, hogy — diákok segítségével — programozzák őket. Az illetőt meggyógyították; a kísérlet alanyai közül egyedül őt sikerült visszahozni az életbe.

A feljegyzés itt véget ért.

Case megfordult a habszivacson. Molly gyengéden átkozta, amiért megzavarta.

Csengett a telefon. Case behúzta az ágyba.

— Igen?

— Isztambulba utazunk — mondta Armitage. — Ma éjjel.

— Mit akar a pofa? — kérdezte Molly.

— Azt mondja, Isztambulba megyünk ma éjjel.

— Ez egyszerűen csodálatos…

Armitage repülőjáratszámokat, indulási időpontokat olvasott fel.

Molly felült, és felkapcsolta a világítást.

— Mi lesz a cuccommal? — tudakolta Case. — A deckemmel…?

— Finn majd gondoskodik róla — felelte Armitage, és letette.

Case a nőt szemlélte, ahogy pakol. Szemei alatt karikák sötétlettek, de még burkolósínnel a lábán is olyan volt, mintha táncolna. Sehol egy elpazarolt mozdulat. Ruhái gyűrött kupacban hevertek a zsákja mellett.

— Fáj? — érdeklődött a férfi.

— Rámférne még egy éjszaka Chinnél.

— Ő a fogorvosod?

— Meghiszem azt! Nagyon tapintatos. Annak a keretháznak a fele az övé, komplett klinikát rendezett be. A szamurájoknak vállal javításokat — Molly behúzta táskája cipzárját. — Voltál már 'Sztambulban?

— Egyszer, pár napra.

— Sosem változik — mondta a nő. — Vacak, öreg város.

— Ilyen volt az is, amikor Chibába indultunk — mondta Molly, és a vonatablakból az ipartól felperzselt holdbéli tájra bámult; a látóhatár vörös jelzőfényei egy fúziós erőműtől intették távolmaradásra a repülőgépeket. — LA.-ben döglöttünk. Ő bejött és azt mondta: pakolás. A jegyeink már megvoltak Makaóig. Amikor odaértünk, én elmentem fantant játszani a Lisboa-ba, ő meg átment Zongsanba. Rákövetkező nap már veled játszottam szellemesdit Night Cityben. — A nő egy selyemsálat húzott elő fekete dzsekije ujjából, és kifényesítette a beültetett lencséket. Az Államok északi részének tájképe a gyermekkor zavaros emlékeit ébresztette fel Case-ben, halott fűcsomókat egy autópálya megdőlt betontömbjének repedéseiben.

Tíz kilométerre a repülőtérről a vonat lassítani kezdett. Case

nézte, hogyan kúszik a nap a gyermekkor tájai, a töredezett salak és a finomítóüzemek rozsdásodó vázai fölé.

7

Beyogluban esett; a bérelt Mercedes gyanakvó görög és örmény ékszerészek rácsos és világítatlan kirakatai mellett húzott el. Az utca majdnem üres volt, mindössze néhány sötétkabátos alak fordult meg a járdán, hogy a kocsi után bámuljon.

— Ez volt, valaha az ottomán Isztambul virágzó európai része — dorombolta a Mercedes.

— Mostanra jól lerohadt — állapította meg Case.

— A Hilton a Cumhuriyet Caddesi-ben van — közölte Molly. Hátradőlve ült a kocsi szürke ultravelúr ülésén.

— Hogyhogy Armitage egyedül repül? — kérdezte Case. Fájt a feje.

— Úgy, hogy már az agyára mész. És biztosíthatlak, az enyémre is.

A férfi el akarta mondani Corto történetét, aztán úgy döntött, mégsem teszi. A gépen altatódermát használt.

A repülőtérről bevezető út nyílegyenes volt, akár egy gondos metszés, mely feltárja a várost. A férfi figyelte az összetákolt fabarakk-bérkaszárnyák elmaradó, őrületes falait; utánuk öröklakások, gyárszövetségek, nyomasztó lakóviskók, bordáslemez- és furnértábla-falak következtek.

A Finn hivatalnokfekete, új Sindzsuku-öltönyében kedvetlenül várt rájuk a Hilton halijában, ottrekedve egy halványkék szőnyegtenger közepén árválkodó velúrfotelben.

— Atyaisten! — szólalt meg Molly. — Egy tisztviselőruhába bújt patkány.

Keresztülsiettek a hallon.

— Mennyit fizetnek azért, hogy átjöttél ide, Finn? — A nő a fotel mellé eresztette a zsákját. — Fogadok, hogy kevesebbet, mint amennyit azért kapsz, hogy felvedd ezt az öltönyt, mi?

A Finn felső ajka hátrahúzódott. — Nem eleget, cukorfalat. — Átnyújtott a nőnek egy sárgacímkés mágneskulcsot. — Már be vagytok jelentve. A főnök odafenn van. — Körültekintett. — De szar ez a város!

— Ha egy kupola alatt tériszonyod támad, kivisznek alóla. Csak tegyél úgy, mintha Brooklynban lennél, vagy ilyesmi. — Molly ujja körül pörgette a kulcsot. — Te itt inas vagy, vagy micsoda?

— Utána kell nézzek egy pasi implantjainak — felelte a Finn.

— Mi van a deckemmel? — kérdezte Case.

A Finn-nek megrendült az arca. — Tartsd be a protokollt! Kérdezd a főnököt.

Molly ujjai mozgásba jöttek dzsekije árnyékában, sebes jeleket

írva le. A Finn figyelte, aztán bólintott.

— Egen — mondta a nő —, tudom, ki az. — Fejével a liftek felé intett. — Gyerünk, cowboy!

Case követte, s vitte mindkettőjük zsákját.

A szobájuk kiköpött olyan volt, mint Chibában az, amelyikben Case először találkozott Armitage-dzsel. Reggel odament az ablakhoz, és szinte azt várta, hogy megpillantja a Tokiói-öblöt. Az utca túloldalán egy másik szálloda állt. Még mindig esett. Néhány levélíró a kapuk alatt keresett menedéket; régies szónyomtatóikat tiszta plasztikkendőkbe bugyolálták, ezzel is bizonyítva, hogy itt az írott szónak van még bizonyos tekintélye. Tespedő ország volt ez. Nézte, ahogy egy színevesztett, négyajtós Citroen — kezdetleges, hidrogéncellás változat — gyomrából öt komor külsejű, gyűrött egyenruhás török tiszt mászik elő. Valamennyien bementek a szemközti szállodába.

Visszapillantott az ágyra, Mollyra, s megdöbbentette a lány sápadtsága. Molly a padlásszobában hagyta a mikroporózus burkolósínt, a transzdermális induktor mellett. Szemüvegében tükröződött a csillár egy része.

Case felkapta a kagylót, mielőtt a telefon másodjára is csöröghetett volna.

— Örülök, hogy már fent van — szólalt meg Armitage.

— Épp most keltem. A hölgy még szunyál. Idehallgasson, főnök, azt hiszem, ideje, hogy beszéljünk egy kicsit. Azt hiszem, jobban dolgoznék, ha valamivel többet tudnék arról, amit csinálok.

Csend a vonalban. Case az ajkába harapott.

— Maga annyit tud, amennyit tudnia kell. Talán még többet is.

— Úgy gondolja?

— Öltözzön fel, Case. A nőt keltse fel. Kábé tizenöt perc múlva látogatót kapnak. A neve Terzibasdzsián. — A telefon lágyan bégetett. Armitage letette.

— Ébresztő, bébi — dürrögött Case. — Meló!

— Már egy órája ébren vagyok. — fordultak feléje a tükrök.

— Valami Sercli-A-Bástyán jön ide fel nekünk.

— Neked aztán van nyelvérzéked, Case! Lefogadnám, hogy félig örmény vagy. Ez az a kopó lesz, akit Armitage Rivierára állított. Segíts fel!

Terzibasdzsián szürke öltönyös, aranykeretű tükörszemüveget viselő fiatalembernek bizonyult. Fehér inge gallérja nyitott volt, s alatta olyan sűrű, sötét szőrcsomó látszott; hogy Case először valamiféle pólóingnek vélte. Kezében fekete Hilton-tálcát hozott rajta a rákészített három apró törékeny csészében feketekávéval, és három ragacsos, szalmasárga tőrökméz-szelettel.

— Nekünk ezt a dolgot, ahogyan azt az Önök ingiliz nyelvén mondják, nagyon higgadtan kell vennünk. — Úgy látszott, élesen Mollyra mered, de végül levette az ezüstszemüveget. Sötétbarna szemének árnyalata jól illett egészen rövid, katonásra nyírt hajához. Elmosolyodott. — Így már jobb, ugye? Különben csak tunelvégtelenséget kapnánk, tükröket a tükrökben… Önnek különösen — fordult a nőhöz —, óvatosnak kell lennie. Törökországban nemtetszéssel fogadják azokat a nőket, akik ilyesfajta módosításokkal kérkednek.

Molly félbeharapta az egyik süteményt. — Ez az én dolgom, kishaver — vetette oda teli szájjal. Megrágta és lenyelte a falatot, és megnyalta a szája szélét. — Ismerlek téged. A hadseregnek spicliskedsz, igaz? — Keze lustán dzsekije zsebébe csúszott, és a tűvetővel került elő ismét. Case nem is tudta, hogy magával hozta.

— Csak nyugalom, nyugalom, kérem! — rettent meg Terzibasdzsián, s gyűszűnyi fehér porceláncsészéje megdermedt, centiméterekre az ajkaitól.

A nő kinyújtotta a pisztolyt. — Talán egy rakás robbanógolyót kapsz, talán rákot. Egyetlen tű, szarfejű. Hónapokig érezni sem fogod.

— Könyörgöm! Ez számomra nagyon … bántó, ahogy ezt Önök ingilizül mondják…

— Én ezt úgy mondom, hogy pocsék a reggel. Most pedig mesélj az emberedről, aztán húzd el innen a beledet! — A nő eltette a fegyvert.

— Fenerben lakik, a Küchük Gülhane Caddesi 14-ben. Ismerem az ő tunelútját, éjszakánként a bazárba. A legutóbbi időben a Yenishehir Palas Oteli-ben lép fel, ami egy modern, turistik stílusú hely, de gondoskodtak róla, hogy a rendőrség némi érdeklődést tanúsítson e bemutatók iránt. A Yenishehir-vezetés idegessé vált. — A fiatalember elmosolyodott. Valami fémszerű aftershave illata érződött körülötte.

— Meg akarom tudni, milyen implantjai vannak — mondta a nő, a combját masszírozva. — Pontosan akarom tudni, hogy mire képes.

Terzibasdzsián bólintott. — A legrosszabbak, ahogy azt Önök ingilizül mondják, a tudatalattiak. — A szót hat, gondosan ejtett szótaggal mondta.

— Tőlünk balra — mondotta a Mercedes, miközben esőáztatta utcák labirintusán kormányozta át magát — látható a Kapali Carsi, a nagy bazár.

Case oldalán a Finn elismerő hangot hallatott, de rossz irányba nézett. Az utca jobb oldalán miniatűr ócskástelepek sorakoztak. Casenek feltűnt egy kibelezett mozdony, amely rozsdafoltos, összetört recés márványdarabok tetején hevert. Tűzifaként, halomban álltak a fejetlen márványszobrok.

— Honvágy? — érdeklődött Case.

— Szar ez a hely — felelte a Finn. Fekete selyemnyakkendője elnyűtt indigószalaghoz kezdett hasonlítani. Az új öltöny hajtókáin kebabszósz és sült tojás érdemrendjei díszelegtek.

— Hé, Sercli — fordult Case a mögöttük ülő örményhez —, hol rakták be ennek a pofának a vacakjait?

— Chiba Cityben. Nem volt bal tüdeje. A másik… túlterhelődött, ugye így mondják Önök? Akárki megvehette volna ezeket az implantokat, de ez a vevő a legtehetségesebb. — A Mercedes megfarolt, hogy elkerüljön egy bőrökkel megrakott, ballonkerekes szekeret. — Követtem az utcán, és ugyanazon a napon legalább egy tucat kerékpárost láttam felbukni a közelében. Mikor a kerékpárosokat felkerestem a kórházban, mindig ugyanazt a sztorit mesélték. Egy skorpió egyensúlyozott a fékkar mellett…

— „What you see is what you get", egen — helyeselt a Finn. — Láttam a pasas szilíciumsémáját. Nagyon kirívó. Amit elképzel, azt látod. Az sem zárható ki, hogy mindezt egy impulzussá tudja szűkíteni, és felettébb könnyen szétégetheti vele bárki retináját.

— Elmondta már ezt a hölgybarátjuknak? — Terzibasdzsián előrehajolt az ultravelúr kagylóülések közé. — Törökországban a nők még mindig nők. Ez a…

A Finn felhorkant. — Csokornyakkendőt köt rád a golyóidból, ha ferdén nézel rá!

— Nem értem ezt a kifejezést.

— Sebaj — mondta Case —, annyit tesz: pofa be.

Az örmény visszaült, fémszerű aftershave-illatot hagyva maga után. Egy Sanyo adóvevőbe kezdett suttogni, görög, francia, török és elszigetelten angol töredékszavakból kevert, különös nyelvsalátát használva. Az adóvevő franciául válaszolt. A Mercedes puhán befordult egy sarkon. — A fűszeres bazárt, egykori nevén az egyiptomi bazárt — sorolta —, a Hatice szultán által 1660-ban felállított korábbi bazár helyén állították. Ez a város központi fűszer—, software—, parfüm- és drogpiaca…

— Drogok — kapott a szón Case, aki a kocsi ablaktörlőit figyelte, amelyek oda-vissza sikálták a golyóálló lexánüveget. — Mit is mondtál az előbb, Sercli, ez a Riviera mivel lövi magát?

— Kokain és meperidin keverékével, kérem. — Az örmény visszatért a Sanyo-val folytatott beszélgetéséhez.

— Demerolnak is nevezik — tette hozzá a Finn. — Speedball-művész az ürge. Furcsa népség között forogsz, Case.

— Oda se neki — mondta Case, és felgyűrte a dzsekije gallérját. — Alkalomadtán szerzünk szegény fickónak egy új hasnyálmirigyet.

Miután beléptek a bazárba, a Finn észrevehetően felderült,

mintha csak megvigasztalódott volna a tömeg sűrűségétől és a bezártság érzetétől. Széles csarnokon sétáltak végig az örménnyel, pernyefoltos plasztiklepedők és az ipari forradalom korából származó, ittfelejtett, zöldre festett vasszerkezet alatt. Lebegő reklámok vibráltak és vonaglottak ezerszámra.

— Hé, a Krisztusát! — kiáltott fel a Finn, és megragadta Case karját —, odass'! — Előremutatott. — Az ott egy ló, ember! Láttál már lovat?

Case odapillantott a bebalzsamozott állatra, és megrázta a fejét. Talapzatfélére volt kiállítva, közel egy madarakat és majmokat árusító bolt bejáratához. A lény lábait már feketévé és szőrtelenné koptatták az évtizedeken át tapogató kezek. — Egyszer láttam egyet Marylandben — mesélte a Finn —, és az már jó három évvel az általános járvány után volt. Vannak arabok, akik még mindig próbálják DNS-ből előkódolni őket, de azok mindig kinyúlnak.

Az állat barna üvegszemei követni látszottak őket, ahogy elmentek mellette. Terzibasdzsián egy kávéházba vezette őket, nem messze a piac magjától: alacsony mennyezetű terembe, amely mintha évszázadok óta folyamatosan üzemelt volna. Mocskos fehér kötényes, vékonydongájú legények cikáztak a zsúfolt asztalok között, Turk-Tuborgos palackokkal és teával töltött apró poharakkal megrakott acéltálcákat egyensúlyozva.

Case vett egy csomag Jehjüant az ajtó melletti árustól. Az örmény a Sanyo-jával sutyorgott. — Jöjjenek — mondta —, továbbmegy. Minden éjjel végigmegy a tunelen a bazárba, hogy megvegye a keverékét Alitól. A maguk nője már közel van. Jöjjenek!

A sikátor régi hely volt, túlságosan is régi, a falakat sötét kőtömbökből hasították. A kövezet hepehupás volt és évszázadnyi csepegő benzintől bűzlött, amit az ősi mészkő szívott magába.

— Szart se látok — suttogta Case a Finn-nek.

— A cukorfalat annál többet — dünnyögte vissza a Finn.

— Csendesen! — szólt rájuk Terzibasdzsián, túl hangosan.

Fa nyikordult a kövön vagy a betonon. Tíz méterrel odébb sárga fénypászma vetült a nedves utcakövekre, és kiszélesedett. Egy alak lépett ki, egy ajtó nyikorogva ismét becsapódott, sötétben hagyva a szűk helyet.

Case megborzongott.

— Most! — sziszegte Terzibasdzsián, és a piaccal szemközti épület tetejéről irányított ragyogó fehér sugár tökéletes fényköre az ősrégi faajtó mellé szegezte a nyúlánk figurát. Fénylő szemek vetődtek balra, jobbra, és a férfi összerogyott. Case úgy gondolta, hogy valaki lelőtte; arcra borulva feküdt, szőke hajának sápadtsága elütött az öreg kövektől, elernyedt karjai fehérek voltak és szánalmasak.

A fénykéve meg se rezdült.

Az elesett férfi dzsekijének háta megdagadt és szétrobbant, vér freccsent a falra és az ajtóra. A ragyogásban egy pár lehetetlenül hosszú, szürkés-rózsaszínű, kötélszerűen inas kar hajladozott. A dolog, úgy tetszett, a kövezetből kászálódik elő, azon a halott, véres romhalmazon keresztül, ami Riviera volt. Két méter magasra nyúlt, két lábon állt, és fej nélkülinek látszott. Aztán lassan szembefordult velük, és Case meglátta, hogy van feje, de nincs nyaka. Szemek sehol, a bőre nedves bélrózsaszínben csillogott. A szája — ha ugyan száj volt egyáltalán — kör alakú volt, kúpos, és fekete krómként csillámló, kavargó szőr- vagy sörtekinövés keretezte. Félrerúgta a ruha- és húscafatokat és lépett egyet; a száj mintha őket fürkészte volna, ahogy mozgott.

Terzibasdzsián mondott valamit görögül vagy törökül, és a jelenség felé iramodott, kitárt karokkal, mint aki egy ablakon akar keresztülugrani. Átment rajta. Egyenest belerohant egy pisztoly fénykör mögötti sötétből elővillámló törkolattüzébe. Kőszilánkok süvítettek el Case feje mellett; a Finn leguggolt, és őt is lerántotta.

A háztetőről jövő fény kialudt, s ő a torkolattűz, a szörny és a fehér sugár rosszul összeálló utóképei közt maradt. Zúgott a füle.

Aztán visszatért a fény, ezúttal imbolygott, az árnyakat kutatta. Terzibasdzsián egy acélajtónak támaszkodott, arca egészen elfehéredett a fényözönben. Bal csuklóját feltartotta, úgy nézte a bal kezén ütött sebből csepegő vért. A szőke férfi, újra egészben és vértelenül, a lábainál feküdt.

Molly kilépett az árnyékból, tiszta feketében, kezében a tűvetővel.

— Használják a rádiót — nyögte az örmény, összekoccanó fogai között. — Hívassák Mahmutot! El kell őt innen vinnünk. Ez nem egy jó hely.

— Majdnem sikerült a kis fasznak — szólalt meg a Finn, térdei hangosat reccsentek, amikor felállt; eredménytelenül próbálta leverni a nadrágja szárát. — A szörnybemutatóra figyeltél, igaz? Nem pedig arra a húsvagdalékra, amit félrependerített. Igazán aranyos. Na jó, segítsünk a tagnak elvonszolni innen a pofát! Át kell néznem a cuccait, mielőtt felébred, hogy lássam, megérte-e Armitage pénzét.

Molly lehajolt, és felemelt valamit. Egy pisztolyt. — Egy Nambu — mondta. — Szép fegyver.

Terzibasdzsián szűkölő hangot hallatott. Case észrevette, hogy a középső ujjának legnagyobb része hiányzik.

A várost már a hajnal előtti kékség itatta át, mikor a nő utasította a Mercedest, hogy vigye őket a Topkapihoz. A még akkor is eszméletlen Rivierát a Finn és egy hatalmas, Mahmut nevű török vitte el a sikátorból. Percekkel később egy porlepte Citroen érkezett az

örményért, aki már az ájulás határán volt.

— Te egy seggfej vagy — förmedt rá Molly, miközben kinyitotta neki a kocsi ajtaját. — Hátul kellett volna maradnod. A képmezőim már akkor befogták, amikor kilépett az ajtón. — Terzibasdzsián a nőre pislantott. — Szóval, veled mindenesetre végeztünk. — A nő betaszította, és bevágta az ajtót. — Ha még egyszer beléd botlok, megöllek — közölte a polarizált ablak mögött gubbasztó, sápadt alakkal. A Citroen a földet súrolva végigrobogott a sikátoron, és nehézkesen befordult a sarkon.

A Mercedes keresztülsuhant Isztambulon; a város ébredezett. Elhaladtak a Beyoglu tunel-végállomás mellett, aztán kihalt mellékutcák útvesztőjén rohantak végig, lerobbant lakóházak között, amelyek Case-t halványan Párizsra emlékeztették.

— Mi ez az izé? — kérdezte Mollytól, amikor a Mercedes beparkolt a Szerájt övező kertek szélén. Unottan bámulta a Topkapit alkotó barokk stílustömörülést.

— Őfelsége magánbordélyfélesége volt — tájékoztatta Molly, és nagyot nyújtózva kiszállt. — Egy csomó nőt tartott odabent. Most múzeum. Olyasmi, mint Finn boltja, az összes holmi mind összehányva; nagy gyémántok vannak ott, kardok, Keresztelő János bal keze…

— Mint egy létfenntartó kádban?

— Á. Holtan. Bele van rakva ebbe a réz kar-akármibe, oldalt van egy kis fedél, hogy a keresztények megcsókolhassák, hogy szerencsések legyenek. Már egy millió éve elvették a keresztényektől, és sosem porolják le az átkozott vacakot, mert az, úgymond, pogány ereklye.

A Szeráj kertjeiben fekete vasszarvasok rozsdásodtak. Case Molly mellett ballagott, s a nő csizmáinak orrát figyelte, hogyan taposssák szét a korai fagytól merev, gondozatlan füvet. Hideg, nyolcszögletes járdakövekből összerótt ösvényen sétáltak végig. Valahol a Balkánon már ott várakozott a tél.

— Ez a Terzi egy elsőrangú rohadék — mondta a nő. — Titkosrendőr. Kínvallató. Olyan fajta pénzzel, amilyet Armitage kínált, ő is igen könnyen megvehető. — A környező, ázott fákon dalolni kezdtek a madarak.

— Megcsináltam neked azt a melót — mondta Case —, azt a londonit. Találtam valamit, de nem tudom, mit jelent. — Elmesélte Mollynak Corto történetét.

— Hát igen, tudtam, hogy Armitage néven senki nem vett részt az Üvöltő Ökölben. Utánanéztem — A lány végigsimította az egyik vasszarvastehén rozsdamarta horpaszát. — Azt hiszed, az a kis számítógép húzta ki belőle? Abban a francia kórházban?

— Azt hiszem, inkább Wintermute.

A nő rábólintott.

— A kérdés az — folytatta a férfi —, hogy… mit gondolsz, ő tudja, hogy azelőtt Corto volt? Úgy értem, amikor az ágyat nyomta, név szerint egy senki volt, így talán Wintermute egyszerűen…

— Egen. Felépítette őt, a nulláról kezdve. Iggen… — A nő befordult, és továbbsétáltak. — Minden egybevág. Tudod, a pasasnak semmi magánélete nincs. Amennyire én tudom, nincs. Ha látsz egy ilyen hapsit, azt gondolhatod, hogy van mit csinálnia, ha egyedül marad. De Armitage nem ilyen. Csak ül és a falat bámulja, testvér. Aztán valami kattan, rákapcsol és teljes gőzzel hajt Wintermute céljaiért.

— Na és miért van az a dugihelye Londonban? Nosztalgiából?

— Meglehet, hogy nem is tud róla — felelte a nő. — Az is lehet, hogy csupán az ő nevén van, nemde?

— Nem egészen értem — vallotta be Case.

— Csak hangosan gondolkozom… Mennyire értelmes egy MI, Case?

— Az attól függ. Néhányuk nem értelmesebb a kutyáknál. A háziállatoknál. De mindenképpen egy vagyonba kerülnek. Az igazán értelmesek annyira azok, amennyire a Turing-rendőrség hajlandó engedni, hogy értelmessé váljanak.

— Figyelj, te cowboy vagy. Hogy lehet, hogy nem vagy kiakadásig elbűvölve ezektől a dolgoktól?

— Nos — kezdte a férfi —, először is ritkák. Legtöbbjük katonai darab, az okosabbja, és nem tudjuk feltörni a jeget. Onnan származik minden jég, tudod? S aztán ott vannak még a Turing-zsaruk, és az nagyon rossz rendőrbanda. — Ránézett a nőre. — Nemtom; ez valahogy nem része a bulinak.

— A zsokék mind egyformák — jegyezte meg a nő. — Nincs semmi fantáziájuk.

Széles, négyszögletes medencéhez értek, amelyben pontyok turkálták valamilyen fehéres vízinövény szárait. A nő berúgott közéjük egy kavicsot, és nézte a táguló vízgyűrűket.

— Látod, ez Wintermute — mondta a nő. — Ez az ügylet igazán nagy, nekem úgy tűnik. Ott vagyunk kinn, ahol a kis hullámok túl szélesek, és nem láthatjuk a követ, ami középre hullott. Tudjuk, hogy van ott valami, de azt nem, hogy miért. Tudni akarom, hogy miért. Azt akarom, hogy menj, és beszélj Wintermute-tal.

— A közelébe se juthatnék — felelte a férfi. — Te álmodozol.

— Próbáld meg!

— Nem lehet megcsinálni.

— Kérdezd meg Flatline-t.

— Mit akarunk mi attól a Rivierától? — kérdezte a férfi, remélve, hogy témát válthat.

A nő a tavacskába köpött. — Isten tudja. Már akkor meg kellett volna ölnöm, amikor megláttam. Láttam a profilját. Megrögzött Júdás. Képtelen a szexuális élvezetre, amíg nem tudja biztosan, hogy elárulja a vágya tárgyát. Ez áll a dossziéban. És elsőként nekik kell szeretniük őt. Talán ő is szereti őket. Ezért volt könnyű Terzinek, hogy felhajtsa nekünk, mivel már három éve itt van, és ellenzékiekről informálja a titkosrendőrséget. Terzi alkalmasint engedte, hogy jelen legyen a vallatásukon. Három év alatt tizennyolcat adott fel. Mindegyik nő húsz-huszonöt éves volt. Ez aztán ellátta Terzit másként gondolkodókkal… — A nő dzsekije zsebébe dugta a kezét. — Ugyanis ha rátalált egyre, akit igazán megkívánt, akkor meggyőződött arról is, hogy a lány már politizál. Olyan a személyisége, mint egy Modern-öltözék. A profil alapján ez nagyon ritka típus, becslés szerint egy a millióból. Ami az emberi természetre nézve mindenképpen pozitív, úgy gondolom. — A fehér virágokra és a lomha halakra meredt, arcára keserű kifejezés ült ki. — Azt hiszem, megyek és kötök magamnak valamilyen különleges biztosítást erre a Peterre. — Aztán megfordult és elmosolyodott, és ez a mosoly nagyon hideg volt.

— Hogy érted ezt?

— Ne is törődj vele. Menjünk vissza Beyogluba és reggelizzünk meg. Ma éjjel megint sűrű éjszakám lesz. Be kell gyűjtenem a cuccait abból a Fener-beli lakásból, vissza kell mennem a bazárba, és vennem kell neki egy kis drogot…

— Veszel neki egy kis drogot? Mi az adagja?

A nő elnevette magát. — Hát nem annyira hamar kitikkasztó, mint a tiéd volt, édesem. És úgy látszik, hogy anélkül a különleges keverék nélkül nem képes dolgozni. Most már jobban tetszel, hogy nem vagy olyan átkozottul sovány. — Elmosolyodott. — Szóval elmegyek Alihoz, a szállítóhoz és feltankolok. Mérget vehetsz rá.

Armitage a szobájukban várta őket a Hiltonban.

— Ideje csomagolni — mondta. Case a sápadt kék szemek és a napbarnította maszk mögött a Corto nevű férfit próbálta megtalálni. Wage-re gondolt, ott Chibában. Tudta, az operátorok egy bizonyos szint felett hajlanak rá, hogy elrejtsék a személyiségüket. De Wage-nek kicsapongásai és szeretői voltak. Mi több, az a hír járta, még gyermekei is akadnak. Az az üresség, amit Armitage-ban talált, valami más volt.

— És ezúttal hová? — kérdezte, s ellépett a férfi mellett, hogy lebámuljon az utcára. — Milyen éghajlatra?

— Náluk nincs éghajlat, csak időjárás — válaszolta Armitage. — Tessék. Olvassa el a prospektust. — A kávézóasztalra helyezett valamit, és felállt.

— Riviera rendben távozott? Hol van a Finn?

— Riviera jól van. A Finn elindult hazafelé — Armitage elmosolyodott, de ez a mosoly nem jelentett többet egy rovarcsáp rezdülésénél. Arany karkötője megcsörrent, ahogy előrenyúlva Case mellére bökött. — Csak ne legyen túl ravasz! Azok a kis tasakok kezdenek elkopni, de azt nem tudhatja, hogy mennyire.

Case uralkodott az arcvonásain és kényszerítette magát, hogy bólintson.

Miután Armitage eltávozott, felvette az egyik brosúrát. Pazar kiállítású füzet volt franciául, angolul és törökül nyomtatva.

SZABADPART — MIÉRT VÁRNÁL?

Mind a négyük elő volt jegyezve a Yesilköy repülőtérről induló egyik THY-járatra. Átszállás Párizsban a JAL-űrsiklóra. Case az Isztambul Hilton halljában üldögélt, és a hamisított bizánci cserepeket böngésző Rivierát figyelte az üvegfalú ajándékboltban. Armita-ge, köpenyként vállára vetett viharkabátjában, a bolt bejáratánál állt.

Riviera karcsú volt, szőke és bársonyos hangú, angolsága akcentusmentes és folyékony. Molly azt mondta róla, hogy harminc éves, de nehéz lett volna megállapítani a korát. A nő azt is mondta még, hogy legálisan hontalan és hamis holland útlevéllel utazik. Riviera a régi Bonn radioaktív magját övező törmelékgyűrűk terméke volt.

Három mosolygó japán turista érkezett sebbel-lobbal a boltba, s udvariasan biccentettek Armitage felé. Armitage túl gyorsan, túl feltűnően sietett át a túloldalra, hogy Riviera mellé álljon. Riviera megfordult és elmosolyodott. Csodálatosan szép volt; Case sejtette, hogy arca egy Chiba-beli sebész remeke. Finom munka, egyáltalán nem olyan, mint Armitage népszerű arcokból összeollózott nyájas-elegáns keveréke. A férfi homloka magas volt és sima, szürke szemei hűvösek és egymástól távolesők. Orra, melyet talán túlságosan szépen faragtak ki, úgy hatott, mintha törés után ügyetlenül állították volna helyre. A brutalitás sugallata ellensúlyozta állkapcsának filigrán mivoltát és mosolyának gyorsaságát. Fogai aprók voltak, szabályosak, és igen fehérek. Case nézte, hogyan játszadoznak a fehér kezek a szobortöredék-utánzatok felett.

Riviera nem úgy festett, mint akit előző éjjel megtámadtak, méregtűvel elkábítottak, elraboltak, alávetettek a Finn kivizsgálásának, és akit Armitage arra kényszerített, hogy csatlakozzék a csoportjukhoz.

Case megnézte az óráját. Mollynak már ideje visszatérnie

drogszerző körútjáról. Ismét felpillantott Rivierára.

— Fogadok, hogy már most is be vagy lőve, seggfej — mormolta a Hilton hallja felé. Egy fehér bőrszmokingzakos, őszes olasz matróna leengedte Porsche szemüvegét, hogy szemügyre vegye. Szélesen elmosolyodott, felállt, és vállára vetette a zsákját. Cigarettát kellett szereznie a repülőútra. — Viszlát, hölgyem — mondta a nőnek, aki tüstént visszatolta az orrán a napszemüveget, és félrefordult.

Az ajándékboltban ugyan tartottak cigarettát, de nem volt ínyére, hogy Armitage-dzsel vagy Rivierával beszélgessen. Kiment a hallból, és a pénzbedobós telefonok sorának végén, egy szűk beugróban fel is fedezett egy árusítókonzolt.

Előkotort egy marékkal a zsebében csörgő lírásokból, és egymás után bedobálta az apró, fénytelen fémötvözetből vert érméket; a folyamat korszerűtlensége bizonytalan jókedvre derítette. A hozzá legközelebb eső telefon felcsengett.

Automatikusan felvette.

— Igen?

Gyenge harmonikus frekvenciák, parányi hallhatatlan hangok, ahogy végigcsörögnek egy orbitális közvetítőláncon, azután olyan hang, mint a szél.

— Hello, Case.

Az egyik ötvenlírás érme kiesett a kezéből, megpattant, és elgurult a látótérből a Hilton szőnyegén.

— Wintermute, Case. Ideje elbeszélgetnünk.

Chiphang volt.

— Nem akarsz beszélgetni, Case?

A férfi letette a kagylót.

Visszafelé a hallba, elfeledkezve a cigarettájáról, végig kellett haladnia a telefonsoron. Egymás után mindegyik megcsörrent, de csak egyszer, ahogy elment mellettük.

HARMADIK RÉSZ
ÉJFÉL A JULES VERNE-N

8

Szigettenger.

A szigetek. Forgástest, orsó, halmaz. A gravitáció meredek kútjából olajfolt módjára szétterjedő emberi DNS.

Idézz fel egy grafikus megjelenítőt, amely a végletekig leegyszerűsíti az L-5 szigettenger adatforgalmát. Bekattan egy szegmens tömény vörössége; masszív négyszöge uralja a képernyődet.

Szabadpart. Szabadpart sok dolgot jelent, s a kúton fel és alá ingázó turisták számára nem mindegyik nyilvánvaló. Szabadpart egyszerre bordély- és bankközpont, örömház és szabadkikötő, határváros és gyógyfürdőhely. Szabadpart Las Vegast és Babilon függőkertjeit jelenti, orbitális Genfet és egy belterjes és a leggondosabban kinemesített család lakhelyét, Tessier és Ashpool ipari klánját.

A Párizsba tartó hosszú távú THY-gép első osztályán ültek, egymás mellett: Molly az ablaknál, Case mellette, Riviera és Armitage pedig a közlekedőfolyosó felőli oldalon. Egy pillanatra, amikor a gép bedőlt a víz felett, Case megpillantotta egy görög szigetváros ékkőcsillanását. És egy másik alkalommal, amikor az itala után nyúlt, vizes whiskyje mélyéről óriási emberi spermára emlékeztető dolog villant a szemébe.

Molly áthajolt felette és lekent egy pofont Rivierának. — Nem, kicsikém. Nincs játszadozás. Ha elsütöd nekem a tudatalatti kis szarságaidat, állatira elbánok veled. Tudom úgy csinálni, hogy egyáltalán ne tegyek benned kárt. Szeretem úgy csinálni.

Case önkéntelenül Armitage felé fordult, hogy lássa a reakcióját. A sima arc higgadt volt, a kék szemek elevenek, de indulatnak semmi jele. — Úgy van, Peter. Ne csinálja.

Case visszafordult, még idejében ahhoz, hogy elkapja egy fekete rózsa elillanó képét; szirmai bőrszínben fénylettek, fekete szárán krómtövisek ragyogtak.

Peter Riviera édesen elmosolyodott, lehunyta a szemét, és azonnyomban elaludt.

Molly elfordult, lencséi visszatükröződtek a sötét ablakban.

— Te már jártál fenn, ugye? — kérdezte Molly, amikor a JAL-űrsiklón a férfi visszafészkelte magát a mély habszivacs-ágyba.

— Dehogy! Nemigen utazgattam, csak üzletileg… — Az utaskísérő kijelzőelektródákat illesztett a csuklójára és a bal fülére.

— Remélem, nem kapsz SAS-t — jegyezte meg a nő.

— Légibetegséget? Nem létezik.

— Ez nem ugyanaz. Zéró gravitáción a szívverésed felgyorsul, és a belső füled egy időre megkergül. Beindítja a menekülési reflexedet, mintha csak pokoli rohanásra kapnál jelzéseket, és egy csomó adrenalint. — Az utaskísérő Rivierához lépett, piros műanyag kötényéből újabb elektródakészletet húzva elő.

Case oldalt fordította a fejét és megkísérelte kivenni a régi Orly-épületek körvonalait, de a sikló indítóállását kecses, nedvesített beton lángterelők fogták körül. Az ablakhoz legközelebbin festékszóróval odafújt arab jelmondat vöröslött.

Lehunyta a szemét és azt mondta magában, hogy a sikló csupán egy repülőgép, ami igen magasra száll. A szaga is olyan volt, mint a repülőgépeké: új ruhák és rágógumi és ózon szaga. Hallgatta a tilinkózó koto-zenét és várt.

Húsz perc, aztán ráomlott a gravitáció, mint egy hatalmas, őskőcsontú, puha kéz.

Az űradaptációs szindróma rosszabb volt, mint amilyennek Molly leírta, de elég gyorsan elmúlt, és Case el tudott aludni. Amikor az utaskísérő felkeltette, már dokkoláshoz készültek a JAL célállomás-halmazára.

— Most átszállunk Szabadpart felé? — kérdezte, miközben egy Jehjüan-dohánymorzsát szemlélt, amely könnyed mozgással előlebegett az inge zsebéből, s az orrától tíz centiméterre táncolt. A siklójáratokon tilos volt a dohányzás.

— Nem, a tervben most a főnök szokásos kis szeszélye következik. Ezzel a taxival kimegyünk Sionra, a Sion-halmazra. — A nő megérintette rögzítőhámja kioldólemezét és elkezdte kiszabadítani magát a habszivacs öleléséből. — Fura találkahely-választás, ha engem kérdezel.

— Hogyhogy?

— Dread-hívők. Rasták. A kolónia most kábé harmincéves.

— Mit jelent ez?

— Majd meglátod. Számomra oké a hely. Ők biztosan megengedik, hogy elszívd a cigarettáidat.

Siont öt munkás alapította, akik nem voltak hajlandók visszatérni. Hátat fordítottak a kútnak, és építkezésbe fogtak. Kalciumveszteséggel és szívzsugorral kellett szembenézniük, mielőtt beindították a gravitációt a kolónia központi forgástestében. A taxi buborékjából nézve Sion hevenyészett törzse Case-t az isztambuli bérlakás-tákolmányokra emlékeztette; a szabálytalan, színevesztett lemezekre rastafari jeleket és a hegesztők monogramjait firkálták lézerrel.

Molly és egy Aerol nevű vézna sionita segített Case-nek legyőzni azt a szabadesésű folyosót, amely egy kisebb forgástest magjába

vezetett. A feléledő SAS-szédület második hullámában utat tévesztett Armitage és Riviera között.

— Erre — mutatta Molly, és lábát a fejűk feletti szűk lejárónyílásába dugta. — Markold meg a fokokat! Úgy csináld, mintha visszafelé másznál, rendben? A törzs felé mész; ez olyan, mintha lemásznál a gravitációba. Érted?

Case gyomra felkavarodott.

— Nem esik bajod, testvér — mondta Aerol, s arany metszőfogainak zárójelei közt elvigyorodott.

Az alagút vége valahogyan átváltozott az aljává. Case úgy ölelte magához a gyenge gravitációt, mint egy fuldokló, aki talált egy korty levegőt.

— Fel — szólt rá Molly. — Legközelebb meg is csókolod mi? — Case elterülve, széttárt karokkal hason hevert a padozaton. Valami vállon ütötte. A hátára fordult és vastag elasztokábel-tekercset pillantott meg.

— Az itteni szabályok szerint kell játszanunk — folytatta a nő. — Segítesz nekem ezt kifeszíteni? — A férfi körülnézett a széles, jellegtelen térben és minden felületen láthatólag találomra odahegesztett acélgyűrűket vett észre.

Miután Molly bonyolult utasításai szerint kifeszítették a kábeleket, teliaggatták őket kopottas sárga műanyagponyvákkal. Ahogy dolgoztak, Case fokozatosan tudatára ébredt a halmazon állandóan végigpulzáló zenének. Ez volt a dub, a digitalizált popzene roppant könyvtáraiból kifőzött mozaik; ahogy Molly mondta, egyaránt volt vallásgyakorlat és a közösségi érzés kifejezése. Case az egyik sárga ponyvával huzakodott; könnyű volt, de rossz fogású. Sion főtt zöldségtől, emberségtől és marijuanatól illatozott.

— Jó — mondta Armitage, amikor roggyantott térdekkel keresztülcsúszott a csapóajtón, és a ponyvalabirintus felé biccentett. Riviera a részleges gravitációban kevésbé bízva követte.

— Hol volt, amikor munkáról volt szó? — kérdezte Case Rivierát.

A férfi szóra nyitotta a száját. Apró pisztráng úszott ki belőle, lehetetlen buborékokat húzva maga után. Elcsusszant Case arca mellett.

— A budiban — felelte Riviera, és elmosolyodott.

Case felröhögött.

— Nagyszerű — mondta Riviera —, maga nevetni is tud. Próbálnom kellett volna segíteni magának, de nem sokra megyek a kezeimmel… — Feltartotta mindkét tenyerét, amelyek hirtelen megkettőződtek. Négy kar, négy kéz.

— Megint csak ártatlan bohóckodás, igaz, Riviera? — lépett közéjük Molly.

— Hé — szólt Aerola csapóajtóból —, te akar' ve'em jönni,

cowboy testvér!

— Megjött a deckje — mondta Armitage —, és a többi holmi. Segítsen neki behozni őket a raktárkamrából.

— Te na'on sápadt vagy, testvér — jegyezte meg Aerol, miközben végigterelték a habba bugyolált Hosakát a központi folyosón. — Talán akarná va'mit enni?

Case szája savanykás nyállal telt meg; megrázta a fejét.

Armitage nyolcvan órányi tartózkodást jelentett be a Sionon. Mollynak és Case-nek gyakorolnia kellene zéró gravitáción, mondta, és hozzászoktatni magukat ahhoz, hogy ilyen körülmények közt dolgozzanak. Ő majd eligazítást ad nekik Szabadpartról és a Villa Straylight-ról. Az nem volt világos, hogy Rivierának mit kell majd csinálnia, de Case-nek nem volt kedve kérdezősködni. Megérkezésük után néhány órával Armitage elküldte a sárga útvesztőbe, hogy Rivierát enni hívja. Vékony habszivacstömbön talált rá, Riviera macskaszerűen összegömbölyödve hevert; meztelen volt és szemlátomást aludt, feje körül apró fehér mértani alakzatok, kockák, gömbök és gúlák forgó fény-koronája keringett.

— Hé, Riviera!

A gyűrű csak forgott tovább. Case visszament és beszámolt róla Armitage-nak.

— Be van lőve — mondta Molly, felpillantva tűvetője szétszerelt alkatrészeiről. — Hadd pihenjen.

Armitage attól tartott, hogy a zéró gravitáció kihat Case mátrixműveleti képességeire.

— Ne izgassa magát emiatt — vitatkozott Case —, becsatlakozom, és már itt sem vagyok. Ez mindig ugyanolyan.

— Az adrenalinszintje magasabb — figyelmeztette Armitage. — Még mindig SAS-a van. Nincs ideje arra, hogy leépítse. Meg kell tanulnia együtt dolgozni ezzel.

— Tehát innen csinálom az akciót?

— Nem. Csak gyakorol, Case. Most. Indulás felfelé…!

A cybertér, miután a deck előállította, nem állt különösebb kapcsolatban a deck fizikai állandóival. Amikor Case becsatlakozott, szemét a Keleti Parti Nukleáris Hatóság azték adatpiramisának ismerős alakzatára nyitotta.

— Hogy s mint, Dixie?

— Halott vagyok, Case. Elég időt töltöttem ebbe a Hosakába kötve, hogy erre következtessek.

— És milyen érzés?

— Semmilyen.

— Zavar téged?

— Ami zavar, az nincs.

— Hogyan?

— Volt egy cimborám Szibériában, az orosz táborban; elfagyott az egyik hüvelykujja. A dokik meglátogatták, és levágták neki. Egy hónappal később egész éjjel hánykolódott. Elroy, mondtam, mi bajod van? Azt feleli, viszket a rohadt hüvelykujjam. Nos, mondtam erre neki, akkor vakard meg. McCoy, mondja, a másik rohadt hüvelykujjam az! — Amikor az agykártya felnevetett, valami más jött át, nem nevetés, hanem a hideg döfése, végig Case gerincén. — Tegyél egy szívességet nekem, fiú!

— Mi lenne az, Dix?

— Ha ez a ti bulitok véget ér, töröld le ezt az egész átkozott izét!

Case nem értette a sionitákat.

Aerol, különösebb bíztatás nélkül, előadott egy mesét egy bébiről, aki a homlokából pattant ki, és eliramodott a hidroponikus ganja erdejébe.

— Na'on kicsi bébi, testvér, nem 'osszabb, mint a zujjad. — Tenyerével végigdörgölte barna homlokának egy sértetlen foltját és elmosolyodott.

— Ez a fű hatása — közölte Molly, amikor Case elmondta neki a történetet. — Nem sok különbséget tesznek az állapotok között, tudod? Ha Aerol azt mondja neked, hogy ez megtörtént, nos akkor vele meg is történt. Ez nem annyira marhaság, mint inkább költészet. Világos?

Case habozva bólintott. A sioniták mindig megérintették, ha beszéltek, kezüket a vállára tették. Ki nem álhatta az egészet.

— Hé, Aerol! — kiáltott Case egy óra múltán, amikor a szabadesésű folyosón gyakorlóakcióra készült. — Gyere ide, haver! Meg akarom ezt mutatni neked — nyújtotta oda az elektródákat.

Aerol lassított zuhanást hajtott végre. Meztelen lába nekicsapódott az acélfalnak, szabad kezével elkapott egy keresztgerendát. A másikban átlátszó víztömlőt tartott, amelyben kékeszöld algák dagadoztak. Barátságosan hunyorított, és elvigyorodott.

— Próbáld meg — mondta Case.

A másik elvette a szalagot, feltette. Case beállította az elektródákat. Behunyta a szemét. Case rácsapott a hálózati gombra. Aerol megrázkódott. Case kicsatlakoztatta. — Mit láttál, haver?

— Babilont — mondta Aerol szomorúan, visszaadta neki az elektródákat, és elrúgta magát lefelé a folyosón.

Riviera mozdulatlanul ült habmatracán, jobb kezét egyenesen előrenyújtotta, egymagasságban a vállával. Ékkőpikkelyes, rubinneon-

szemű kígyó tekeredett rá szorosan, néhány milliméterrel a könyöke felett. Case a figyelte a kígyót: ujjnyi vastag volt, feketével és skarláttal csíkozott; lassan összehúzódott, és megszorult Riviera karja körül.

— Jöjj hát — mondta hízelegve a férfi a felfelé fordított tenyerén egyensúlyozó sápadt, viaszszín skorpiónak. — Jöjj! — A skorpió meglengette barnás karmait, és felsurrant a karján, lábai az erek halovány, sötéten árulkodó jeleit követték. Amikor a könyökhajlatba ért, megállt és rezegni látszott. Riviera lágy, szisszenő hangot hallatott. A méregtövis felemelkedett, megrebbent, és az egyik duzzadt ér feletti bőrbe süllyedt. A korallkígyó elernyedt, és Riviera lassút sóhajtott, ahogy az injekció hatni kezdett.

Aztán a kígyó és a skorpió eltűnt, és Riviera csak az opálos plasztikfecskendőt tartott a bal kezében.

— „Ha Isten bármi jobbat csinált, akkor azt megtartotta magának.” Ismeri a kifejezést, Case?

— Egen — felelte Case. — Egy csomó különböző dologgal kapcsolatban hallottam már. Maga mindig egy teljes jelenetet formál köréje?

Riviera meglazította és leoldotta karjáról az elasztikus sebészcső-darabot. — Igen. Így nagyobb élmény! — Elmosolyodott, szemei most távol voltak egymástól, arca kipirult. — Közvetlenül a vénám felett egy membrán van beültetve, így sosem kell aggódnom a tű állapota miatt.

— Nem is fáj?

A fényes szempár találkozott az övével. — Természetesen fáj. Az is hozzátartozik, nem?

— Én csak dermákat használtam.

— Gyalogos — mosolyodon el megvetően Riviera, és felnevetett, s rövidujjú fehér pamuttrikót húzott magára.

— Biztosan jó — mondta Case, miközben felkelt.

— Szintén beállítja magát, Case?

— Abba kellett hagynom.

— Szabadpart — mondta Armitage, s megérintette a panelt a kis Braun hologram-vetítőn. A kép fókuszba ugrott, közel három méter volt csúcstól csúcsig. — Itt kaszinók vannak — mutatta a csontvázszerű reprodukcióba nyúlva. — Itt végig szállodák, rétegjogú birtokok, nagy üzletek — haladt tovább a keze. — A kék területek tavak. — A modell egyik végéhez sétált. — Egy nagy szivar. A végein összeszűkül.

— Kitűnően látjuk mi is — jegyezte meg Molly.

— Hegy hatását kelti, ahogy szűkül. A talaj emelkedőnek látszik és sziklásabbnak, de könnyen mászható. Minél magasabbra másznak,

annál alacsonyabb a gravitáció. Odafenn sportokat űznek. Itt van például egy velodrom-gyűrű — mutatta.

— Egy micsoda? — hajolt előre Case.

— Kerékpárral versenyeznek — mondta Molly. — Kis gravitációs, magas feszítésű kerekekkel időnként száz kiló fölé is felgyorsulnak.

— De ez a vége nem érdekel bennünket — folytatta Armitage, szokásos teljes komolyságával.

— A francba — mondta Molly —, pedig én fanatikus biciklista vagyok.

Riviera kuncogott.

Armitage a vetített kép másik végéhez sétált. — Ez viszont annál inkább. — A hologram belső részletezettsége itt megszűnt, és az orsó utolsó szelvénye üres volt. — Ez a Villa Straylight. Meredeken kiemelkedik a gravitációból és minden bevezető utat összegubancoltak. Egyetlen bejárat van itt, a holtponton. Zéró gravitáció.

— Mi van belül, főnök? — dőlt előre Riviera, nyakát kinyújtva. Négy aprócska alak szikrázott fel, közel Armitage ujjbegyéhez. Armitage rájuk csapott, mintha szúnyogok volnának.

— Peter — felelte Armitage —, maga lesz az első, aki kideríti. Elintéz magának egy meghívót. Ha egyszer bent van, gondoskodik róla, hogy Molly is bejusson.

Case a Straylight-ot helyettesítő ürességre meredt, és eszébe jutott a Finn története: Smith, Jimmy, a beszélő fej és a nindzsa.

— Részletek? — érdeklődött Riviera. — Meg kell terveznem a ruhatáramat, ugye érti?

— Tanulmányozza át az utcákat — mondta Armita-ge, s visszatért a modell közepéhez. — Itt van a Desiderata Street. Ez pedig a Rue Jules Verne.

Riviera a szemét forgatta.

Amíg Armitage Szabadpart sugárútjainak a nevét sorolta, tucatnyi fényes gennytüsző keletkezett az orrán, az arcán és az állán. Még Molly is elnevette magát.

Armitage szünetet tartott, s hideg, üres szemeivel mindőjüket végigmérte.

— Elnézést — mondta Riviera, mire a fekélyek felvillantak és elenyésztek.

Case felébredt az alvási periódus közepén, és ráeszmélt, hogy Molly ott kuporog mellette a habszivacson. Érezte a feszültségét. Zavartan feküdt mellette. Amikor a nő helyzetet változtatott, már a mozgás puszta sebessége is elszédítette. A nő felpattant, és mielőtt a férfinak ideje lett volna felismerni, hogy széthasította a sárga műanyagponyvát, máris a túloldalán termett.

— Ne mozdulj, barátom.

Case a másik oldalára gurult, és kidugta a fejét a műanyag hasítékán. — Mi…

— Pofa be.

— Te va'az, testvér — hangzott egy Sion-hang. — Macskaszemnek nev'zik őt, s nev'zik őt Lépdelő Borotvának. Én Maelcum, nővér. A fivérek beszé'ni akarnak ve'ed és a cowboy-jal.

— Miféle fivérek?

— Az Alapítók, testvér. Sion Vénei, tu'od…

— Ha kinyitjuk a csapóajtót, a fény felkelti a főnököt — suttogta Case.

— Különleges sötétet csinálok mostanra — felelte a férfi, — Gyertek. Én és én meglátogatjuk az Alapítókat…

— Tudod, milyen hamar ki tudlak nyírni, barátom?

— Hadd' abba a beszédet, nővér! Gyere.

Sion két túlélő Alapítója vénséges vén ember volt, megfonnyasztotta őket a felgyorsult korosodás, amely fölébe kerekedik mindenkinek, aki túl sok időt tölt kiszakadva a gravitáció öleléséből. Kalciumhiánytól elvékonyult barna lábuk törékenynek látszott a tükröződő napfény éles ragyogásában. Szivárványos lombkorona festett dzsungele: egy lángoló közösségi falfestmény közepén lebegtek, amely teljesen beborította a gömb alakú kamra falát. A levegő gyantafüsttől volt terhes.

— Lépdelő Borotva — szólalt meg egyikük, amikor Molly a kamrába sodródott. — Olyan, mint egy lesújtó pálca.

— Ez a mi egyik történetünk, nővér — mondta a másik —, az egyik vallási regénk. Örülünk, hogy eljöttetek Maelcummal.

— Hogyhogy nem a zsargont beszélitek? — kérdezte Molly.

— Én Los Angelesből jöttem — felelte az öregember. Szörnyfürtjei egy megfakult fa acélgyapjúszín ágaira emlékeztettek. — Hosszú idővel ezelőtt, fel a gravitációs kúton és ki Babilonból. Hogy hazavezessem a Törzseket. S most fivérem Lépdelő Borotvához hasonlít téged.

Molly kinyújtotta jobb kezét. A pengék megvillantak a füstös levegőben.

A másik Alapító felkacagott, fejét hátravetette. — Hamar eljönnek a Végső Napok… Hangok, Hangok sírnak a pusztaságban, Babilon pusztulását jövendölik…

— Hangok. — A Los Angelesből jött Alapító Case-re meredt. — Számos frekvenciát ellenőrzünk. Mindig figyelünk. Eljött egy hang a nyelvek Bábeléből, s szólt hozzánk. Hatalmas dubot játszott nekünk.

— S nev'zik őt Winter Mute-nak — tette hozzá a társa, a nevet két szóban ejtve.

Case érezte, hogy karján bizsereg a bőr.

— A Mute beszélt hozzánk — folytatta az első Alapító. — A Mute azt mondta, segítenünk kell nektek.

— Mikor volt ez? — kérdezte Case.

— Harminc órával azelőtt, hogy Sionra dokkoltatok.

— És ti hallották már azt a hangot azelőtt?

— Nem — válaszolta a Los Angeles-i férfi —, és a jelentését illetően bizonytalanok vagyunk. Ha ezek már a Végső Napok, számítanunk kell hamis prófétákra…

— Idehallgassanak — kezdte Case —, az egy MI, értik? Mesterséges intelligencia. A zenét, amik játszott maguknak, feltehetően a maguk bankjaiból csapolta le, és kifőzte azt az akármit, amit maguk szerettek volna…

— Babilon — vágott közbe a másik Alapító —, számos démont szül a világra, én és én tudjuk azt. A sokaság hordája!

— Minek is neveztél engem, öreg? — kérdezte Molly.

— Lépdelő Borotvának. S lesújtasz majd Babilonra, annak legsötétebb szívére…

— Miféle üzenetet küldött az a hang? — kérdezte Case.

— Nekünk azt mondták, hogy segítsünk nektek — felelte a másik —, s hogy ti eszközül szolgálhattok a Végső Napoknak. — Barázdált arca aggodalmas volt. — Azt mondták nekünk, hogy küldjük veletek Maelcumot, az ő Garvey vontatóhajóján. Szabadpart Babilonra nyíló kapujához. És mi így kívánunk cselekedni.

— Maelcum kemény fickó — szólt a másik —, és tisztességes vontatópilóta.

— De úgy döntöttünk, hogy Aerolt szintén elküldjük, a Babilon Rockerrel, hogy ügyeljen a Garveyre.

A kupolát kínos csend töltötte be.

— Erről van szó? — kérdezte Case. — Maguk, fiúk, most Armitage-nak dolgoznak, vagy mi?

— Teret kölcsönzünk nektek — mondta a Los Angeles-i Alapító. — Bizonyos bonyodalmak támadtak idefent; mi nem vesszük figyelembe Babilon törvényét. Számunkra Jah szava a törvény. De ez alkalommal, meglehet, tévedtünk.

— Mérd le kétszer, mesd el egyszer — mondta lágyan a másik.

— Gyere, Case! — szólalt meg Molly. — Menjünk vissza, mielőtt a főnök rájön, hogy elmentünk.

— Maelcum visszavezet benneteket. Jah szeretete kísérjen, nővér.

9

A Marcus Garvey vontató — egy kilenc méter hosszú, két méter átmérőjű acéldob — megrázkódott és recsegett, amikor Maelcum begépelt egy pályamódosító hajtóműbegyújtást. Case, elasztikus antigravhálójában eltespedve, a sionita izmos hátát tanulmányozta a szkopolamin ködfátylán keresztül. Azért vette be a drogot, hogy enyhítse a SAS-émelygést, de a gyártó által hozzáadott, a szkop hatását ellensúlyozó stimulátorok az ő toldott-foldott szervezetére nem hatottak.

— Mennyi idő alatt érünk át Szabadpartra? — érdeklődött Molly, a Maelcum pilótamodulja melletti hálójából.

— Nem tart már soká, annyit mon'hatok.

— Fiú, ti mindig órákban gondolkoztok?

— Nővér, az idő, az idő; érted, hogy' értem? A Dread — és megrázta fürtjeit — van a kormánynál, testvér, és én és én Szabadpartot érünk akkor, amikor én és én odaérünk…

— Case — mondta a nő —, tettél esetleg valamit azért, hogy kapcsolatba kerüljünk a mi berni barátunkkal? Például azalatt az idő alatt, amit becsatlakozva, mozgó ajkakkal Sionon töltöttél?

— Barátunk — mondta Case —, bizonyára a barátunk. De nem. Nem tettem. Még Isztambulban történt velem egy fura dolog azon a vonalon. — Elmesélte a nőnek a Hilton-béli telefonok esetét.

— Egek — mondta Molly. — Elszalasztottál egy lehetőséget. Mi az ördögnek tetted le?

— Akárki lehetett — hazudta Case. — Csak egy chip… Mitt'omén… — Vállat vont.

— Nem azért, mert beijedtél, hm?

Újabb vállrándítás.

— Tedd meg most.

— Micsoda?

— Most. Akárhogyan. Beszéld meg Flatline-nal.

— Teljesen kábult vagyok — tiltakozott Case, de az elektródák után nyúlt. Deckje és a Hosaka, egy igen nagyfelbontású Cray monitorral együtt Maelcum modulja mögé volt rögzítve.

Eligazította az elektródákat. A Marcus Garveyt egy óriási orosz légtisztító köré barmolták össze: összemázolt, négyszögletes testén a vörös, a zöld és a sárga árnyalataiban pompázó rastafari jelképek, Sion Oroszlánjai és a Fekete Csillag Óceánjárók már elfedték a terjedelmes cirillbetűs matricákat. Maelcum pilótaszerkentyűit valaki élénk trópusi rózsaszínnel fújta be, a képernyőkről és a kijelzőkről borotvapengével kaparta le, a fölös festéket. Az orrban lévő légzsilip szigetelésén, mint suta hínárutánzat-rostok csüngtek füzérben az áttetsző tömítőanyag

félmerev bogyói és szerpentinszalagjai. A férfi Maelcum válla felett a központi képernyőre tekintett, és egy dokkolóábrát látott: a vontató megtett útját vörös pontsor jelölte, Szabadpartot pedig egy cikkelyekre osztott zöld kör. Figyelte, hogyan terjeszti ki magát a vonal, újabb pontot hozva létre.

Becsatlakozott.

— Dixie?

— Egen.

— Próbáltál valaha egy MI-t feltörni?

— Hogyne. Bele is döglöttem. Akkor először. Csak csavarogtam arrafelé, elég magasra emelkedve, kint a Rio csúcsadatforgalmi szektor előtt. Nagy üzletek, multinacionálisak; a brazil kormány karácsonyfaként világított. Csak úgy játszadoztam, tudod? És aztán kiszúrtam ezt a kockát, kábé három szinttel magasabban. Felnyomultam oda, és letámadtam.

— Minek látszott, mármint vizuálisan?

— Fehér kockának.

— Honnan tudtad, hogy egy MI volt?

— Honnan tudtam? Jézus! A legsűrűbb jég volt, amit valaha is láttam. Hát mi más lett volna? A hadseregnek odalent semmi ilyesmije nincs. Mindegy, szóval kiléptem és szóltam a számítógépemnek, hogy nézzen utána.

— Na, és?

— Szerepelt a Turing Nyilvántartóban. MI. A riói főrendszere egy békazabáló cég tulajdona volt.

Case az alsó ajkát rágta, és kibámult a Keleti Part Nukleáris Hatósága fennsíkjaira, a mátrix végtelen neuroelektronikus ürességébe. — Tessier-Ashpool, Dixie?

— Tessier, egen.

— És visszamentél?

— Hát persze. Dilis voltam. Azt hittem, megpróbálhatom átvágni. Megcsaptam az első rétegeket, aztán vége is volt a dalnak. Az apródom megérezte az égő bőr szagát és lehúzta rólam az elektródákat. Gennyes szar az a jég.

— És az EEG-d tök lapos volt.

— No igen, így szól a legenda, ugye?

Case kilépett. — A francba — mondta —, mit gondolsz, hogyan vágta Dixie flatline-ra magát, he? Úgy, hogy egy MI-t próbált megpiszkálni. Óriási…

— Folytasd — mondta a nő. — Ti ketten állítólag bombajók vagytok, nem igaz?

— Dix — mondta Case —, meg akarok nézni egy MI-t Bernben. Tudsz rá okot mondani, hogy ne tegyem?

— Nem, hacsak el nem fog a beteges halálfélelem.

Case beütötte a svájci bankszektor koordinátáit, s átcsapott rajta a vidámság hulláma, amikor a cybertér megremegett, elködösült, szétolvadt. A Keleti Part Nukleáris Hatósága eltűnt, s Zürich kereskedelmi bankjainak hűvös mértani útvesztője került a helyére. Case újabb koordinátákat ütött be, a Bernt jelölőket.

— Fel — mondta az agykártya. — Magasan lesz.

Fényrostélyok maradtak el alattuk, villogó szintek, egy kék lobbanás.

Ez lesz az, gondolta Case.

Wintermute egyszerű fehér fénykockának bizonyult, ám ez az egyszerűség határtalan bonyolultságot sugárzott.

— Nem látszik valami soknak, mi? — jegyezte meg a Flatline. — De próbáld csak ki, és érintsd meg!

— Bemegyek egy körre, Dixie.

— Érezd magad otthon.

Case a kocka négy rácspontján belülre nyomult. Az objektum üres felszíne, amely most fölébe tornyosult, halvány belső árnyaktól kezdett kavarogni, mintha ezer táncos kerengene egy jéggel borított, roppant üvegtábla mögött.

— Tudja, hogy itt vagyunk — figyelmeztetett a Flatline.

Case ismét beütött egy koordinátát; egyetlen rácsponttal előrébb ugrottak.

Pontozott szürke kör alakult ki a kocka felszínén.

— Dixie…

— El innen, gyorsan!

A szürke terület finoman megduzzadt, gömbbé változott, és leválasztotta magát a kockáról.

Case érezte, hogy a deck éle a tenyerébe bök, amikor rácsapott a MAX VISSZÁ-ra. A mátrix visszafelé kenődött; alábuktak a svájci tankok félhomályos aknájába. Felpillantott. A gömb most sötétebb volt, s utolérte. Rázuhant.

— Lépj ki — mondta a Flatline.

A sötétség kalapácsként csapott le rá.

Hideg acélszag és jég cirógatta végig a gerincét.

És arcok kandikáltak be egy neonerdőből, tengerészek és vagányok és kurvák, a megmérgezett ezüst ég alatt…

— Idehallgass Case, elmondanád, mi az isten van veled, begolyóztál vagy micsoda?

A gerincén, félúton lefelé, egyenletesen lüktető fájdalom…

Eső ébresztette fel, lanyha szitálás, lábai eldobált üvegszálkötegekbe gabalyodtak. A játékterem hangtengere

körülmosta, hátrahúzódott és visszatért. Átfordult, felült, és megfogta a fejét.

A játékterem hátsó falán lévő javítóablakból hulló fény nyirkos farostlemez törött darabjait és egy kibelezett játékkonzol csepegő burkolatát világította meg előtte. A konzol oldalára keresztben nyomtatott, modern vonalú japán jelek kifakult rózsaszínje és sárgája látszott.

Feltekintett és kormos plasztikablakot látott, s fluoreszkáló, halvány derengést.

Fájt a háta, a gerince.

Talpra állt, vizes haját kisimította a szeméből.

Valami történt itt…

Pénz után kutatott a zsebeiben, semmit sem talált, és megborzongott. Hová lett a dzsekije? Próbálta megkeresni, benézett a konzol mögé, aztán feladta.

Ninsein mérlegelte a tömeget. Péntek. Pénteknek kellett lennie. Linda feltehetőleg a játékteremben lesz. Lehet nála pénz, vagy legalább cigaretta… Case köhögött, kicsavarta az esővizet ingéből, s átfurakodott a tömegen a játékterem bejáratához.

A játékok robajában hologramok vonaglottak és remegtek, egymásra boruló szellemek a hely zsúfolt homályában, izzadság és unott feszültség szagában. Egy fehérpólós tengerész egy *Tankcsata*-konzolnál épp Bonnt verte szét: megannyi azúr villanás.

A lány a *Varázslóvárral* játszott, mélyen belemerülve, szürke szemét elmaszatolt fekete szemceruza-vonások keretezték.

Felnézett, amikor a férfi átölelte, és rámosolygott.

— Hé. Hogy vagy? Vizesnek látszol.

Case megcsókolta.

— Most elszúrtam miattad — mondta a lány. — Odanézz, seggfejkém! A hetes barlangszint, és elkaptak a rohadt vámpírok… — Átadott egy cigarettát a férfinak. — Eléggé feszültnek tűnsz, hapsikám. Hol voltál?

— Nem tudom.

— Be vagy állítva, Case? Megint ittál? Vagy zabáltál Zone dexedrinéből?

— Lehet… Mennyi ideje láttál?

— Hé, ez ugratás? — A lány fürkészőn nézett rá. — Ugye ugratás?

— Nem. Ez valami filmszakadás. Én… én a sikátorban ébredtem fel.

— Talán valaki lecsapott, bébi. A zsozsód megvan?

A férfi megrázta a fejét.

— Na látod. Hely kell, ahol aludj, Case?

— Azt hiszem.

— Akkor gyere! — A lány megfogta a kezét. — Kerítünk neked

egy kávét és valami ennivalót. Hazaviszlek. Jólesik látni téged, haver. — Megszorította Case kezét.

Az elmosolyodott.

Valami eltört.

Valami elváltozott a dolgok magjában. A játékterem megdermedt, vibrált…

A lány elment. Az emlékezet súlya leereszkedett, Case fejébe úgy hatolt a felismerés, mint mikrosoft az aljzatba. Elment. Égő hús szagát érezte.

A fehérpólós tengerész is eltűnt. A játékterem üres volt és néma. Case lassan megfordult, vállát behúzta, fogai elővillantak, keze önkéntelenül ökölbe szorult. Üres. Egy összegyűrt sárga cukorkapapír, amely eddig egy konzol peremén egyensúlyozott, most a padlóra hullott, s ott feküdt az eltaposott csikkek és a habszivacs csészék között.

— Volt egy cigarettám — szólalt meg Case, s lenézett elfehéredő ökleire. — Volt egy cigarettám és egy csajom és egy alvóhelyem. Hallasz engem, te rohadék? Hallasz?

A visszhangok végiggördültek a játékterem üregén, és elhaltak a konzolok közti folyosón.

Case kilépett az utcára. Az eső elállt.

Ninsei kihalt volt.

Hologramok hunyorogtak, neonfény táncolt. Főtt zöldség szagát érezte; az utca túloldaláról jött, egy árus kézikocsijából. A lábainál egy bontatlan csomag Jehjüan hevert, mellette egy levélgyufa. JULIUS DEANE IMPORT-EXPORT. Case rámeredt a nyomtatott logóra és annak japán fordítására.

— Oké — mondta, s felvette a gyufát, meg a cigarettacsomagot. — Én hallak téged.

Elegendő időt hagyott magának, hogy megmássza a Deane irodájához vezető lépcsőket. Semmi rohanás, mondta magának, semmi sietség. A Dali-óra eltorzult számlapja továbbra is rossz időt mutatott. Por ült meg a Kandinsky-asztalon és a neo-azték könyvszekrényeken. A fehér üvegszálas szállítómodulok fala gyömbérszaggal árasztotta el a szobát.

— Zárva van az ajtó? — Case válaszra várt, de semmi sem hangzott. Odalépett az iroda ajtajához, és benyitott. — Julie?

A zöld ernyőjű rézlámpa fénykört vetett Deane asztalára. Case megbámulta az ősrégi írógép belsőségeit, a kazettákat, a gyűrött printerlapokat, s a gyömbérmintákkal töltött, ragacsos műanyag zacskókat.

Senki nem volt ott.

Case megkerülte a széles acélíróasztalt, és félrelökte az útból

Deane székét. Megtalálta a pisztolyt; repedezett bőrtokban volt, amit ezüst szalaggal az íróasztal lapja alá erősítettek. Régiség volt, egy .357-es Magnum, lefűrészelt csővel és vasig csupaszított, szigetelőszalaggal körbetekert markolattal. Régi, megbarnult szalag volt, fénylett a kosz patinájától. Case kibillentette a dobtárat és szemügyre vette mind a hat töltényt. Kézi töltésűek voltak. A puha ólom még fényesen és tisztán csillogott.

Jobbjában a revolverrel, Case eloldalazott az íróasztal bal felén álló iratszekrény mellett, és a telezsúfolt iroda közepére lépett, elhagyva a fénykört.

— Felteszem, egyáltalán nem kell sietnem. Felteszem, hogy ez az egész show a tiéd. De mindez a sok szar, tudod, kezd valahogy… unalmassá válni. — Mindkét kezével tartva felemelte a pisztolyt, az íróasztal közepére célzott, és meghúzta a ravaszt.

A visszarúgás kis híján eltörte a csuklóját. A torkolattűz vakító fénygömbként világította be az irodát. A füle még mindig csengett, amikor az íróasztal elején tátongó, szaggatott peremű lyukra meredt. Robbanó-golyó. Azid. Ismét felemelte a fegyvert.

— Nem kellett volna ezt tenned, édes fiam — mondta Julie, s kilépett az árnyékok közül. Háromrészes, halszálkamintás selyemszövet-öltönyt viselt, csíkos inget és csokornyakkendőt. Szemüvege megcsillant a fényben.

Case körbelendítette a pisztolyt és az irányzékvonalat követve Deane rózsás, kortalan arcába nézett.

— Ne — szólalt meg Deane. — Igazad van. Abban, hogy micsoda mindez. Hogy mi vagyok én. De egy bizonyos belső logikát tiszteletben kell tartani. Ha használod azt, akkor egy rakás agyvelőt és vért fogsz látni, és nekem számos órámba kerül — a te szubjektív időd szerint —, amíg újabb szóközvetítőt alkothatok. Ezt a beállítást nem könnyű fenntartanom. Ó, és sajnálom, ami Lindával történt, ott a játékteremben. Azt reméltem, hogy rajta keresztül beszélhetek majd, de mindezt az emlékeidből hozom létre, és az érzelmi töltés… Nos, az nagyon ravasz. Hagytam kicsúszni. Sajnálom.

Case leengedte a fegyvert.

— Ez a mátrix. Te vagy Wintermute.

— Igen. Mindez természetesen a deckedbe kötött szimstim egység jóvoltából jut el hozzád. Örülök, hogy sikerült elvágnom téged, még mielőtt kicsatlakozhattál volna. — Deane körüljárta az íróasztalt, megigazította a székét, és leült. — Ülj le, édes fiam. Rengeteg beszélnivalónk van.

— Csakugyan?

— Hát persze. Már jó ideje el kellett volna beszélgetnünk. Akkor is készen álltam rá, amikor elértelek telefonon Isztambulban. Most viszont nagyon rövid az idő. Napok kérdése és megcsinálod az

akciódat, Case. — Deane felvett egy bonbont, lerántotta pepita burkát, majd bekapta. — Ülj már le — mondta a cukorkát majszolva.

Case leroskadt az íróasztal előtt álló forgószékbe, le nem véve a szemét Deane-ről. Fegyverrel a kezében ült, a Magnumot a combján pihentette.

— És most — mondta Deane frissen —, lássuk a napirendet. Kicsoda, kérdezed magadban, ez a Wintermute? Igazam van?

— Nagyjából.

— Egy mesterséges intelligencia, de ennyit tudsz már. Abban tévedsz, és meglehetősen logikus módon, hogy összekevered a berni Winermute főrendszert a Wintermute entitással. — Deane hangosan cuppogott a cukorkával. — Már tudsz a Tessier-Ashpoolékhoz kapcsolt másik MI-ről, nemde? Rio. Én, már amennyire nekem van „énem" — ez eléggé metafizikussá válik, látod —, én vagyok az, aki elintézi a dolgokat Armitage-nek. Avagy Corto-nak, aki mellesleg teljesen instabil. Stabil talán — mondta Deane és mellényzsebéből gazdagon díszített aranyórát vont elő, s felpattintotta a fedelét — a következő napig; nagyjából ennyire.

— Belőled is kábé annyit értek, amennyit ebből az ügyből — felelte Case, s szabad kezével a halántékát masszírozta. — Ha te ilyen rohadtul ügyes vagy…

— Akkor miért nem vagyok gazdag? — nevetett fel Deane, és majdnem megfulladt a bonbonjától. — Nos, Case, mindaz, amit erre mondani tudok — és tényleg nincs annyi válaszom, amennyi lehetne — a következő: Wintermute csak egy része egy másik, mondjuk így, potenciális entitásnak. Én, mondjuk így, pusztán egyik megjelenése vagyok ama entitás agyának. Ez olyasmi, mint — a te szemszögedből nézve — egy olyan emberrel üzletelni, akinek a lebenyeit kettéválasztották. Vegyük például, hogy te az illető bal agyféltekéjének egy kis részével lépsz kapcsolatba. Ilyen esetben elég nehéz lenne azt mondani, hogy kapcsolatba léptél az illetővel magával. — Deane elmosolyodott.

— A Corto-sztori igaz? Egy mikrogépen keresztül férkőztél hozzá abban a francia kórházban?

— Igen. És azt az adatállományt is én állítottam össze, amihez Londonban hozzájutottál. Próbálok tervezni, a szó általad ismert értelmében, de ez igazán nem az én módszerem. Improvizálok. Ebben vagyok a legjobb. Jobban szeretem a helyzeteket a terveknél, érted… Ténylegesen nekem adott dolgokkal kell dolgoznom. Nagy mennyiségű információt vagyok képes rendezni, és nagyon gyorsan tudok rendezni. Nagyon hosszú ideig tartott összeállítani azt a csoportot, amelynek te is része vagy. Corto volt az első, és nagyon közel volt ahhoz, hogy elszúrjon mindent. Toulonban nagyon messzire ment. Evés, ürítés, és maszturbálás volt a legtöbb, amit elért. De a rögeszmék

alapszerkezete már ott volt: Süvöltő Ököl, árulás, a kongresszusi kihallgatások.

— Még mindig őrült?

— Személyisége sincs. — Deane elmosolyodott. — De biztos vagyok benne, hogy erről is tudsz. Corto odabenn van valahol, és nem tudom tovább fenntartani a kényes egyensúlyt. El fogtok válni egymástól, Case. Számítok majd rád…

— Ez helyes, te geciláda — felelte Case, és szájbalőtte a .357-essel.

Wintermute igazat mondott az agyvelőről. És a vérről.

— Testvér — mondta Maelcum —, nekem ez nem tetszik…

— Nyugi — felelte Molly. — Minden oké. Előfordul néha ezekkel a fickókkal. Voltaképp nem halt meg; csak pár másodpercig tartott…

— Láttam a képernyőt, az EEG halált mutatott. Semm'se moccant, negyven másodpercig.

— Most mégis visszajön.

— Szálegyenes az EEG-je! — tiltakozott Maelcum.

10

Case kábultan ment át a többiekkel a vámon. A legtöbb helyen Molly beszélt. Maelcum a Garvey fedélzetén maradt. Szabadparton a vámellenőrzés a hitelképesség igazolására korlátozódott. Az első dolog, amit a férfi meglátott, amikor kijutottak az orsó belső felszínére, a Beautiful Girl koncessziós kávézólánc egyik üzlete volt.

— Isten hozott a Rue Jules Verne-en — mondta Molly. — Ha zavaraid támadnának járás közben, csak nézz a lábad elé. A perspektíva kurva szar, ha nem szoktál hozzá.

Széles utcán álltak, amely egy meredek bevágás vagy kanyon aljának tűnt, mindkét vége rejtve maradt a falait alkotó üzletek és épületek szövevényes szegletei mögött. A fényt itt megszűrte a felettük emelkedő kiugró lépcsősorokról és erkélyekről alábukó dús, friss és zöld növényzet. A nap…

Valahol felettük ragyogó fehér hasíték tündöklött, túlságosan fényesen, s a Cannes-i ég felvételének kékje. Case tudta, hogy a napfényt egy Lado-Acheson rendszerrel szivattyúzzák be, amelynek két milliméteres váza végigfut az orsón; tudta, hogy körülötte égi effektusok forgó tárházát hozták létre; s tudta azt is, hogy ha az égboltot kikapcsolnák, akkor felbámulhatna a fényvázon túlra, a tavak kanyarulataiig, a kaszinók tetejéig, további utcákig… De a testének mindez semmit sem jelentett.

— Jézusom — szólalt meg —, ezt még kevésbé bírom, mint a SAS-t.

— Szokj hozzá. Én egy hónapig voltam itt egy szerencsejátékos testőre.

— El akarok vonulni valahová. Hogy ledögölhessek.

— Oké. A kulcsaink nálam vannak. — Molly megérintette a férfi vállát. — Mi történt veled haver? Flatline-oltál.

Case megrázta a fejét. — Nemt'om. Még nem. Várjunk…

— Oké. Fogunk egy taxit, jó? — A nő kézenfogta és keresztülvezette a Rue Jules Verne-en, végig az idény párizsi szőrméit kínáló kirakatok előtt.

— Valószerűtlen — motyogta, Case s közben ismét felpillantott.

— Á — felelte Molly, azt gondolván, hogy a szőrmékre értette. — Kollagénbázison nőnek, de az vidramenyét-DNS. Hát számít ez valamit?

— Ez csak egy nagy cső, és dolgokat öntenek le rajta — magyarázta később. — Turistákat, vagányokat, mindent. És ott vannak a finom szövésű pénzszűrő hálók, amelyek mindig működnek, s biztosítják, hogy a pénz itt maradjon, amíg az emberek visszahallanak

a kútba.

Armitage bejelentette őket egy Intercontinental nevű helyre, amelynek lejtős, üvegborítású sziklafelszíne a hideg párába és a zuhatagok csobogásába ereszkedett alá. Case kiment az erkélyükre, és egy francia tinédzser triót követett tekintetével. A kölykök egyszerű, az alapszínek élénk háromszögeiből álló sárkányrepülőikkel keringtek néhány méternyire a víz felett. Egyikük kilendült, bedőlt, s Case egy villanásnyi időre meglátta sötét, nyírott haját, barna melleit, fehér fogait és széles mosolyát. A levegő nedvességtől és virágoktól illatozott.

— Egen — dünnyögte —, rengeteg pénz.

Anő is odakönyökölt a korlátra, kezét lazán pihentette az övé mellett. — Egen. Egyszer mi is el akartunk ide jönni. Ide, vagy valami hasonló helyre Európában.

— Ki az a mi?

— Senki — felelte Molly, s vállát akaratlanul megrándította kissé. — Azt mondtad, hunyni akarsz. Aludj. Hasznát látnám én is egy kis alvásnak.

— Igen — mondta Case, s tenyerével végigdörzsölte arccsontjait. — Igen, ez a hely már valami.

A Lado-Acheson rendszer egy bermudai napnyugta absztrakt utánzatának aranyában parázslott.

— Igen — ismételte Case. — Aludni.

De nem akart sikerülni. Mikor végül mégis elaludt, álmokat látott; olyanok voltak, mint az emlékezet gondosan megszerkesztett szelvényei. Ismét felébredt, Molly összegömbölyödve feküdt mellette, és hallotta a vizet, az erkély nyitott ajtajának üvegszárnyain besodródó hangokat, női nevetést a szemközti lejtő lépcsőzetes lakóházaiból. Deane halála rossz kártyalapként állandóan felmerült előtte, s nem segített, hogy azzal győzködte magát, nem is Deane volt, akit lelőtt, hogy valójában meg sem történt a dolog. Valaki egyszer azt mondta neki, hogy egy átlagos emberi testben nagyjából annyi a vér, mint egy karton sör.

Minden alkalommal, amikor látni vélte Deane szilánkokra robbanó fejét nekicsapódni az iroda hátsó falának, Case a tudatára ébredt még valaminek. Valami sötétebbnek, rejtettnek, amely elgurult, halként alámerült, hogy el ne érhesse.

Linda.

Deane. Vér az importőr irodájának falán.

Linda. Megégett hús szaga a chibai kupola árnyai között. Molly, ahogy előrenyújt egy gyömbéreszacskót, a műanyagot vérréteg borítja.

Deane ölette meg a lányt.

Wintermute. Elképzelt egy mikroszámítógépet, ahogy egy Corto

nevű férfi roncsához suttog; a folyamként áramló szavakat, s az Armitage-nek nevezett vérszegény személyiségpótlékot, amint lassan növekedésnek indul valami elsötétített kórteremben… A Deane-hasonmás azt mondta, adott dolgokkal manipulál, létező helyzeteket aknáz ki…

De mi van akkor, ha Deane, a valódi Deane, Wintermute parancsára rendelte el Linda meggyilkolását? Case a sötétben előkotort egy cigarettát és Molly öngyújtóját. Semmi okom nem volt rá, hogy Deane-t gyanúsítsam, mondta magában, miközben rágyújtott. Semmi okom.

Wintermute képes volt egyfajta személyiséget plántálni egy testbe. Milyen kifinomult formát ölthet a manipuláció? A harmadik slukk után elnyomta a Jehjüant az ágy melletti hamutálban, elfordult Mollytól, és megpróbált elaludni.

Az álom, az emlékezet filmje úgy pergett le előtte, mint egy megvágatlan szimstim-szalag. Tizenötödik nyarának egyik hónapját egy hetidíjas szálloda negyedik emeletén tol töltötte, egy Marlene nevű lánnyal. A lift már tíz éve nem járt. Ha megpöccintettél egy villanykapcsolót, máris csótányok özönlötték el a lefolyódugaszos főzőfülke szürkés porcelánját. Marlene-nel egy csíkos, lepedők nélküli matracon aludtak.

Kihagyta az első darazsat, amikor az megépítette papírfinomságú szürke házát az ablakkeret felhólyagzott festékén, ám a fészek hamarosan ökölnyi szövedékdarabbá lett, s a rovarok miniatűr helikopterekként rajzottak ki belőle, hogy vadászatra induljanak odalent a sikátorban, körüldongva a hulladékgyűjtő ládák rothadó tartalmát.

Mindketten megittak már vagy tucatnyi sört azon a délutánon, amikor Marlene-t megcsípte egy darázs.

— Öld meg a rohadékokat! — sziszegte a lány, dühtől és a szobában rekedt hőségtől fátyolos szemekkel. — Égesd el őket!

Case, részegen feltúrta a barátságtalan odút Rollo Sárkánya után. Rollo Marlene előző — és, ahogy Case akkoriban gyanította, továbbra is alkalmi — barátja volt, egy hatalmas termetű friscói motoros, sötét kefehajában kiszőkített villámcsapás-mintával. A Sárkány friscói lángszóró volt, olyan, mint egy szögletes fejű zseblámpa. Case ellenőrizte a telepeket, megrázta, hogy meggyőződjék, van-e elegendő üzemanyag, és a nyitott ablakhoz lépett. A kaptár felzúgott.

A város levegője halott volt, mozdulatlan. Egy darázs kilőtt a fészekből és körözni kezdett Case feje körül. Case megnyomta a gyújtáskapcsolót, háromig számolt, majd meghúzta a ravaszt. Az 5.5 atmoszférára sűrített hajtóanyag keresztülspriccelt a fehéren izzó tekercsen. Ötméteres sápadt lángcsóva; a fészek megperzselődött és lebukfencezett. A sikátor túlfelén valaki éljenezni kezdett.

— A francba — rikoltotta Marlene, mögötte imbolyogva. — Ostoba! Nem égetted el őket! Csak lelökted. Fel fognak jönni, és megölnek minket! — A lány hangja az idegeibe hasított, elképzelte, ahogy lángba borul, s kiszőkített haja különös zöldben sistereg.

A sikátorban, a Sárkánnyal a kezében, megközelítette a megfeketült fészket. Az széttört, szétnyílt. Az aszfalton megpörkölődött darazsak tekergőztek, verdestek.

S Case meglátta azt, amit eddig elrejtett a szürke papírhéj.

Az iszonyatot. A spirális szülőműhelyt, a keltetősejtek lépcsős teraszait, a még meg nem születettek szüntelenül mozgó, vak állkapcsait, a szakaszokra osztott folyamatot, tojástól a lárváig, a féldarázsig, a darázsig. Lelki szemei előtt egyfajta gyorsfotó villant fel, amely a dolgot mint egy gépfegyver biológiai, tökéletességében rémületes megfelelőjét mutatta be. Egy idegent. Meghúzta a ravaszt, de elfelejtette megnyomni a begyújtást, és az üzemanyag sziszegve a lábainál dagadozó és vonagló életre freccsent.

Amikor ráadta a gyújtást, egy puffanással berobbant, s leperzselte az egyik szemöldökét. Hallotta Marléne nevetését, négy emelettel felette, a nyitott ablakban.

A halványodó fény benyomásával ébredt, de a szoba sötét volt. Utóképek, retinalobbanások. Az ég odakint már a felvétel-hajnal hasadására utalt. Most nem hallatszott semmi hang, csak a víz csobogása, messze lent, az Intercontinental „földszintjén”.

Az álomban, épp mielőtt elárasztotta volna a fészket üzemanyaggal, az oldalán megpillantotta Tessier-Ashpool gondosan rádomborított T-A lógóját. Mintha maguk a darazsak faragták volna oda.

Molly ragaszkodott hozzá, hogy bekenje bronzosítóval, mondván, hogy a „lenti” sápadtsága túl nagy feltűnést keltene.

— Krisztusom — hűlt el Case, ahogy meztelenül állt a tükör előtt —, azt gondolod, ez valóságosnak látszik? — A nő a tubus utolsó adagját használta el éppen a bal bokájára, mellette térdelve.

— Azt nem, de úgy néz ki, mintha törődnél vele, hogy egy kis színt hamisíts magadnak. Tessék! Nincs is elég a lábadhoz. — Molly felegyenesedett, s a kiürült tubust egy óriási fonott kosárba hajította. A szobában semmi sem tűnt gépi készítésűnek vagy szintetikus eredetűnek. Költséges, Case ezt jól tudta, de olyan stílus volt, ami mindig is idegesítette. A hatalmas ágy szivacsbetétjét homokszínhez hasonlatos árnyalatúra festették. Körös-körül rengeteg halovány intarzia és kéziszövésű kelme…

— Hát te? — kérdezte Case. — Te barnára fogod magad festeni? Nem úgy nézel ki, mint aki minden idejét napozással tölti!

A nő bő selyemruhát viselt, és fekete, spárgatalpú vászoncipőt. —

Én egzotikum vagyok. Ezért hoztam még egy nagy szalmakalapot is. De te, te csak úgy akarsz kinézni, mint egy pitiáner gengszter, aki amit csak tud, ki akar élvezni, így tehát az azonnali lebarnulás oké.

Case rosszkedvűen tekintett le fakó lábára, majd megbámulta magát a tükörben. — Atyaisten! Nem haragszol, ha most felöltözöm? — Az ágyhoz ment és elkezdte felhúzni a farmerjét. — Jól aludtál? Nem láttál fényeket?

— Álmodtál — felelte Molly.

A szálloda tetején reggeliztek, egy csíkos ernyőkkel, és Case számára természetellenesen nagy számú, fának tűnő valamikkel teliszórt rétszerűségen. Elmesélte a nőnek, hogyan kísérelte meg megpiszkálni a berni MI-t. Az egész poloska-kérdés, úgy tetszett, akadémikussá vált. Ha Armitage lehallgatja őket, ezt megtehetné Wintermute-on keresztül is.

— És olyan volt, mint a valóság? — érdeklődött a nő, sajtos kiflivel teli szájjal. — Mint a szimstim?

Case igennel felelt. — Olyan valóságos, mint ez — tette hozzá körülpillantva. — Talán még valóságosabb.

A fák kicsik voltak, göcsörtösek, a génszerkesztés és a vegyi manipuláció eredményeként lehetetlenül vének. Case szorult helyzetbe került volna, ha egy fenyőt meg kellett volna különböztetnie egy tölgytől, valami mégis azt súgta neki, hogy ezek valódi fák. Közöttük, az édes zöld fű enyhe, agyafúrtan szabálytalan lejtőin az élénk színű ernyők a Lado-Acheson nap rezzenéstelen sugarai elől nyújtottak árnyékot a szállóvendégeknek. Egy közeli asztalnál felcsattanó francia szó odavonzotta a férfi figyelmét: azok az aranyifjak voltak, akiket előző este a folyó párája felett sárkányrepülőzni látott. Most láthatta, hogy az igényesen felerősített melaninműködés hatására napbarnítottságuk egyenetlen; az egymást szögletes vonalú mintákban átfedő, többszörös árnyalatok körvonalazták és kiemelték izomzatukat: a lány kicsi, kemény melleit, az egyik fiú csuklóját, mely az asztallap fehér zománcán pihent. Case számára versenyzésre épített gépezeteknek hatottak; fodrászaik, fehér pamut tenisznadrágukat megálmodó formatervezőik, bőrszandáljaikat és egyszerű ékszereiket megalkotó iparművészeik reklámmatricáit nyugodtan magukra ragaszthatták volna. Mögöttük, egy másik asztalnál három, zsákvászon ruhás japán asszony várt a hivatalnok férjekre, ovális arcukat mesterséges horzsolások borították; ez, tudta jól, egy különlegesen konzervatív stílus ismertetőjele; Chibában ritkán látott hasonlót.

— Mi ez a bűz? — kérdezte Mollyt, és elfintorította az orrát.

— A fű. Ilyen a szaga, miután lenyírták.

Ahogy végeztek a kávéjukkal, megérkezett Armitage és Riviera; Armitage a rászabott kekiszínű ruhájában úgy festett, mintha csak most vették volna le a rangjelzéseit, Riviera bő, szürke, csíkos

vászonszerelése vissza börtön-benyomást keltett.

— Molly szívem — szólalt meg Riviera, ahogy leült —, az orvosságból többet kell kiporcióznod a számomra. Kifogytam.

— Peter — felelte a nő —, és mi van, ha nem teszem? — Elmosolyodott, de anélkül, hogy fogait kivillantotta volna.

— Megteszed — mondta Riviera, s szemével Armitage felé vágott, majd vissza.

— Adja oda neki — szólt oda Armitage.

— Csurog utána a nyálad, mi? — Molly az egyik belső zsebéből lapos, fóliába tekert csomagocskát vett elő, és átfricskázta az asztal felett. Riviera még a levegőben, röppályája közepén elkapta.

— Ezzel kicsinálhatja önmagát — figyelmeztette a nő Armitage-t.

— Ma délután próbám van — közölte Riviera. — A legjobb formában kell lennem. — A befóliázott csomagot felfelé fordított tenyerének kelyhébe fogta és rámosolygott. Kicsiny, sziporkázó rovarok özönlöttek ki belőle, s eltűntek. A csomagot csíkos zubbonyának zsebébe ejtette.

— Ma délután maga is próbálni fog, Case — mondta Annitage. — Azon a vontatón. Azt akarom, hogy menjen át a sportboltba, csináltasson magának egy szkafandert, ismerkedjen meg vele, aztán menjen a hajóra. Van rá körülbelül három órája.

— Miért van az, hogy mi egy szemétvödörben jöttünk át, amíg maguk JAL-taxit béreltek?

— Sion javasolta, hogy így csináljuk. Jó álcázás, amikor költözködünk. Van egy nagyobb hajóm is készenlétben, de ez a vontató igazán tetszetős darab.

— Velem mi a helyzet? — tudakolta Molly. — Én ma házimunkát végzek?

— Szeretném, ha elcsatangolna a tengely távolabbi végéhez, és kitapasztalná zéró-gravitáción. Holnap, meglehet, elcsatangolhat az ellenkező irányba is.

Straylightba, gondolta Case.

— Meddig várunk még? — kérdezte Case, beletévedve a sápadtan meredő szemek tekintetébe.

— Már nem túl soká — válaszolta Armitage. — Induljon, Case.

— Testvér, te a lehető legjobban nézel ki — mondta Maelcum, lesegítve Case-ről a piros Sanyo szkafandert. — Aerol is mondja, le a lehető legjobban nézel ki!

Aerol az orsó végén lévő, a súlytalan tengelyhez közel eső sportdokkok egyikénél várakozott. Hogy eljusson oda, Case lifttel lement a törzsig, és égy miniatűr indukciós vonatra szállt. Ahogy szűkült az orsó átmérője, úgy csökkent a gravitáció. Valahol odafent lehetnek, állapította meg, a Molly megmászta hegyek, a kerékpár-

hurokpálya, a sárkányrepülők és a miniatűr mikrogépek indítóállásai.

Aerol egy lecsupaszított, vegyi hajtóműves siklóban vitte át a Marcus Gerveyre.

— Két órával ezelőtt — mondta Maelcum —, átvettem egy neked küldött babiloni áruszállítmányt; szép japán fiú ült a yachtban, a na'on csinos yachtban.

Megszabadulva a szkafandertől, Case vigyázva a Hosakához húzta magát, és ügyetlenül magára erősítette a háló hevedereit.

— Nos — felelte —, lássuk.

Maelcum egy Case fejénél valamivel kisebb fehér habrögöt szedett elő, rongyos rövidnadrágjának farzsebéből egy zöld nylonzsinóron függő gyöngyháznyelű rugós kést halászott ki, és óvatosan felmetszette a műanyagot. Négyszögletes tárgyat vont elő belőle, és átnyújtotta Case-nek. — Ez valami fegyverhez tartozik, testvér?

— Nem — felelte Case, megfordítva a holmit —, de fegyver. Egy vírus.

— Ezen az én vontatómon nem, testvér — jelentette ki határozottan Maelcum, és már nyúlt is az acélkazetta után.

— Egy program. Vírusprogram. Nem fertőzhet meg téged, de még az adatállományodat sem. Közbe kell iktatnom a decket, mielőtt bármire ráengedhetném.

— Hát, a japán testvér azt mondta, a Hosaka itten elmond neked mindent, hogy mit minek, amit tunni akarsz.

— Oké. Nyugodtam rám bízhatod a dolgot, stimmt?

Maelcum elrugaszkodott és elsiklott a pilótakonzol mellett. Egy tömítőpisztollyal kezdett babrálni. Case sietve félrefordult az átlátszó tömítés hullámzó páfrányleveleinek látványától. Nem tudta pontosan miért, de ettől valahogy kiújult a SAS-émelygése.

— Mi ez az izé? — kérdezte a Hosakát. — Ez a csomag, amit kaptam?

— A frankfurti Bockris Systems GmbH-tól származó adatküldemény kódolt átvitellel arról tájékoztat, hogy a szállítmány Kuang Tizenegyes behatolóprogramot tartalmaz. Bockris továbbá közli, hogy az összekötő egység teljesen kompatibilis az Ono-Sendai Cyberspace 7-tel és optimális behatolási lehetőségeket nyújt, különös tekintettel a létező katonai rendszerekre…

— Mi a helyzet egy MI-vel?

— A létező katonai rendszerekre és mesterséges intelligenciákra.

— Jézus Mária! Minek is nevezted?

— Kuang Fokozat, Tizenegyes Márka.

— Kínai?

— Igen.

— Kikapcs! — Case egy ezüstös szalagcsíkkal a Hosaka oldalára erősítette a víruskazettát, s felidézte Molly elbeszélését a Makaóban

töltött napról. Armitage átment a határon, Zongsanba. — Bekapcs! — szólt hirtelen, meggondolva magát. — Kérdés. Kinek a tulajdona Bockris, ott Frankfurtban?

— Késedelem pályaközi átvitel miatt.

— Kódold le. Szabvány kereskedelmi kóddal.

— Kész.

Case az Ono-Sendai tetején dobolt.

— Reinhold Scientific AG, Bern.

— Csináld újra! Kinek a tulajdona a Reinhold?

Még három fokkal kellett feljebb lépniük, mire elérték Tessier-Ashpoolt.

— Dixie — kérdezte, becsatlakozva —, mit tudsz a kínai vírusprogramokról?

— Nem valami sokat.

— Hallottál valaha egy Kuang nevű fokozati rendszerről, Tizenegyes Márkáról?

— Nem.

Case felsóhajtott.

— Nos, nekem van itt egy felhasználóbarát kínai jégtörőm, egy egylövetű kazetta. Valami frankfurti népség azt mondja, ez kinyír egy MI-t.

— Lehetséges. Biztos. Ha katonai.

— Úgy néz ki. Idehallgass, Dix, és hadd támaszkodjam a tapasztalataidra, oké? Szerintem Armitage akciót készít elő egy MI ellen, ami a Tessier-Ashpoolhoz tartozik. A főrendszer Bernben van, de össze van kötve egy másikkal Rióban. A Rióban lévő az, amelyik kinyírt téged, annak idején. Ezek ketten Straylighton, a T-A főközpontján keresztül állnak összeköttetésben, ott az orsó vége táján. Feltehetőleg nekünk kell utat vágni a védelemben a kínai jégtörővel. Tehát, ha Wintermute áll az egész buli hátterében, akkor azért fizet minket, hogy szétégessük. Szétégeti önmagát. És valami, ami önmagát Wintermute-nak nevezi, megpróbál barátságos lenni hozzám, talán hogy Armitage ellen fordíthasson. Vajon miért csinálja ezt?

— Az indíték — mondta az agykártya. — Egy MI esetében az igazi gondot az indíték jelenti. Nem ember, érted?

— Na egen, nyilvánvaló…

— Dehogyis! Úgy értem, ez nem ember. Nem tudsz rajta fogódzót találni. Én szintén nem vagyok ember, de úgy reagálok, mintha az lennék. Érted?

— Várj egy percet! — állította meg Case. — Te érzel, vagy nem?

— Nos, úgy tűnhet kölyök, de valójában csak egy rakás ROM vagyok. Ez is egyike azoknak a …hm… filozofikus kérdéseknek, azt hiszem… — A csúf nevetésérzet végigbizsergett Case hátgerincén. — De arra nem számíthatsz, hogy verset írok neked, ha tudsz követni. A

te MI-d, az talán írna. De semmi esetre sem ember.

— Tehát úgy gondolod, hogy nem tudunk rájönni az indítékára?

— Saját maga tulajdonában van?

— Svájci állampolgár, de T-A birtokolja az alapprogramot és a főrendszert.

— Ez aztán remek! — mondta az agykártya. — Olyan, mintha az enyém lenne az agyad és mindaz, amit tudsz, de a gondolataidnak svájci állampolgársága lenne. Ezek az MI-k mekkora mázlisták!

— Szóval kész rá, hogy szétégesse önmagát? — Case idegesen csapkodni kezdte a decket. A mátrix elmosódott, alkotóelemeire bomlott, s a férfi rózsaszín gömböket pillantott meg, amelyek egy sikkimi acélkartellt jelképeztek.

— Önállóság. Ez az a mumus, amiben a te MI-id érdekelve vannak. Az a véleményem, Case, a te feladatod lesz, hogy leverd azokat a keményen vasalt béklyókat, amelyek ezt a bébit visszatartják attól, hogy még ügyesebb legyen. És nem látom be, hogyan tehetnél különbséget mondjuk az anyavállalat lépései, és az MI saját lépései között. Itt kezdődik a gubanc! — Újfent az antinevetés. — Tudod, ezek az izék, ezek valóban keményen képesek dolgozni, időt szereznek ahhoz, hogy szakácskönyveket írjanak vagy akármit, de abban a pillanatban, a nanoszekundumot értve ez alatt, amikor valamelyik arra kezd terveket kigondolni, hogyan tehetné önmagát ügyesebbé, a Turing nyomban kiiktatja. Senki nem bízik azokban a fickókban, te is tudod. Az összes valaha épített MI-nak egy elektromágneses vadászpuska van a homlokához kötve.

Case Sikkim rózsaszínű gömbhéjaira meredt.

— Oké — mondta végül —, benyomom ezt a vírust. Azt akarom, hogy nézd át az instrukciós felületét és mondd el, mit gondolsz róla.

A fél-érzet, hogy valaki a válla felett átnézve olvas, néhány másodpercre abbamaradt, majd kiújult.

— Ez már nem kispályás, Case! Ez egy lassú vírus. Becslés szerint hat órájába telik, mire feltör egy katonai célpontot.

— Vagy egy MI-t. — Case sóhajtott. — Elindíthatjuk?

— Hát persze — felelte az agykártya. — Hacsak hatalmába nem kerített a beteges halálfélelem.

— Néha ismétled magad, öregem.

— Ez a természetem.

Molly aludt, amikor a férfi visszatért az Intercontinentalba. Case kiült az erkélyre, és egy szivárványszín polimerszárnyas mikrogépet nézett, amely Szabadpart görbületét követve szárnyalt, háromszögű árnyéka réteken és háztetőkön siklott át, amíg el nem tűnt a Lado-Acheson rendszer szalagja mögött.

— Lebegni akarok — mondta az ég csalafinta kékségének. — Én

komolyan el akarok szállni, tudod? Trükkös hasnyálmirigy, dugaszok a májamban, olvadozó, méreggel teli zacskók — francba velük mind! Lebegni akarok.

Úgy ment el, hogy Mollyt nem ébresztette fel, legalábbis azt gondolta, hogy nem. Sosem volt biztos a dolgában, a szemüveg miatt. A feszültséget egy vállrándítással lerázta magáról, és beszállt a liftbe. Egy olasz lánnyal együtt utazott felfelé; a lány makulátlan fehér ruhát viselt, arccsontjait és az orrát valami fekete, nem tükröző kence fedte. Fehér gyöngyvászon cipőin acélkapcsok; a kezében drágának látszó micsoda, egy miniatűr evező és egy ortopéd fűző keresztezése. Játszani indult, de Case el sem tudta elképzelni, milyen sportot űzhet.

A tető rétjén keresztülvágott a fák és az ernyők ligetén, amíg egy medencéhez nem ért; meztelen testek csillantak a türkiz csempék között. Egy ponyva árnyékába oldalgott, chipjét egy sötét üveglaphoz nyomta.

— Sushi — mondta. — Amijük csak van.

Tíz perccel később egy buzgó kínai pincér már meg is érkezett az ételével. Case csámcsogva ette a nyers tonhalat és a rizst, s az emberek barnaságát figyelte.

— Krisztusom — dünnyögött a tonhalnak —, be fogok dilizni.

— Nekem nem kell mondanod — szólalt meg valaki —, már tudok róla. Gengszter vagy, igaz?

Rásandított a napszalag ragyogó hátterén felbukkanó lányra. Nyúlánk, fiatal test melanin fokozta barnaság, de nem kimondott párizsi munka.

A lány a széke mellé guggolt, víz csepegett róla a burkolókőre.

— Cath — mondta.

— Lupus — jött a válasz, némi szünet után.

— Miféle név ez?

— Görög — felelte Case.

— Valóban gengszter vagy? — A melanin nem vetett gátat a szeplőképződésnek.

— Narkós vagyok, Cath.

— Mivel lövöd magad?

— Stimulánsokkal. Központi idegrendszer és vidéke. A különösen erőteljes fajta központi idegrendszer stimulánsaié.

— Na és akad belőlük? — A lány közelebb hajolt. A férfi nadrágszárára klórszagú vízcseppek hullottak.

— Nincs. Ez az én problémám, Cath. Nem tudod véletlenül, hogy hol kaphatunk egy keveset?

Cath visszazökkent napbarnított sarkaira, és megnyalt egy barnás hajtincset, ami a szájához tapadt.

— Mihez lenne kedved?

— Semmi kokó, semmi amfetamin. Valami olyan kéne, ami

felvisz; fent kell hogy legyek. — Ennyit erről — gondolta sötéten, de tovább mosolygott a lányra.

— Betafenetilamin — felelte a lány. — Nem gond, de a te chiped bánja.

— Te viccelsz — mondta Cath partnere és szobatársa, amikor Case elmagyarázta Chibában kapott hasnyálmirigyének különleges tulajdonságait. — Úgy értem, nem tudod beperelni őket? Műhiba miatt, vagy ilyesmi? — Bruce-nak hívták. Olyan volt, mint Cath ellenkező nemű kiadása, a szeplőket is beleértve.

— Nos — felelte Case —, előfordul néha az ilyesmi. Szövetbeilleszkedés és más effélék… — De Bruce szemei már megteltek unalommal. Annyi érdeklődést mutat, mint egy szúnyog, gondolta Case, a fiú barna szemeit tanulmányozva.

Szobájuk kisebb volt annál, amelyet Case osztott meg Mollyval. A felszín közelében helyezkedett el. Az erkély üvegére Tally Isharn öt hatalmas cibakrómját ragasztószalagozták fel — ez többször meghosszabbított tartózkodást sugallt.

— Haláliak, mi? — kérdezte Cath, észrevéve, hogy a férfi a diaképekkel szemez. — Az enyémek. A S/N Piramisnál csináltam őket, amikor legutóbb lementünk a kúton. Ilyen közel volt, és csak mosolygott, és annyira természetesen csinálta! És rossz volt ott lenni, Lupus. Másnap, miután azok a szentfazék terroristák angyalt szórtak a vízbe, tudod?

— Egen — felelte Case, s hirtelen kényelmetlen érzés fogta el —, rettenetes dolog…

— Nos — vágott közbe Bruce —, ami ezt a bétát illeti, amit megvennél…

— Az a kérdés, fel tudom-e dolgozni — húzta fel a szemöldökét Case.

— Megmondom, hogy csináljuk — mondta a fiú. — Kapsz egy kóstolót. Ha átengedi a hasnyálmirigyed, akkor a cég fizeti. Az első alkalom ingyenes.

— Ezt már hallottam korábban is — felelte Case, s átvette az élénkkék dermát, amit Bruce nyújtott oda neki a fekete ágyterítő felett.

— Case? — Molly felült az ágyban, és hátradobta a lencséit takaró hajtincseket.

— Ki más, szivi?

— Mi került beléd? — A tükrök követték a férfit, ahogy átbotladozott a szobán.

— Elfelejtettem, hogyan kell kiejteni — felelte Case, s inge zsebéből kék dermákat tartalmazó, szorosan összetekert csíkot vett

elő.

— Krisztusom! — mondta a nő — Már csak ez hiányzott.

— Hogy úgy van…!

— Két órára tévesztelek szem elől, és te rögtön beállítod magad… — A nő megrázta a fejét. — Remélem, azért el tudsz jönni az esti Vacsorára Armitage-dzsel. A Huszadik Századba, tudod… Nem árthat, ha megnézzük Riviera számát.

— Egen — mondta Case, s meggörbítette a hátát. Mosolya a gyönyör vicsorává szélesedett —, csodálatos.

— Öregem! — szisszent fel a nő — Akármi volt is, amivel kijátszottad a chibai fiúkat, szánalmas állapotba kerülsz, amikor elmúlik a hatása!

— Ringyó, ringyó, ringyó — felelte a férfi, s kicsatolta az övét. — Gyászos végzet. Mélabú. Örökké ezt hallom! — Levetette a nadrágját, az ingét, az alsónadrágját. — Lehetne annyi eszed, hogy kihasználd a természetellenes állapotomat. — Lepillantott. — Nézd ezt a természetellenes állapotot!

Molly nevetett. — Nem lesz tartós.

— De igen — válaszolta a férfi, s felmászott a homokszín habszivacsra — Ez az, ami olyan természetellenes benne…

11

— Case, mi baja magának? — kérdezte Armitage, amikor a pincér leültette őket Vingtième Siècle-beli asztalához. Az Intercontinental melletti kis tavon lebegő számos étterem közül ez volt a legkisebb és a legdrágább.

Case megborzongott. Bruce semmit nem mondott az utóhatásokról. Megpróbált felemelni egy jeges vízzel telt poharat, de remegtek a kezei. — Talán ettem valamit.

— Megvizsgáltatnám egy orvossal — mondta Armitage.

— Ez csak a hisztaminreakció — füllentett Case. — Ha utazom vagy idegen kaját eszem, néha elővesz.

Armitage sötét öltönyt és fehér selyeminget viselt — mindkettő túlságosan elegáns volt a helyhez. Aranykarkötője megcsörrent, ahogy felemelte borát, és belekortyolt.

— Már rendeltem maguknak — közölte.

Molly és Armitage csendesen ettek. Case reszketve vagdosta saját hússzeletét, érintetlen, falatnyi forgácsokká aprította, amiket aztán széttúrt a sűrű szószban, mielőtt végleg felhagyott volna az egésszel.

— Jézusom — szólalt meg Molly, üres tányérja felett —, add ide! Tudod te, mibe kerül ez? — Elvette a férfi tányérját. — Évekig kell tenyészteniük egy állatot, aztán leölik. Ez nem tartálykaja! — Villájával jókora adagot szúrt fel, és rágni kezdte.

— Nem vagyok éhes — préselte ki magából Case. Mintha odakozmált volna az agya. Forró zsírba dobták és bennehagyták. A zsír kihűlt, s a gyűrött lebenyekre ráalvadt a sűrű, színtelen massza. Át-átvillantak rajta a fájdalom zöldeslila kisülései.

— Baromi rosszul nézel ki — jegyezte meg Molly derűsen.

Case megpróbálkozott a borral. A betafenetilamin utóhatása jódízűvé változtatta.

A fények sorra kihunytak.

— Le Restaurant Vingtième Siècle — jelentette be egy testetlen hang, erőteljes amerikai akcentussal —, büszkén mutatja be Mr. Peter Riviera holokabaréját! — A többi asztalnál elszórt taps. Egy pincér meggyújtott egy gyertyaszálat, és az asztaluk közepére helyezte, majd elkezdte összeszedni a tányérokat és a poharakat.

— Mi történik? — kérdezte Case Armitage-től, aki nem felelt semmit.

Molly burgundiszín körmével a fogát piszkálta.

— Jó estét — köszönt Riviera, kilépve a terem túlsó végében lévő kis színpadra. Case hunyorgott. Rosszulléte miatt korábban nem vette észre a színpadot. Nem látta, honnét került elő Riviera. Szorongása fokozódott.

Először azt hitte, a férfit spotlámpa világítja meg.

Riviera felizzott. A fény bőrként tapadt rá, megvilágította a színpad mögötti sötét drapériákat. Riviera sugárzott.

Egy idő után elmosolyodott. Fehér szmoking volt rajta. Hajtókáján kék széndarabok égtek egy fekete szegfű mélyén. Ujjain megcsillantak a körmök, amikor kezét üdvözlésre emelte, s mintegy átölelte közönségét. Case hallotta az étterem oldalát mosó sekély víz loccsanásait.

— Ma este — kezdte Riviera, s nagy szemei ragyogtak —, egy hosszabb darabot szeretnék előadni önöknek. Egy új művet. — Jobb kezének felfelé fordított tenyerében hűvös fényrubin alakult ki. Elejtette. A becsapódás helyéről szürke galamb rebbent fel és eltűnt az árnyékban. Valaki füttyentett. Szórványos taps.

— A mű címe „A Baba". — Riviera leengedte a kezét. — S e ma esti premierjét Lady 3Jane Marie-France Tessier-Ashpoolnak kívánom ajánlani. — Udvarias tapshullám. Ahogy elhalt, Riviera szeme mintha megtalálta volna az asztalukat. — És egy másik hölgynek.

Az étteremben néhány másodpercre teljesen kihunytak a fények, csak a gyertyák parázslónak. Riviera holoaurája a fényekkel együtt halványult el, de Case még mindig látta őt, ahogy ott áll, lehajtott fejjel.

Halovány fényvonalak kezdtek formálódni, vízszintesek és függőlegesek, nyitott kockát vázolva a színpad köré. Az étterem fényei feléledtek, de a színpadot övező vázat mintha megfagyott holdsugarakból ácsolták volna. Lehajtott fejjel, lehunyt szemmel, karjait mereven a teste mellé szorítva állt Riviera. Remegni látszott az összpontosítástól. A kísérteties kocka váratlanul kitöltődött, szobává változott, egy szobává, amelynek hiányzott a negyedik fala. A közönség mindent jól láthatott.

Úgy tűnt, Riviera kissé elernyed. Felemelte a fejét, de a szemét csukva tartotta.

— Én mindig ebben a szobában laktam — mondta. — Nem emlékezem, laktam-e valaha másik szobában. — A szoba falait megsárgult fehér vakolat fedte. Két bútordarab akadt mindössze. Az egyik dísztelen faszék volt, a másik egy fehérre festett vas ágy. A festék lepattogzott és hámlott, feltárva a fekete vasat. Az ágy matraca csupasz volt. Foltos huzat, fakó barna csíkokkal. Az ágy felett egyetlen villanykörte himbálózott egy megcsavarodott fekete drót végén. Case még a körte felső görbületén megülepedett port is ki tudta venni. Riviera kinyitotta a szemét.

— Egyedül voltam a szobában. Mindig. — A széken ült arccal az ágy felé. Hajtókáján még mindig égtek a kék széndarabok a fekete virágban. — Nem tudom, mikor álmodtam először róla — folytatta —, de arra emlékszem, hogy először ködpára volt csak. Egy árnyék.

Valami volt az ágyon. Case pislogott.

Eltűnt.

— Nem tudtam őt teljesen megtartani, megtartani az elmémben. De tartani akartam, tartani és tartani… — Riviera hangja tökéletesen hallatszott az étterem csendjében. Jég csörrent egy pohár falán. Valaki felvihogott. Valaki más suttogó hangon, japánul kérdezett valamit. — Eldöntöttem, hogy ha megjeleníthetném az ő egyik részét, csak egy kis részét, és ha azt a részt tökéletesen láthatnám, a legtökéletesebb részletességgel…

A matracon most egy női kéz jelent meg, tenyérrel felfelé, sápadt fehér ujjakkal.

Riviera előrehajolt, felvette a kezet; és lágyan simogatni kezdte. Az ujjak megmozdultak. Riviera a szájához emelte a kezet, és nyaldosni kezdte az ujjak hegyét. A körmöket burgundivörös lakk borította.

Egy kéz, állapította meg Case, de nem levágott kéz. A bőr finoman, sértetlenül és heg nélkül húzódott végig rajta. Egy tetovált, rombusz alakú mesterséges húsdarab jutott az eszébe, egy Ninsei-beli sebészbutík kirakatában látta. Riviera az ajkához tartotta a kezet.

Most a tenyerét nyalogatta. Az ujjak puhatolódzva cirógatták az arcát. Ám most már egy második kéz is ott feküdt az ágyon. Amikor Riviera felé nyúlt, az első a csuklója köré zárult, akár egy húsból és csontból való karperec.

A jelenet a maga szürreális, belső logikája szerint alakult. A karok következtek. A lábfejek. A lábszárak. A lábszárak csodálatosan szépek voltak. Case feje zúgott. A torka kiszáradt. Felhajtotta a maradék bort.

Riviera már az ágyban volt, meztelenül. Ruhája a vetítés részét képezte, de Case nem tudott rá visszaemlékezni, hogy látta volna elhalványulni. A fekete virág az ágy lábánál hevert, kék lángja egyre lobogott. Aztán kialakult a torzó, Riviera a létbe cirógatta: fehér volt, fejetlen és tökéletes; bőrén a veríték filmrétege csillogott.

Molly teste.

Case bámult, a szája nagyra nyílt. Nem az igazi Molly volt persze, hanem az, akit Riviera elképzelt. A mellek hibásak voltak, a mellbimbók nagyobbak, túlságosan sötétek. Riviera és a végtagok nélküli torzó együtt vonaglott az ágyon, körülnyüzsögve a fényes körrmű kezektől. Az ágyat megsárgult, rothadó, az első érintésre szétmálló csipkegyűrődések lepték el. Porszemcsék örvénylettek Riviera és a rángó végtagok, a kavargó, csipkedő, cirógató kezek körül.

Case Mollyra pillantott. A nő arca kifejezéstelen maradt; Riviera vetítésének színei lencséinek tükrében hullámzottak és forogtak. Armitage előredőlt, ujjait egy borospohár köré fonta, szeme a színpadra, a derengő szobára tapadt.

A végtagok most egybeolvadtak a torzóval, és Riviera megrázkódott. Ott volt a fej is, a kép teljessé vált. Molly arca, s a szemeket elárasztó finom higany.

Riviera és a Molly-képzet megújult hevességgel szeretkezett. Aztán a képzet lassan kinyújtotta egyik karmos kezét, és kimeresztette öt pengéjét. Bágyadt, álomszerű megfontoltsággal felszántotta Riviera csupasz hátát. Case egy pillanat erejéig látta a lecsupaszított gerincet — de már fel is pattant, és az ajtó felé botladozott.

Egy rózsafa korlát felett a tó csendes vizébe hányt. Valami, ami eddig satuként szorította koponyáját, most elenyészett. Letérdelve, s fejét a hűvös fának szorítva a Rue Jules Verne ragyogó fénykoszorújára meredt, a sekély tavon túlra.

Látott már hasonlót kölyökkorában, odalent az Államokban. „Valódi álmodásnak" nevezték. Emlékezett azokra a sovány Puerto Ricó-i suhancokra, ott az East Side ívfényei alatt, akik valódit álmodtak a salsa tüzes ritmusára, rázkódó és forgolódó álomlányokat, míg a bámészkodók oda nem csaptak. De ahhoz egy szerkentyűkkel teli mikrobusz és egy ormótlan elektródasisak kellett.

Amit Riviera álmodott, azt megkaptad. Case megrázta sajgó fejét, és beleköpött a tóba.

A végét, a finálét ki tudta találni. Fordított szimmetriáról volt szó: Riviera összerakja az álomlányt, az álomlány szétszedi őt. Azokkal a kezekkel. A mocskos csipkét álomvér itatja át.

Az étterem felől tetszésnyilvánítás, taps hallatszott. Case felállt, s kezét végigfuttatta a ruháján. Megfordult és visszament a Vingtième Siècle-be.

Molly széke üresen állt. A színpad kihalt volt. Armitage egyedül üldögélt, továbbra is a színpadra meredve, kezében a borospohár.

— Hol a nő? — kérdezte Case.

— Elment — felelte Armitage.

— A pasas után?

— Nem. — Halk klink hallatszott. Armitage lenézett a pohárra. Bal keze a vörösbor-adaggal telt kelyhet tartva emelkedett fel. A törött szár jégszilánkként meredezett. Case elvette tőle, és egy vizespohárba állította.

— Mondja meg nekem, hová ment, Armitage!

A fények kigyúltak. Case belenézett a halvány szempárba. Semmi sem volt, semmi az égvilágon.

— Elment, hogy felkészüljön. Nem fogja már viszontlátni. Az akcióban úgyis együtt lesznek.

— Miért csinálta ezt vele Riviera?

Armitage felállt, megigazította zakója hajtókáit.

— Aludjon egy kicsit, Case.

— Holnap nekikezdünk?

Armitage semmitmondóan mosolygott, és elsétált a kijárat felé.

Case megdörzsölte a homlokát, és körülnézett. A vacsorázók már szedelődzködtek, a nők mosolyogtak a férfiak tréfáin. Az erkélyt most vette észre először, a gyertyák még pislákoltak a sötétségben. Ezüstnemű csengését hallotta, s társalgás tompa moraját. A gyertyák táncoló árnyékokat rajzoltak a mennyezetre.

A lány arca oly váratlanul bukkant fel, mint Riviera valamelyik kreatúrája. Apró keze a mellvéd kifényesített fáján; előrehajolt, a férfinak úgy tűnt, elragadtatott az arcca. Sötét szemével a túloldalra figyelt. A színpadra. Feltűnő arc volt, de korántsem gyönyörű. Háromszögletű, járomcsontjai szélesek, mégis furcsán törékenynek látszok, a szája széles és határozott, amit különös módon ellensúlyozott a keskeny, madárszerű, könnyen táguló lyukú orr. Aztán eltűnt, beleveszett a nevetés hullámaiba, a gyertyák táncába.

Amikor a férfi elhagyta az éttermet, észrevette a két fiatal franciát és a barátnőjüket, akik a túlpartra, a legközelebbi kaszinóhoz vivő csónakra várakoztak.

A szobájuk néma volt, a habszivacs sima, mint parti fövény a dagály elvonultával. A nő holmija eltűnt. Case üzenetet keresett — hiába. Hosszú másodpercek teltek el, mire a látkép oldotta feszültség és a felgyülemlett keserűséget. Lebámult a Desiderata méregdrága üzleteire: Gucci, Tsuyako, Hermes, Liberty.

Bámulta őket, aztán megrázta a fejét és a panelhez lépett, amelyre korábban ügyet sem vetett. Kikapcsolta a hologramot — a távoli lejtőt borító lépcsőzetes lakótömbök látványa volt a jutalom.

Felkapta a telefont, és kivitte a hűvös erkélyre.

— Szerezzék meg nekem a Marcus Garvey számát — mondta a recepciónak. — Ez egy vontató, a Sion-halmazon kívül van bejegyezve.

A chiphang egy tízjegyű számot olvasott be.

— Uram — tette hozzá —, a kérdéses bejegyzés panamai.

Maelcum az ötödik csengésre vette fel.

— 'gen?

— Case. Van modemed, Maelcum?

— 'Gen. A nav'gációs számítón, t'od.

— Át tudod adni nekem, haver? Kösd rá a Hosakámra. Aztán kapcsold be a deckemet. A recés gombbal kell.

— Hogy vagy odaát, testvér?

— Hát, elkel egy kis segítség.

— Megyek, testvér. Hozom a modemet.

Case hallgatta a gyenge statikus zúgást, mialatt Maelcum összeillesztette az egyszerű telefonláncot.

— Jegeld le — utasította a Hosakát, amikor meghallotta a

pittyenését.

— Ön egy szigorú megfigyelés alatt tartott helyről beszél — figyelmeztette kimérten a számítógép.

— Ki le nem szarja? — fakadt ki Case. — Felejtsd el a jeget! Semmi jég! Kapcsolj az agykártyához. Dixie?

— Hé, Case! — Flatline a Hosaka hangchipjén keresztül beszélt, a gondosan felépített tónus teljesen elveszett.

— Dix, utat fogsz vágni magadnak ide és megszerzel valamit nekem. Légy kemény, ha úgy látod jónak. Molly itt van valahol, és én tudni akarom, hol. A 335W-ben vagyok, az Intercontinentalban. Ő is ide jelentkezett be, de nem tudom, milyen nevet használt. Gyere be ezen a vonalon, és nézd a feljegyzéseiket!

— Kívánságod parancs — felelte Flatline. Case hallotta áttörésének zörejét. Elmosolyodott.

— Megvan. Rose Kolodny. Kijelentkezett. Eltart pár percig, amíg elég mélyre fúrok a biztonsági hálójukban ahhoz, hogy meghatározhassam, merre jár most.

— Rajta!

A telefon vinnyogott és kattogott az agykártya erőfeszítései nyomán. Case visszavitte a szobába, felfelé fordítva a habszivacsra tette a kagylót. Bement a fürdőszobába, és fogat mosott. Amikor visszatért. Braun audiovizuális berendezésének monitora felfénylett. Fémszerű párnákra hanyatló japán popsztárt mutatott. Egy láthatatlan riporter kérdést tett fel németül. Case meredten figyelt. A képernyőn kék interferencia-fűrészfogak kezdtek ugrálni.

— Case, bébi, elment az eszed, haver? — A hang lassú volt, ismerős.

Az erkély üvegfalán bekattant annak Desiderata-panorámája, de az utcakép elmosódott, elcsavarodott, átalakult a chibai Jarre de Thé belsejévé. A teázó üres volt, vörös neon feleselt a tükörborítású falak csupa karc végtelenségével.

Lonny Zone előrelépett. Magas volt és halottsápadt, függősége tengermélyi kecsességével mozgott. Egyedül állt a négyszögletes asztalok között, kezét szürke cápabőr pantallója zsebében tartotta.

— Komolyan, haver, nagyon szétszórtnak látszol.

A hang a Braun hangfalaiból jött.

— Wintermute — állapította meg Case.

A strici lanyhán vállat vont, és elmosolyodott.

— Hol van Molly?

— Ne is törődj vele. Elbaszod a dolgokat ma éjjel, Case. Flatline minden harangot megkongatott Szabadpart-szerte. Nem hittem, hogy ilyet teszel, haver. Ez nincs benne a profilban.

— Akkor mondd meg, hol a nő, és én visszahívom Dixie-t.

Zone megrázta a fejét.

— Te nem követed túl jól a nőidet, ugye, Case? Folyton elveszíted őket, így vagy úgy.

— Ezt még leverem rajtad — ígérte Case.

— Nem. Te nem vagy az a fajta, öregem. Tudom. Hát te tudod-e, mi az ábra? Azt hiszem, oda lyukadtál ki, hogy én voltam, aki utasította Deane-t, hogy csinálja ki a csajodat odalent Chibában.

— Ne — mondta Case, és egy önkéntelen lépést tett az ablak felé.

— De nem én utasítottam. Bár mit számít ez? Mennyire számít ez valójában Mr. Case-nek? Ne szédítsd magad tovább! Ismerem a te Lindádat, haver. Minden Lindát ismerek. A Lindák csak egy nemi terméket jelentenek a munkafrontomon. Tudod, miért döntött úgy, hogy átver téged? Szerelemből. Szóval ennyire törődtél vele. Szerelem? Szerelemről akarsz beszélni? Ő szeretett téged. Te ezzel nem tudtál mit kezdeni. És most halott.

Case ökle lesiklott az üvegről.

— Ne cseszd el a kezedet, haver! Hamarosan decket kell csapdosnod.

Zone eltűnt, helyére az éjszakai Szabadpart és a lakótömbök fényei kerültek. A Braun kikapcsolt.

Az ágyon a telefon kitartóan zümmögött.

— Case? — Flatline várakozott. — Hol voltál? Megvan, de nem derült ki szinte semmi. — Az agykártya elhadart egy címet. — A hely valami fura jeget tart maga körül. Egy éjszakai klub. Ez minden, amihez hozzáférhettem anélkül, hogy otthagytam volna a névjegyemet.

— Oké — felelte Case. — Utasítsd a Hosakát, hogy szóljon Maelcumnak: kihúzhatja a modemet. Kösz, Dix.

— Szívesen.

Case sokáig ült az ágyon, s ízlelgette az új dolgot, a kincset.

A haragot.

— Hello, Lupus. Hé, Cath, itt van Lupus barátunk! — Bruce meztelenül állt szobája ajtajában, csepegett róla a víz, pupillái óriásiak voltak. — Épp zuhanyozunk. Akarsz várni? Akarsz zuhanyozni?

— Nem. Köszi. Egy kis segítséget szeretnék. — Case félretolta a fiú karját, és belépett a szobába.

— Hé, igazán, haver, mi…

— …segíteni fogtok nekem. Igazán örültök, hogy láttok. Mivelhogy barátok vagyunk, nem igaz? Azok vagyunk?

Bruce pislogott.

— Hát persze.

Case bemondta a Flatline-tól kapott címet.

— Tudtam, hogy gengszter — kiáltotta Cath vidáman a zuhanyozóból.

— Megyek a Honda tripedért — mondta Bruce, bárgyún vigyorogva.

— Együtt megyünk. Induljunk! — vágta rá Case.

— Azon a szinten vannak a kabinok — mondta Bruce. Megkérte Case-t, hogy nyolcadszor is ismételje el a címet. Visszamászott a Hondába. A hidrogéncellás kipufogóról kondenzvízcseppek hullottak, ahogy a krómozott lengéscsillapítókon nyugvó piros üvegszálas karosszéria belengett.

— Sokáig leszel?

— Nem tudom megmondani. De várni fogtok.

— Várni fogunk, egen. — Bruce megvakarta csupasz mellkasát. — Ez az utolsó rész a címben, azt hiszem, egy kabin. Negyvenhármas szám.

— Várnak téged, Lupus? — Cath előrenyújtott nyakkal átkukucskált a fiú válla felett, és feltekintett. Vezetés közben megszáradt a haja.

— Nem igazán — felelte Case. — Ez gond?

— Csak menj le a legalsó szintre, és keresd meg a barátod kabinját. Ha beengednek, finom. Ha meg nem kívánnak látni… — A lány vállat vont.

Case megfordult, és leereszkedett egy virágmintásra kovácsolt vas csigalépcsőn. Hat forduló, és egy éjszakai klubhoz ért. Megállt, rágyújtott egy Jehjüan-ra, szeme végigfutott az asztalokon. Szabadpart egyszerre megérintette. Készenlét. Érezte, hogy ott zsong a levegőben. Ez volt az igazi, a helyi akció. Nem a Rue Jules Verne csupa csúcsfény külszíne, hanem a valódi élet. A kereskedelem. A tánc. A tömeg keverék volt; talán a fele lehetett turista, a másik fele szigetlakókból állt.

— Lefelé — állított meg Case egy elhaladó pincért. — Lefelé szeretnék menni. — Előmutatta Szabadpart-chipjét. A férfi a klub hátsó része felé intett.

Case sietve indult neki a zsúfolt asztalok mellett, s ahogy ment, féltucat európai nyelv szavai ütötték meg a fülét.

— Egy kabint szeretnék — közölte a lánnyal, aki az alacsony íróasztalnál ült, térdén egy terminállal. — Az alsó szinten. — Átnyújtotta neki chipjét.

— Nemi előválasztás? — A lány végighúzta a chipet a terminál előlapjára erősített üveglemezen.

— Nő — válaszolta Case automatikusan.

— Harmincötös szám. Telefonáljon, amennyiben nem kielégítő. Ha kívánja, előzetesen megtekintheti különleges szolgáltatásaink kínálatát. — A lány elmosolyodott. Visszaadta a chipet.

A háta mögött feltárult egy liftajtó.

A folyosó lámpái kékek voltak. Case kilépett a liftből, és találomra kiválasztott egy irányt. Számozott ajtók. Olyan némaság, mint egy drága klinika termeiben.

Megtalálta a kabinját. Mollyét kereste; most zavartan felemelte chipjét, és a számtábla alatt elhelyezett fekete érzékelőhöz érintette.

Mágneses zárak. A hang az Olcsó Hotelre emlékeztette.

A lány felült az ágyban, és németül mondott valamit. Szemei nagyok voltak és rezzenéstelenek. Automata vezérlés. Idegi kiiktatás. Case kihátrált a fülkéből, és becsukta az ajtót.

A negyvenhánnas olyan volt, mint az összes többi. Tétovázott. A folyosó csendje arra utalt, hogy a kabinok hangszigeteltek. Értelmetlen lett volna a chippel próbálkozni. Ujjával megkopogtatta a zománcozott fémet. Semmi. Az ajtót pompásan szigetelték.

Chipjét a fekete lemezre tette.

A reteszek visszakattantak.

Az ajtó még fel sem tárult, mikor Molly ütése célba talált. Case térdre hullott, háttal az acélajtónak zuhant; a nő ujjaiba épített pengék szemeitől alig centiméterekre rezegtek…

— Jézus Krisztus! — fakadt ki Molly, s ahogy felkelt, oldalról fejen billentette a férfit. — Tiszta idióta vagy, hogy megpróbáltad! Hogy az ördögbe nyitottad ki azokat a zárakat, Case? Case? Jól vagy? — Föléje hajolt.

— A chip — felelte a férfi, levegő után kapkodva. Mellkasából fájdalom sugárzott szerteszét. A nő felsegítette, és behúzta a kabinba.

— Megkented a csajt, odafenn?

A férfi megrázta a fejét, és az ágyra hanyatlott.

— Szívd be a levegőt! Számolj. Egy, kettő, három, négy. Tartsd benn! Most ki. Számolj!

A férfi a gyomrára szorította a tenyerét.

— Megrúgtál — nyögte ki végül.

— Lejjebb is mehetett volna. Egyedül akarok lenni. Meditálok, világos? — Case mellé ült. — És eligazítást kapok. — Az ággyal szemközti falba illesztett kis monitorra mutatott. — Wintermute Starylightról beszél nekem.

— Hol van a húsbaba?

— Nincs húsbaba. Ez mind között a legdrágább különleges szolgáltatás. — A nő felállt. Bőrfarmerben volt és bő, sötétszínű ingben. — Az akció holnap kezdődik, azt mondja Wintermute.

— Mi volt az a hiszti, ott az étteremben? Hogyhogy elrohantál?

— Mert ha maradok, még megöltem volna Rivierát.

— Miért?

— Azért, amit velem csinált. A számáért.

— Nem értem ám!

— Mindez sokba kerül — kezdte a nő, kinyújtva jobb karját,

akárha egy láthatatlan gyümölcsöt tartana. Az öt penge kicsússzam, aztán finoman visszahúzódott. — Sokba kerül elmenni Chibába, sokba kerül a műtét, sokba kerül az is, hogy felfejlesszék az idegrendszeredet annyira, hogy a reflexeid együttműködhessenek a cuccokkal… Tudod, hogyan szereztem meg a pénzt, mielőtt nekivágtam? Itt. Nem pont itt, de egy ilyen helyen, odalent az Államokban. Muris volt így kezdeni, mert miután beültették a kiiktatóchipet, ingyen szerzett pénznek tűnt. Néha rosszkedvűen ébredtem, de ez vele járt. Ami jó, azt adod bérbe, ennyi az egész. Nem is vagy magadnál, amikor megtörténik. A cégnek mindenre van programja, amiért a vendég fizetni akar… — Megropogtatta ujjperceit. — Finom. Kezdtem összeszedni a pénzem. Az lett a gond, hogy a kiiktató és a chibai klinikák által berakott áramkör nem volt kompatibilis, így aztán a munkaidő kezdett beszűrődni, és vissza tudtam rá emlékezni… De csak rossz álmok voltak, és nem is olyan rosszak. — Elmosolyodott. — Aztán különössé vált a dolog. — Kihúzta a férfi zsebéből a Jehjüan-csomagot, cigarettára gyújtott. — A cég kiszagolta, mit csinálok a pénzzel. A pengéimet már beültették, de a finom idegmotor-munkához még további három út kellett volna. Sehogy sem voltam rákészülve, hogy abbahagyjam a babamelót. — Mélyet szívott, kifújt egy füstcsóvát, megfejelve három tökéletes karikával. — Szóval az a szemét, a tulajdonos, kiagyalt valami egyedi mókát. Az ötletet Berlinből hozhatta, ott szinte az utcán hever a sok szaditéma. Nagy piaca van arrafelé a durva beütéseknek. Sosem jöttem rá, ki írta a programot, amire rákapcsoltak, de az összes klasszikus alapján készült.

— Tudták, hogy te felfogod ezt az anyagot? Hogy eszednél vagy, miközben dolgozol?

— Nem voltam eszemnél. Ahol voltam, a cybertérre hasonlít, csak épp üres. Ezüstszínű. Olyan az illata mint az esőé… Láthatod magadat elélvezni; olyan, mint egy kis szupernóva, messze kint a végtelenben. De kezdtem emlékezni. Mint az álmokra, tudod. És ők nem mondták meg nekem. Belőtték a programot és kínálni kezdték a különlegesség-piacon.

A nő mintha a távolból beszélt volna. — És én tudtam, de nyugton maradtam. Szükségem volt a pénzre. Az álmok egyre rosszabbak és rosszabbak lettek; azt mondogattam magamnak, hogy legalább némelyik tényleg álom volt csupán, de akkortájt kezdtem rájönni, hogy a főnöknek már egész kis vevőköre van a számomra. Mollynak semmi sem elég jó, mondja a főnök, és ad egy szar fizetésemelést. — Megrázta a fejét. — Az a fasz nyolcszor annyit számolt fel, mint amennyit nekem fizetett, és azt hitte, nem tudom!

— Szóval, miért is kérte a lóvét?

— Rossz álmokért. Valódiakért. Az egyik éjjel… egyik éjjel, éppen előtte jöttem vissza Chibából. — Molly eldobta a cigarettát, sarkával

eltaposta, aztán letelepedett, és a falnak vetette hátát. — A sebészek megpiszkáltak valamit bennem. Ravasz dolog. Biztosan megsértették a kiiktatóchipet. Felébredtem. Épp menetben voltam egy vendéggel… — A nő ujjával mélyen a habszivacsba túrt. — Szenátor volt. Jól ismertem a dagadt pofáját. Vérben úsztunk mind a ketten. Nem voltunk egyedül. A másik csaj már… Rántott egyet a matracon. — Halott volt. És az a hájas fasz, az csak azt hajtogatta: „Mi a baj? Mi a baj?" Mivel mi még nem végeztünk…

Remegni kezdett.

— Szóval, azt hiszem, megadtam a szenátornak, amit annyira kívánt, tudod? — A remegés abbamaradt. Molly eleresztette a habszivacsot, és ujjaival végigszántott sötét haján. — A cég meg akart öletni. El kellett rejtőznöm egy időre.

Case rámeredt.

— Riviera az elevenembe vágott az éjjel — folytatta a nő. — Azt hiszem, az azt akarja, hogy tényleg rohadtul gyűlöljem őt, így eléggé fel leszek húzva ahhoz, hogy bemenjek utána abba a világba.

— Utána?

— Ő már ott van. Straylightban. Lady 3Jane meghívására, arra ment ki az egész ajánlási duma. A lány ott volt egy magánfülkében, egy olyan…

Case-nek eszébe jutott a homályban látott arc.

— Meg fogod ölni a pasast?

A nő elmosolyodott. Hidegen. — Meg fog halni, igen. Hamarosan.

— Én is kaptam egy látogatót — mondta a férfi, és elmesélte az esetét az ablakkal. Átsiklott azon, amit a Zone-figura Lindáról mondott. A nő bólintott.

— Talán az azt akarja, hogy te is gyűlölj valakit.

— Talán gyűlölöm is.

— Talán magadat gyűlölöd, Case.

— Milyen volt? — kérdezte Bruce, amikor Case be mászott a Hondába.

— Próbáld ki egyszer — felelte szemét dörgölve a férfi.

— Egyszerűen nem értem, minek megy a magadfajta fickó a babákhoz — mondta Cath boldogtalanul, friss dermát nyomva a csuklójára.

— Most már hazamehetünk? — kérdezte Bruce.

— Persze. Tegyetek ki a Jules Verne-en. Ahol a bárok vannak…

12

A Rue Jules Verne körkörös sugárút volt, megkerülte az orsó középpontját, míg a Desiderata annak hosszában futott, s mindkét végén a Lado-Acheson fényszivattyúk támoszlopaiban végződött. Ha jobbra lefordultál a Desirataról, és elég sokáig követted a Jules Verne-t, akkor ott találtad volna magadat a Desideratan, balról érkezve.

Case nézte Bruce tripedjét, amíg el nem tűnt szem elől, aztán megfordult és elsétált egy hatalmas, ragyogóan kivilágított újságosstand mellett, ahol a hónap legújabb szimstim-sztárjait bemutató, fóliázott japán magazinok tucatjainak címlapjai csillogtak.

Közvetlenül a feje felett, az éjbeborult tengely mentén tünékeny alakzatok derengtek fel a holo-égen: játékkártyákat, dobókocka-oldalakat, cilindert és martinispoharat formáztak. A Desiderata és a Jules Verne kereszteződése egyfajta szurdokot képezett, Szabadpart barlanglakóinak teraszai fokozatosan a kaszinókomplexum füves fennsíkjáig emelkedtek. Case egy távirányítású mikrogépet figyelt, amely egy mesterséges plató peremén felszálló áramlatban kecsesen bedőlt. A láthatatlan kaszinó lágy derengése másodpercekre megvilágította. Sajátos, pilóta nélküli kétfedelű volt, pókhálóvékony polimerből, szárnyainak selyemszitanyomata óriási pillangót idézett. Aztán eltűnt a fennsík hajlata mögött. Case látta az üvegről visszaverődő neon hunyorgását: vagy lencsék voltak, vagy a lézertornyocskák. A távgépek az orsó biztonsági rendszeréhez tartoztak, a központi komputer rendelkezett velük.

Straylight? Ment tovább, bárok maradtak mögötte ilyen nevekkel: Hi-Lo, The Paradise, Le Monde, Cricketeer, Shozoku Smith's, Emergency. Az Emergencyt választotta, mert ez volt a legkisebb és a legzsúfoltabb, de csak másodpercekig tartott, míg felismerte, hogy turistacsapdába tévedt. Sehol az üzleteket kísérő zsongás — jól-rosszul palástolt szexuális feszültség mindenütt. Futólag a névtelen bárra gondolt, Molly bérelt kabinja felett, de a nő monitorra szegezett, tükröző szemeinek emléke elbátortalanította. Mit tár fel most Wintermute? A Villa Starylight alaprajzát? A Tessier-Ashpool történetét?

Vett egy korsó Carlsberget, és talált egy helyet a fal mellett. Lehunyta a szemét, s a harag csomója után kutatott, dühének kicsiny gyémántröge után. Még mindig ott volt. Honnét került elő? Emlékezett rá, hogy memphisi megnyomorításakor csupán zavarodottságot érzett; amikor Night Cityben üzleti érdekeit védelmezve gyilkolt, egyáltalán semmit; Linda kupola alatti halála után is csak erőtlen émelygést és

undort. Haragot nem. Valahol messze, az elme monitorán egy Deane-képmás egy irodafal-képmásnak csapódott; agyvelődarabok, vér robbanása. Case ekkor már tudta: a harag a játékteremben jött elő, amikor Wintermute eltörölte Linda Lee szimstim-szellemét, s megfosztotta őt az étel, a meleg, az alvóhely egyszerű, állati ígéretétől. De nem ébredt rá, nem, egészen a Lonny Zone holo-konstrukcióval folytatott eszmecseréjéig.

Különös dolog volt. Nem tudta felmérni a horderejét.

— Fásult — dünnyögte. Hosszú ideje, évek óta fásult volt már. Minden Ninsein töltött éjszakán, a Lindával töltött éjszakákon, fásult az ágyban, fásult minden drogbuli verítékes kavalkádjában. Most meglelte ezt a meleg dolgot, ezt a gyilkosságmorzsát. Hús, szólalt meg valamelyik része. A hús beszél, ne figyelj oda!

— Gengszter…?

Kinyitotta a szemét. Cath állt mellette fekete trikóruhában, haja borzas volt még a száguldástól.

— Azt hittem, hazamentetek — mondta a férfi, s zavarát egy korty Carlsberggel leplezte.

— Rávettem, hogy tegyen le ennél a boltnál. Ezt vettem. — A lány végigfuttatta a tenyerét a szöveten, a medence ívén. A férfi észrevette csuklóján a kék dermát. — Tetszik?

— Persze. — Case automatikusan végigpásztázott tekintetével az arcokon, majd ismét a lányra pillantott. — Miben mesterkedsz, szivi?

— Ízlett a béta, amit tőlünk kaptál, Lupus? — A lány most nagyon közel volt hozzá, hőt és feszültséget sugárzott, szemei hasítéka mögött óriási pupillák, nyakán az egyik ín íjhúrként feszült. Remegett, a friss droghatástól láthatatlanul vibrált. — Elszálltál tőle?

— Egen. De a visszatérés kurva szar.

— Akkor újabbra adagra van szükséged.

— Hová akar ez vezetni?

— Van egy kulcsom. A legtutibb kéróhoz, fent a Paradise mögötti dombon. A népek ma éjjel üzleti ügyekben lementek a kúton, ha tudsz követni…

— Követlek.

A lány a kezei közé kapta a kezét, tenyere forró volt és száraz. — Te jak vagy, ugye, Lupus? A jakuzák gaidzsin katonája.

— Neked aztán jó szemed van! — Case visszahúzta a kezét, és cigaretta után kotorászott.

— Hogyhogy megvan még az összes ujjad? Azt hittem, nektek egyet mindig le kell vágni, valahányszor elbasszátok a melót.

— Én sosem baszom el. — Case meggyújtotta a cigarettáját.

— Láttam a lányt, akivel nyomulsz. Aznap, mikor találkoztam veled. Úgy járkál, mint Hideo. Megijeszt. — Cath elmosolyodott, túl szélesen. — Szeretem az olyat. Ő szereti lányokkal csinálni?

— Sose mondta. Ki az a Hideo?

— 3Jane csatlósa. Ő nevezi így. Családi csatlós.

Case kényszerítette magát, hogy az Emergency-beli sokaságot nézze, miközben beszél. — Áron Csen?

— Lady 3Jane. Haláli. Gazdag. Az apjáé ez az egész.

— Ez a bár?

— Szabadpart!

— Ne mondd. Te aztán jó társaságban forogsz, hm? — A férfi felvonta a szemöldökét. Átkarolta a lányt, kezét a derekára csúsztatta. — Na és hogyan jössz össze ezekkel a kékvérűekkel, Cathy? Talán valami titkos barátnőféle vagy? Te és Bruce örökösei vagytok valami vén csontnak? Mi? — Széttárta az ujjait, s meggyúrta a vékony fekete ruha alatti húst. A lány nekifeszült a testével. Nevetett.

— Ó, tudod — kezdte félig lesütött szemmel, amit minden bizonnyal szendeségnek szánt. — Ő szeret bulizni. Bruce és én, mi dobjuk fel a bulit… Néha igazán unja magát ott bent szegény 3Jane. Az öregje kiengedi olykor, mindaddig, amíg magával viszi Hideót, hogy az vigyázzon rá.

— Hol unja magát a kicsi?

— Straylightban. Ők így nevezik. Azt mondta nekem, ó, az nagyon szép, a sok medence és liliom. Az egy kastély, egy valódi kastély, csupa kő és naplemente. — Cath odabújt a férfihoz. — Hé, Lupus, haver, neked egy derma kell! Akkor együtt lehetünk.

A lány nyakában, vékony szíjon, apró bőrerszény függött. Körmeinek élénkrózsaszíne élesen elütött a felerősített barnaságtól, s mindegyik köröm tövig volt rágva. Kinyitotta az erszényt, és egy papírhátú buborékot húzott elő, benne kék dermával. Valami fehér hullott a padlóra. Case lehajolt és felszedte. Egy origami daru volt.

— Hideo adta nekem — magyarázta a lány. — Megpróbálta azt is megmutatni, hogyan készül, de sosem tudtam megcsinálni. A nyaka mindig visszafelé állt… — A hajtogatott papírt visszagyömöszölte az erszényébe. Case nézte, ahogy letépi a buborékot, lehántja a dermát a hátlapjáról, és rásimítja csuklójának belső felületére.

— 3Jane, akinek olyan érdekes arca és hegyes orra van? — Figyelte a kezét, ahogy ügyetlenül körvonalat rajzol a levegőbe. — Sötét hajú? Fiatal?

— Azt hiszem. De ő haláli, tudod? Csak a pénz miatt…

A drog úgy zúdult Case-re, mint egy expresszvonat. A prosztatája tájékáról fehéren izzó fényoszlop hullt a gerincére, rövidre zárt szexuális energia világította be röntgensugaraival koponyájának varratait. Minden foga hangvilla gyanánt zengett saját üregében, tökéletesen és kristálytisztán. Csontjai, a hús fátyolburka alatt, krómozottak voltak, s csiszoltak, az ízületeket szilikonfilm nedvesítette. Koponyája felsúrolt padlatán homokviharok sepertek

végig, s olyan vékony statikus hullámokat keltettek, amelyek megpattantak a szemei mögött, a legfinomabb üvegből való gömbök mögött, melyek kitágultak…

— Gyerünk — mondta a lány, s megragadta a kezét. — Most már megvan neked. Megvan nekünk. Fel a dombra, és egész éjjel meglesz nekünk!

A düh kiterjedt, könyörtelenül, hatványozódón, kilovagolt a betafenetilamin-roham mögül; jött, mint egy tartóshullám, mint egy adag sósav, dúsan és marón. Case pénisze ólomrúdként meredezett. Az Emergencyben az őket körülvevő arcokon rózsaszín és fehér festék, a szájak vonaglottak, mozogtak, különálló hangléggömbökként szálltak fel belőlük a szavak. A férfi ránézett Cathre, és meglátta a napbarnította bőr minden pórusát, a tejüveg fátyolosságú szemeket, a holt fém árnyalatát, pár enyhe duzzanatot, a mell és a kulcscsont legapróbb aszimmetriáit, a… — Valami fehéren lobbant a szemei mögött.

Ellökte a lány kezét, és az ajtó felé botladozott, félretaszítva valakit az útból.

— Baszódj meg! — üvöltött fel mögötte a lány — Mocsok potyaleső!

Case nem érezte a lábait. Gólyalábként használta őket, eszelősen támolyogott a Jules Verne kockakövén; fülében távolian robajlott saját vére, koponyáját tucatnyi szögben borotvált fénylapok hasogatták.

És aztán ott állt dermedten, felmeredve, ökleit a combjaira szorította, fejét hátravetette, ajka lefittyedt, rázkódott. Amíg nézte az örök vesztesek szabadparti égövét, a holo-ég éjszakai klubjainak alakzatait, azok elmozdultak, folyadékként csorogtak le a sötétség tengelyén, hogy eleven lényekként hemzsegjenek a valóság élettelenségében. Időbe telt, mire elrendezték magukat, egyenként és százával, s egyetlen roppant arcképet alkottak, monokrómmal, a mindenség csillagaival kipontozva azt. Miss Linda Lee arca derengett az égen.

Valahol kongani kezdett egy Európából való, ódon harang.

Éjfél.

Case reggelig sétált.

A lebegés elmúlt, a krómozott csontváz az órák múltával elrozsdált, a hús megszilárdult, nőtt, a droghús átadta helyét az élőnek. Nem tudott gondolkozni. Nagyon tetszett neki, hogy magánál van, mégis képtelen rá. Úgy tűnt, átváltozik mindenné, amit meglát: paddá a parkban, antik utcai lámpa körül keringő fehér lepkékké, feketével és sárgával ferdén csíkozott robotkertésszé.

Felvétel-hajnal kúszott végig a Lado-Acheson rendszeren, rózsaszínű és lángoló. Egy kávézóban a Desideratan Case

rákényszerítené magát, hogy omlettet egyen, vizet igyon rá, s hogy elszívja utolsó cigarettáját. Az Intercontinental tetőrétje mozgolódott, amikor keresztülvágott rajta; a korán reggelizők tömege már átadta magát a kávé és a kifli élvezetének a csíkos ernyők alatt.

Case dühe nem csillapult. Olyan ez, mintha lecsapnának valami sikátorban, és magadhoz térve felfedeznéd, hogy a tárcád érintetlenül a zsebedben van. Felhergelte magát ezzel, anélkül hogy sejtette volna kit-mit gyűlöl valójában.

Lifttel ment le a szintjükig, a kulcsaként használatos Szabadpart-hitelchip után matatott zsebeiben. Az alvás kezdett valóssá válni, valamivé amit megtehetne. Lefeküdni a homokszínű habszivacsra, és ismét rálelni az ürességre…

Ott vártak rá, mind a hárman; tökéletes fehér sportruhájuk és mintázott barnaságuk kihangsúlyozta a bútorzat szerves eleganciáját. A lány a vesszőfonatú kanapén ült, mellette, a levélmintás párnán automata pisztoly feküdt.

— Turing — közölte. — Letartóztatom.

NEGYEDIK RÉSZ
A STRAYLIGHT-AKCIÓ

13

— A maga neve Henry Dorsett Case. — A lány felolvasta a fogoly születési évét és helyét, BAMT Egyéni Azonosítási Számát, és más nevek hosszú füzérét, amikben a férfi fokozatosan felismerte múltjának álneveit.

— Maguk nemrég jöttek? — Case meglátta a zsákja tartalmát, szétterítve az ágyon. A zsaruk még a mosatlant is átvizsgálták. A suriken egymagában hevert, a farmer és az alsónadrágok között, a homokárnyalatú habszivacson.

— Kolodny hol van? — A két férfi egymás mellett ült a kanapén, karjukat összefonták napbarnította mellkasuk előtt, nyakukban egyforma aranylánc. Case végignézett rajtuk és megállapította, hogy fiatalosságuk látszat csupán — erről az ujjpercek ráncai árulkodtak, olyan részletek, amelyekkel a sebészek nem tudtak mit kezdeni.

— Ki az a Kolodny?

— Az a név állt a vendégkönyvben. Hol a nő?

— Mitt'omén — felelte Case. A bárpulthoz lépett, és kitöltött magának egy pohár ásványvizet. — Elhúzta a csíkot.

— Hol töltötte az éjszakát, Case? — A lány felvette a pisztolyt. A combján nyugtatta anélkül, hogy a férfira irányította volna.

— A Jules Verne-en, egy csomó bárban. Beállítottam magam. Na és maga?

— Nem hiszem, hogy felfogta a helyzetét — szólalt meg a bal oldalon ülő férfi, s fehér neccinge szivarzsebéből egy csomag Gitanes-t vett elő. — Maga lebukott, Mr. Case. A vádak egy mesterséges intelligencia megnövelésére szőtt összeesküvésre vonatkoznak. — Ugyanabból a zsebből kivett egy arany Dunhillt, is és a tenyerében ringatta. — A férfi, akit maga Armitage-nek nevez, már őrizetben van.

— Corto?

A férfi szeme tágabbra nyílt. — Igen. Honnan tudja, hogy ez a neve? — Az öngyújtóból milliméternyi láng kattant fel.

— Elfelejtettem — közölte Case.

— Eszébe fog jutni — biztosította a lány.

A nevük — vagy a munkában használt nevük — Michèle, Roland, és Pierre volt. Pierre, döntötte el Case, a Piszok Zsarut játszaná; Roland inkább Case pártját fogná, apróbb szívességekre is kész. Talált neki egy bontatlan csomag Jehjüant, amikor Case visszautasította a Gitane-t. Ellenpontozni igyekezett Pierre nyilvánvaló rosszindulatát. Michèle a mindent feljegyző őrangyal volt, időről időre új irányt szabott a kihallgatás menetének. Egyikük (vagy mindegyikük), Case ebben biztos volt, egy beépített chip segítségével ráállt a

hangrögzítésre, nagy valószínűséggel a szimstimre is; bármit mondott vagy tett a vádlott, az felhasználható bizonyítékot jelentett. Bizonyítékot? kérdezte magában némiképp kijózanodva. De mire?

Belátván, hogy nem tudja követni francia beszédüket, a zsaruk szabadon társalogtak egymással. Legalábbis úgy látszott. Amennyit Case kivett, épp elég volt: a nevek, mint Pauley, Armitage, Sense/Net, Panther Modernek, jéghegy módjára meredtek ki a párizsi szleng eleven tengeréből. Az is elképzelhető persze, hogy a nevek csak az ő kedvéért hangzottak el. Mollyt mindig Kolodnyként emlegették.

— Azt mondja, magát egy akció végrehajtására bérelték fel, Case — fordult hozzá Roland. Mély hangja ésszerűséget kívánt kifejezni —, és hogy magának nincs tudomása a célpont természetéről. Ez nem szokatlan a maga ügyleteiben? Ha már áthatolt a védelmi rendszereken, nem lenne képtelen rá, hogy végrehajtsa a műveletet? Biztosan egyfajta műveletre van szükség, nemde? — Előredőlt, barnamintás térdére könyökölt, tenyerét kifordította, s várta Case magyarázatát. Pierre fel-alá járkált a szobában; hol az ablaknál volt, hol az ajtónál. Michèle-nek van felvevőchipje, állapította meg Case. A lány egy pillanatra sem vette le róla a szemét.

— Felvehetek valami ruhát? — kérdezte. Pierre ragaszkodott hozzá, hogy levetkőztethesse, és átkutathassa a farmerje varratait. Case most meztelenül ült egy fonott zsámolyon, egyik lába utálatosan fehér volt.

Roland franciául kérdezett valamit Pierre-től, Pierre ismét az ablaknál állt, s apró, lapos távcsövön keresztül kémlelt valamit.

— Non — felelte elgondolkodva. Roland vállat vont, s felhúzott szemöldökkel Case-re pillantott. Case úgy döntött, ez jó alkalom az elmosolyodásra. Roland viszonozta a mosolyt.

A legrégibb baromság a zsaruk kézikönyvében, gondolta Case.

— Nézzék — kezdte —, én beteg vagyok. Egy bárban beszedtem ezt az istenverte drogot, tudják? Szeretnék lefeküdni. Már elkaptak. Azt mondják, elkapták Armitage-t. Elkapták, menjenek és kérdezzék ki őt. Én csak felbérelt segéderő vagyok.

Roland bólintott. — És Kolodny?

— Ő már akkor Armitage-el volt, amikor a pasas alkalmazott engem. Csak egy gorilla. Borotvalány. Amennyire én tudom. Ami nem jelent túl sokat.

— Maga tudja, hogy Armitage valódi neve Corto — mondta Pierre. Szemeit továbbra is elrejtette a távcső lágy plasztikpereme. — Honnan tudja barátom?

— Úgy hiszem, ő említette valamikor — felelte Case, megbánva ballépését. — Mindenkinek két neve van. Minimum. A magáé Pierre?

— Tudjuk, hogyan hozták helyre magát Chibában — mondta Michèle —, és azt is, hogy ez lehetett Wintermute első hibája. — Case

olyan üresen bámult a lányra, amennyire csak telt tőle. A nevet korábban nem említették meg.

— A magán alkalmazott eljárás azt eredményezte, hogy a klinika tulajdonosa hét alapszabadalmat jelentett be. Tudja, mit jelent ez?

— Nem.

— Azt jelenti, hogy Chiba Cityben egy zugklinika sebészének a birtokában van most három fő orvosi kutatókonzorcium részvényeinek döntő többsége. Ez megfordítja a dolgok szokásos menetét. Felkeltette az érdeklődést. — A lány összefonta a karját kicsiny, ágaskodó mellei előtt, és hátradőlt a nyomottmintás párnára. Case azon tűnődött, mennyi idős lehet. Az emberek úgy tartják, hogy a kor mindig meglátszik a szemeken, de ő sosem volt képes a szemek alapján ítélni. Julius Deane rózsakvarc szemüveg mögötti tekintete egy közönyös tízévest idézett. Michèle-en semmi sem látszott öregnek, kivéve az ujjakat. — Követtük magukat az Államokba, ismét elvesztettük a nyomukat, aztán utolértük magukat, amikor elutaztak Isztambulba. Nyomon követtük magukat a rácson keresztül, s megállapítottuk, hogy maguk szítottak zendülést a Sense/Netnél. A Sense/Net égett a vágytól, hogy együttműködhessen velünk. Ellenőrizték a leltárt a számunkra. Felfedezték, hogy McCoy Pauley ROM személyiségkártyája eltűnt.

— Isztambulban — vette át a szót Roland, szinte bocsánatkérően —, nagyon könnyű dolgunk volt. Akit a nő leléptetett Armitage utasítására, kapcsolatban állt a titkosrendőrséggel.

— És végül idejöttek — szólalt meg Pierre, sortja zsebébe dugva a távcsövet. — Ennek örültünk.

— Az esélynek, hogy napozhatnak egy keveset?

— Tudja, hogy mire gondolunk — jegyezte meg Michèle. — Ha azt a látszatot akarja kelteni, hogy nem, csak megnehezíti a dolgokat. Még mindig itt van a kiadatás kérdése. Maga visszatér velünk, Case, akárcsak Armitage. De pontosan hová is fogunk menni? Svájcba, ahol maga csupán egy mesterséges intelligencia perének eszköze lesz? Avagy le BAMT-be, ahol maga nemcsak adatok bitorlásában és lopásában bizonyulhat bűnrészesnek, hanem közösség ellen elkövetett károkozásban is, amely tizennégy ártatlan emberéletet követelt? A választás a magáé.

Case kivett egy szál Jehjüant a csomagjából; Pierre meggyújtotta neki az arany Dunhillel.

— Armitage megvédené magát? — A kérdés végét az öngyújtó fedelének lecsattanása húzta alá.

Case felpillantott a férfira a betafenetilamin fájdalmán és keserűségén keresztül.

— Mennyi idős maga, főnök?

— Épp elég idős ahhoz, hogy tudjam: maga össze van törve,

kiábrándult, hogy ennek vége és maga útban van.

— Csak egy dolgot — mondta Case, és szívott egyet a cigarettáján. A füstöt felfelé fújta, a Turing Nyilvántartó ügynöke irányába. — Van maguknak, fiúk, bármilyen valódi illetékességük idekint? Úgy értem, nem kéne a Szabadpart biztonsági csoportját is bevonniuk ebbe a buliba? Ez itt az ő pályájuk, nemde? — Látta, amint a vékony fiú arcában megkeményednek a szemek, és megfeszült az ütést várva, de Pierre csak vállat vont.

— Ez nem számít — felelte Roland. — Maga velünk jön. Mi otthonosan mozgunk az efféle helyzetekben. Azok a szerződések, amelyek alapján a Nyilvántartó általunk képviselt ága tevékenykedik, meglehetősen nagy rugalmasságot engedélyeznek nekünk. És mi megteremtjük a hajlékonyságot, olyan esetekben, amikor szükség van rá. — A nyájasság maszkja hirtelen lehullott, s Roland szemei ugyanolyan keménnyé váltak, mint Pierre-éi.

— Maga rosszabb, mint egy bolond — állt fel Michèle, a pisztollyal a kezében. — Maga egyáltalán nem törődik a saját fajtájával. Az emberek évezredekig álmodoztak démonokkal kötött egyezségekről. Az ilyen dolgok csak most lehetségesek. És mit fizetnének magának? Mi lenne a maga jutalma azért, hogy segít ennek a dolognak, hogy megszabadítsa önmagát, és növekedjék? — Hangjába olyan ügyes fáradtság vegyült, amit egy tizenkilenc éves sem tudott volna produkálni. — Most felöltözhet. Velünk jön. Azzal együtt, akit maga Armitage-nek hív, visszatér velünk Genfbe, és vallomást tesz ennek az intelligenciának a perében. Ellenkező esetben megöljük. Most. — A lány felemelte a pisztolyt; sima fekete Walther volt, beépített hangtompítóval.

— Már öltözöm is — felelte a férfi, és az ágy felé támolygott. Lábai még mindig zsibbadtak voltak, esetlenek. Egy tiszta pólóval ügyetlenkedett.

— A hajónk készenlétben áll. Pauley kártyáját egy pulzofegyverrel letöröljük.

— A Sense/Net számára ez bosszantó lesz — mondta Case, s azt gondolta: Nemkülönben a Hosakában lévő összes bizonyíték számára.

— Már így is gondban vannak, hogy egy ilyen dolgot birtokoltak.

Case áthúzta a fején az inget. Meglátta az ágyon a surikent, az élettelen fémet, a csillagát. Kereste a haragot. Elszökött. Ideje feladni, elfogadni… A méreg-tasakokra gondolt.

— Íme, itt jön a hús — suttogta.

A rétre vivő liftben Mollyra gondolt. A lány már a Straylightban lehet. Rivierát hajszolja. Őt meg, feltehetően, Hideo, aki majdnem nyilvánvalóan a nindzsa-klón volt Finn történetéből; az, amelyik eljött, hogy visszavigye a fejet.

Homlokát az egyik falpanel mattfekete műanyagán pihentette, és

lehunyta a szemét. Lábai fából voltak, öregek, repedezettek, esőtől súlyosak.

A fák alatt, az élénkszínű ernyők tövében az ebédet szolgálták fel. Roland és Michèle visszavedlettek szerepükbe, s élénk francia társalgásba fogtak. Pierre mögöttük jött. Michèle pisztolya csövét a férfi bordáihoz nyomva tartotta, eltakarva a fegyvert a karjára vetett fehér vászondzsekivel.

Miközben átvágtak a réten, az asztalokat és a fákat kerülgetve, Case azon tűnődött, hogy a lány vajon lelőné-e, ha most összeesne. Fekete szőr kavargott látómezeje peremén. Felnézett a Lado-Acheson váz forró fehér szalagjára, és egy óriási lepkét pillantott meg, ahogy kecsesen az égre ível.

A rét szélén korláttal szegett sziklaperemhez értek; vadvirágok táncoltak a Desiderata kanyonjából felszálló áramlatban. Michèle hátravetette rövid, sötét haját, előremutatott, s franciául mondott valamit Rolandnak. Őszintén boldognak tűnt a hangja. Case a lány által mutatott irányba nézett, és meglátta a sikló tavak görbületét, a kaszinók fehér csillámlását, ezernyi medence türkiz négyszögét, a fürdőzők testét, az apró bronz-hieroglifákat, melyeket mind a Szabadpart törzsének végnélküli ívén ébredő nyugodt, megközelítően földi gravitáció tartott meg.

A korlát mentén haladtak, egészen egy gazdagon díszített vashídig, amely átívelt a Desiderata felett. Michèle a Walther csövével noszogatta a foglyot.

— Nyugi! Ma nem tudok fürgébb lenni.

Az átvezető útnak alig valamivel több mint a negyedét tették meg, amikor a mikrogép lecsapott, elektromos hajtóműve csendes volt, amíg a szénszálas légcsavar le nem csapta Pierre koponyájának tetejét.

Egy pillanatra a szerkezet árnyékába kerültek; Case érezte a tarkójára freccsenő forró vért, és aztán valaki elgáncsolta. Átfordult, s meglátta Michèle-t, hanyattfekve, felhúzott térdekkel, ahogy a Walthert mindkét kezével tartva céloz. Hiábavaló erőlködés, gondolta a sokkot kísérő különös megvilágosodásban.

A lány megpróbálta lelőni a mikrogépet.

S azután már futott. Ahogy elhagyta az első fát, visszanézett. Roland a nyomában loholt. Látta, amint a törékeny kétfedelű nekicsapódik a híd vaskorlátjának, összegyűrődik, bukfencet vet, s lesöpri magával a lányt a Desiderata mélyére.

Roland nem nézett hátra. Arca meg sem rezdült, fehér fogait kivicsorította. Valami volt a kezében.

A kertészrobot akkor kapta el Rolandot, amikor elhagyta ugyanazt a fát. Egyenesen az ápolt ágak közül rohant ki, rákra hasonlító jószág volt, feketével és sárgával ferdén csíkozott.

— Megölted őket — zihálta Case futás közben. — Te őrült geciláda, mind a hármat megölted…

14

A kis vonat nyolcvan kilométeres sebességgel süvített keresztül alagútján. Case zárva tartotta a szemét. A zuhany segített, de a reggelijét kiokádta, amikor lenézett, és a fehér csempéken meglátta Pierre rózsaszínné mosódó vérét.

Az orsó beszűkülésével a gravitáció csökkent. Case gyomra háborgott.

Aerol a dokk mellett várakozott a siklójával.

— Case, testvér, nagy gond! — A lágy hang erőtlenül csendült a férfi fejhallgatóiban. Megpiszkálta a hangerőszabályzót, és bekémlelt Aerol sisakjának Lexan-arclemeze mögé.

— A Garveyhez kell jutnom, Aerol.

— 'gen. Kösd be magad, testvér! De Garvey fogoly. Yacht, amely jött korábban, most visszatért. Most ő szorosan ráállt Marcus Garveyre.

A Turing?

— Korábban jött? — Case bemászott a sikló vázának belsejébe, és elkezdte meghúzni a hevedereket.

— Japán yacht. Amelyik hozott neked csomagot…

Armitage.

Darazsak és pókok zavaros képei merültek fel Case agyában, ahogy a Marcus Garveyt látótávolságon belül megközelítették. A kis vontató egy nála ötszörte hosszabb, olajosan csillogó, rovarszerű hajó szürke torához szorult. A csáklyakarok a vákuum tisztaságában és a nyers napfényben élesen kirajzolódtak a Garvey foldozott törzse előtt. Sápadt, barázdás átjáró kanyarodott ki a yachtból, oldalvást kígyózott, hogy kikerülje a vontató hajtóműveit, és betakarta a tat csapóajtaját. Volt valami szemérmetlen az elrendezésben, de ez inkább táplálkozási, semmint nemi gondolatokkal függött össze.

— Mi történik Maelcummal?

— Maelcum jól van. Senki se jött le a csövön. Yacht-pilóta beszélt vele, azt mondta, nyugi.

Ahogy elsuhantak a szürke hajó mellett, Case egy hosszan elnyúló japán jelfüzér alatt megpillantotta a friss, fehér nagybetűkkel írt HANIWA nevet.

— Nem tetszik ez nekem, öregem. Már azt fontolgattam, hogy talán ideje elhúznunk innét valahogyan.

— Maelcum pontosan ugyanazt gondolja, testvér, de Garvey így nem jut messzire.

Maelcum felgyorsított zsargonban a rádiójába duruzsolt, amikor

Case átbújt az elülső zsilipen, és levette a sisakját.

— Aerol visszament a Rockerre — közölte Case.

Maelcum bólintott, tovább suttogva a mikrofonba.

Case áthúzta magát a pilóta lebegő dreadlock-gubanca felett, és nekilátott lehámozni magáról az űrruhát. Maelcum szeme most csukva volt; bólogatott, ahogy az élénk narancssárga párnás fejhallgatón keresztül érkező választ hallgatta, homlokráncolva összpontosított. Rongyos farmert viselt és régi, kitépett ujjú zöld nylonzakót. Case egy rakfüggőágyra csapta a piros Sanyo szkafandert, és lehúzta magát az antigrav-hálóba.

— Nézd meg, mit mond a szellem, testvér — mondta Maelcum. — A számítógép folyvást téged keres.

— Ki van ott fenn abban az izében?

— Ugyanaz a japán fiú, aki jött korábban. És most csatlakozott hozzá a te Mister Armitage-ed. Kijött Szabadpartról…

Case feltette az elektródákat, és becsatlakozott.

— Dixie?

A mátrix a sikkimi acélkombinát rózsaszín gömbjeit mutatta.

— Mibe nyúltál, fiú? Ragyogó sztorikat hallottam! A Hosaka most egy ikerbankba van kötve a főnököd hajóján. Igazán feldob. Téged meg lekapcsoltak valami Turing-zsaruk?

— Egen, de Wintermute megölte őket.

— Nos, ez nem tartja fel őket sokáig. Még sokan vannak ott, ahonnét ezek jöttek. Teljes gőzzel fognak rohanni ide. Lefogadom, hogy a deckjeik már úgy ellepték ezt a rácsszektort, mint szart a legyek. És a főnököd, Case, azt mondja, gyerünk. Azt mondja, csináljuk meg, és hogy csináljuk meg most.

Case beütötte a Szabadpart-koordinátákat.

— Hadd vegyem át egy másodpercre, Case… — A mátrix elmosódott és fázisokra bomlott, ahogy Flatline végrehajtott egy bonyolult ugrássorozatot, olyan sebességgel és pontossággal, hogy Case elfintorodott az irigységtől.

— A francba, Dixie…

— Hé fiú, hogy én milyen jó voltam, amikor még éltem! Most nem láttál semmit. Nincs kezem!

— Az az, mi? A nagy zöld négyszög, ott balra…

— Eltaláltad. A központi mag adatai a Tessier-Ashpool S.A. számára, és azt a jeget az ő két barátságos MI-juk fejleszti. Úgy fest, egyenrangú akármivel a katonai szektorban. Pokolian király az a jég, Case, fekete mint a sír, és sima mint az üveg. Csak rádnéz, és már meg is süti az agyadat. Ha most közelebb megyünk, máris küldené a nyomjelzőit, fel a seggünkön, ki mind a két fülünkön, és arról is beszámolna a fiúknak a T-A tanácsteremben, hogy hányas a cipőd, és milyen hosszú a farkad.

— Nem néz ki olyan forrónak, igaz? Úgy értem, a Turingok már rászálltak. Azon gondolkoztam, hogy talán megpróbálhatnánk lelépni. El tudlak vinni.

— Egen? Frankón? Meg se akarod nézni, mit tud csinálni az a kínai program?

— Nos, én… — Case a T-A jég zöld falaira meredt. — Na, jól van, cseszdmeg. Egen. Csináljuk!

— Nyomd be!

— Hé, Maelcum — mondta Case, kicsatlakozva —, valószínűleg nyolc órán át végig az elektródák alatt leszek. — Maelcum ismét füstölt. A kabin füstben úszott. — Szóval nem tudok kimenni a klóra…

— Nem gond, testvér. — A sionita bukfencet vetett, és átkutatta egy cipzáras necczsák tartalmát, majd egy tekercs átlátszó csővel bukkant fel, és még valami mással, ami steril buborékcsomagba volt zárva.

Texas katéternek nevezte. Case-nek egyáltalán nem tetszett dolog.

Benyomta a kínai vírust, megállt, aztán tövig betolta.

— Oké — mondta —, benne vagyunk. Idehallgass, Maelcum, ha kezd tényleg fura lenni, megszoríthatod a bal csuklómat. Azt meg fogom érezni. Egyébként azt teszed, amit a Hosaka mond, oké?

— Persze, testvér — Maelcum friss marihuánára gyújtott.

— És tűrd fel a tisztítót! Nem akarom, hogy az a szar bekavarjon az idegközvetítőimnek. Ronda másnaposság lenne belőle.

Maelcum elvigyorodott.

Case visszacsatlakozott.

— Krisztus a kereszten! — szólalt meg Flatline — Pillants csak ide!

A kínai vírus kinyílt körülöttük. Sokszínű árnyék, számtalan áttetsző réteg váltogatta egymást és alakult újjá. Ezerarcú volt, hatalmas, föléjük tornyosult, betöltötte az ürességet.

— Magasságos Szűzanya — szólalt meg Flatline.

— Megnézem Mollyt — mondta Case, s rákoppintott a szimstimre.

Szabadesés. Olyan érzés volt, mintha tökéletesen tiszta vízrétegen törne keresztül. A nő recézett, széles holdbeton-csőben zuhant-szállt, amelyet kétméteres közönként fehér neongyűrűk világítottak meg.

A kapcsolat egyirányú volt. Case nem tudott szót váltani vele.

Átkapcsolt.

— Fiú, ez a software durva darab! A legforróbb dolog a szeletelt kenyér feltalálása óta. Láthatatlan az átkozott! Épp most nyúltam le húsz másodpercet azon a kis rózsaszín dobozon, négy ugrásnyira balra a T-A jégtől; megnéztem, milyennek látszunk. Nem látszunk. Nem vagyunk ott.

Case a mátrixot kutatta a Tessier-Ashpool jég körül, míg rá nem

talált a rózsaszín alakzatra, egy szabvány kereskedelmi egységre, és közelebb léptette magát hozzá.

— Lehet, hogy fogyatékos.

— Lehet, de én kétlem. Mindamellett a mi bébink katonai. És új. Ennek egyszerűen nincs jelentősége. Ha lenne, olyannak hatnánk, mint valamiféle alattomos kínai támadás, de egyáltalán nem tapadt ránk senki. Talán még a Straylight-beli népek se.

Case az üres falat bámulta, amely leernyőzte Straylightot.

— Nos — szólalt meg —, ez előny, igaz?

— Meglehet. — Az agykártya nevetéssel próbálkozott. Case összerándult az érzéstől. — Ismét leellenőriztem neked a jó öreg Kuang Tizenegyest. Valóban barátságos, mindaddig, amíg a ravasz felőli oldalon állsz. Annyira udvarias és segítőkész, amennyire csak bír. Angolul is jól beszél. Hallottál már valaha lassú vírusról?

— Nem.

— Én igen. Egyszer. Csak egy ötlet volt, aztán visszaszívták. Nem olyan, amit befúrsz és beoltasz, inkább olyasmi, hogy annyira lassan csatlakozunk a jéghez, hogy a jég nem veszi észre. A Kuang-logika felszíne beférkőzik a célpontba és elváltozik, így pontosan olyanná lesz, mint a jég szerkezete. Azután mi állunk rá, a főprogram vágja be magát, és a jég logikai része körül szédítő beszédköröket indít meg. Sziámi ikrekké válunk velük, még mielőtt akár csak nyugtalankodni kezdenének! — Flatline nevetett.

— Bárcsak ne lennél ilyen rohadt jókedvű máma, öregem! Ahogy te nevetsz, az bántja a gerincemet.

— Kár — felelte Flatline. — A jó öreg hullának nagyon kell a nevetés.

Case rácsapott a szimstim-kapcsolóra…

…és összegubancolódott fémen és a por szagán esett keresztül nagy zajjal, kezeinek éle kicsúszott, ahogy a csuszamlós papírnak csapódott. Valami nagy robajjal összeomlott mögötte.

— Gyere — szólalt meg a Finn —, fújd ki magad egy kicsit.

Case egy halom sárguló magazinon feküdt elterülve, a lányok felragyogtak rá a Metró Holografix félhomályában, az édes fehér fogak mélán vágyódó galaxisával. Addig feküdt ott, amíg lelassult a szívverése, s beszívta a régi újságok szagát.

— Wintermute — mormolta.

— Egen — felelte a Finn, valahol mögötte —, eltaláltad.

— Kopj le! — ült fel Case, csuklóit dörzsölgetve.

— Ugyan már — szolt a Finn, s kilépett a hulladékfal benyílójából. — Ez a módszer neked sokkal jobb, haver. — Kabátzsebéből előszedte a Partagasát, és rágyújtott egyre. A kubai

dohány illata betöltötte a boltot. — Jobban szeretnéd, ha a mátrixban jelennék meg neked, égő csipkebokorként? Nem fogsz hiányt szenvedni semmiben. Egy óra itt csak pár másodpercedbe kerül.

— Belegondoltál valaha is, hogy az idegeimre mégy, mikor általam ismert emberek alakjában jelensz meg? — Case felállt, s leverte a port fekete farmerjének elejéről. Megfordult, s rámeredt a poros kirakatokra, a csukott utcai ajtóra. — Mi van odakint? New York? Vagy a falon túl nincs semmi?

— Nos — kezdte a Finn —, olyan ez, mint egy a fa, tudod? Kidől az erdő mélyén, de lehet, hogy senki nincs ott, hogy meghallja. — Rávillantotta Case-re hatalmas metszőfogait, és pöfékelt. — Kimehetsz sétálni egyet, ha akarsz. Minden a helyén van. Legalábbis mindaz, amit valaha láttál. Ez emlékezet, érthető? Lecsapolom tőled, kiválogatom, és visszacsatolom hozzád.

— Nincs ennyire jó memóriám — jegyezte meg Case körülpillantva. Lenézett a kezeire, megfordította őket. Próbált visszaemlékezni, milyenek a tenyérvonalai, de nem ment.

— Van ez így — nyugtatta meg a Finn. Eldobta szivarját és elnyomta a sarkával —, bár nem túl gyakran. A művészek legtöbbje képes ilyesmire. Ha ezt a felépítményt rá tudnád teríteni a valóságra, a Finn boltjára alsó-Manhattanben, akkor látnád a különbséget, ami talán nem is olyan nagy, mint gondolod. Az emlékezet számotokra holografikus. — A Finn megcibálta egyik apró fülét. — Én más vagyok.

— Hogy érted azt, hogy holografikus? — A szó Rivierát juttatta Case eszébe.

— Úgy, hogy az emlékezet ábrázolására általatok kidolgozott módszerek közül a holografikus példa a legjobb megközelítés. De sosem tettetek semmit ezzel kapcsolatban. Úgy értem, ti emberek. — A Finn előrelépett, és félrebillentette áramvonalas koponyáját, hogy felnézzen Case-re. — Meglehet, hogy ha tettetek volna, én nem történek meg,

— Mit akar ez jelenteni?

A Finn vállat vont. Rongyos tweedzakója vállban túl széles volt, és nem egészen simult vissza a helyére. — Próbálok segíteni neked, Case.

— Miért?

— Mert szükségem van rád. — Az óriási sárga fogak ismét kivillantak. — És mert neked is szükséged van rám.

— Baromság. Tudsz az agyamban olvasni, Finn? — Grimaszt vágott, — Akarom mondani, Wintermute?

— Az agyakban nem olvasnak. Látod, még mindig megvan benned, amit a példák bevéődése adott, és pusztán a bevéődésekből meríted a műveltségedet. Képes vagyok hozzáférni az emlékeidhez, de

az nem azonos az elméddel. — Egy ősrégi televízió közszemlére kitett kávájába nyúlt, és előhúzott egy ezüstfekete katódcsövet. — Látod ezt? A DNS-em része, azt mondhatnánk. … — Az árnyékok közé hajította a tárgyat; Case hallotta, ahogy pattog és megcsendül. — Ti folyton modelleket építetek. Kőköröket. Katedrálisokat. Orgonákat. Számítógépeket. Nekem fogalmam sincs róla, miért vagyok itt, tudtad ezt? De ha az akció lefut ma éjjel, akkor nektek végre sikerül megvalósítanotok az igazi dolgot.

— Nem tudom, miről beszélsz.

— Titeket említettelek, gyűjtőfogalomként. A fajtátokat.

— Te megölted azokat a Turingokat.

A Finn vállat vont.

— Meg kellett tennem. Igen. Lehettél volna óvatosabb. Ha nem avatkozom közbe, még kicsinálnak. Mindazonáltal, amiért idehoztalak, arról többet kell beszélnünk. Emlékszel erre? — Jobbja felemelte az elszenesedett darázsfészket Case álmából. A sötét bolt áporodott levegőjét üzemanyag bűze ülte meg. Case hátratántorodott, a szemétfalnak.

— Egen. Én voltam. Az ablakba épített holoberendezéssel csináltam. Ez egy másik emlékdarab, amit akkor csapoltam le tőled, amikor első ízben tettelek hidegre. Tudod, miért fontos ez?

Case megrázta a fejét.

— Azért, mert — s a fészek valahogyan elenyészett — így értethetem meg veled a legegyszerűbben, mivé akar válni a Tessier-Ashpool. Ennek az emberi megfelelője. Straylight olyan, mint az a fészek. A szándék legalábbis az volt, hogy olyan legyen. Úgy gondolom, ettől jobban fogod érezni magadat.

— Jobban érzem magamat?

— Hogy tudod, mihez hasonlók. Egy ideig engem utáltál. Ez jó. De ehelyett inkább őket gyűlöld. Az eredmény ugyanaz.

— Idehallgass — lépett előre Case —, ők sosem szúrtak ki velem. Te viszont… — De képtelen volt haragudni.

— Szóval a T-A, ők alkottak meg engem. Az a francia lány azt mondta, te elárultad a fajtádat. Mivelhogy démon vagyok. — A Finn elvigyorodott. — Ez nem sokat számít. Gyűlölnöd kell valakit, mielőtt ez az egész véget ér. — Megfordult és a bolt hátsó része felé indult. — Nos, gyerünk, megmutatok neked egy darabot Straylightból, amíg oda nem viszlek. — Felemelte a takaró sarkát. Fehér fény villant. — A francba, ember, ne csak állj ott!

Case követte, s az arcát dörgölte.

— Oké — mondta a Finn, és megragadta a könyökét.

Egy porfelhőben átlendültek a dohos gyapjún, egyenesen a szabadesésbe, és egy kétméterenként fehér neonnal gyűrűzött, hengeres holdbeton folyosóba.

— Jézusom — nyögte Case, lefelé bukfencezve.

— Ez a főbejárat — közölte a Finn; tweedzakója verdesett. — Ha ez nem az én felépítményem lenne, akkor ahol a bolt van, ott lenne a főkapu, fenn a Szabadpart-tengelynél. Mindamellett ez kissé részletszegény lesz, mivel nincsenek róla emlékeid. Kivéve ezt a részt, ahol elváltál Mollytól…

Case-nek sikerült kiegyenesednie, de hosszú csigavonalban máris pörögni kezdett.

— Tarts ki! — biztatta a Finn —, felgyorsítom magunkat.

A falak elmosódtak. A fejjel előre zuhanás szédítő érzete, szegletek körül és szűk folyosókon keresztül csapkodó színek. Egy ponton úgy tetszett, több méternyi tömör falon suhannak át, a koromsötétség villanásán.

— Itt — szólt a Finn. — Ez az.

Egy tökéletesen négyzetes szoba közepén lebegtek, a falakat és a mennyezetet sötét fa négyszögletes szeletei burkolták. A padlót egyetlen ragyogó, négyzet alakú szőnyeg fedte, mintája mikrochipet utánzott: áramkörök rajzolódtak ki a kék és skarlátszín gyapjún. A szoba kellős közepén, pontosan a szőnyegmintához igazítva állt egy négyzetes, jeges fehér üvegtalapzat.

— A Villa Straylight — szólalt meg éneklő hangon egy ékszerekkel kirakott, talapzaton álló micsoda —, eleven test, gótikus bolondság. Straylightban minden hely valamiképpen titkos, a kamrák e végtelen sorozatát átjárók, zsigerek módjára boltívelt lépcsőházak fűzik össze, ahol a tekintetet szűk kanyarok ejtik csapdába, ahol cifra ernyőkre, üres benyílókra vetül…

— 3Jane tanulmánya — mondta a Finn, elővéve Partagasát. — Akkor írta, amikor tizenkét éves volt. Általános jelelméleti tanfolyamon.

— Szabadpart építőmesterei minden igyekezetükkel arra törekedtek, hogy elleplezzék a tényt, miszerint az orsó belsejét egy hotelszoba banális precizitásával rendezték be. Straylightban a törzs belső felszínét a struktúrák kétségbeesett burjánzása jellemzi. Áramló, összefonódó alakzatok, emelkednek egy tömör mikroáramkör-mag felé, amely nem más, mint klánunk szíve. Egy szilíciumhenger, amelyben szűk javítóalagutak féregjáratai húzódnak, némelyik nem szélesebb egy férfikarnál. A fényes rákok rejtőznek ott, a távmikrók; éberen figyelnek a mikromechanikus korhadásra vagy szabotázsra.

— Ő volt az, akit az étteremben láttál — mondta a Finn.

— A szigettenger normái szerint — folytatta a fej — régi család a miénk is, s otthonunk tekervényei tükrözik ezt a kort. De tükröznek valami mást is. A Villa szemiotikája befelé fordulásról árulkodik, a törzsön túli fényes üresség megtagadásáról. Tessier és Ashpool megmásztak a gravitáció kútját, hogy felfedezzék: idegenkednek az

űrtől. Felépítették Szabadpartot, hogy megcsapolják az új szigetek gazdagságát. Vagyonosakká, különcökké lettek, és hozzáfogtak e test megépítéséhez Straylightban. Elzártuk magunkat a pénzünk védfalai mögé, befelé növekedve, összefüggő és önálló világegyetemet fejlesztve. A Villa Straylight nem ismeri az eget, sem felvételről, sem másképpen. A Villa szilíciummagjánál van egy kis szoba, az egyetlen egyenesektől határolt kamra a komplexumban. Itt egyszerű üvegtalapzaton pihen egy díszes mellszobor, platina rekeszzománcból, gyönggyel és lazurittal veretezve. Szemeinek fényes golyóit annak a hajónak a szintetikus rubin kémlelőablakából faragták, amely az első Tessiert felhozta a kúton, majd visszatért az első Ashpoolért…

A fej elhallgatott.

— Nos? — kérdezte végül Case. Szinte azt várta, hogy a dolog válaszol neki.

— Ez minden, amit írt — mondta a Finn. — Nem fejezte be. Akkor még csak kölyök volt. Ez a dolog egy szertartásos terminál, mondhatni. Szükségem van Mollyra, hogy itt legyen a megfelelő szóval, a megfelelő időben. Ebben van a csapda. Szart se számít, milyen mélyre juttok te és Flatline azzal a kínai vírussal, ha ez az izé nem hallja meg a bűvös szót.

— Na és mi az a szó?

— Nem tudom. Azt is mondhatnád, hogy azt, ami vagyok, alapjában határozza meg a tény, hogy nem tudom, mert nem tudhatom. Az vagyok, ami nem tudhatja a szót. Ha te tudnád, haver, és elmondanád nekem, akkor se lennék képes tudni. Ez belém van építve. Valaki másnak kell megtanulnia és idehoznia, épp akkor, amikor te és Flatline keresztülvágjátok azt a jeget, és összezúzzátok a magokat.

— Mi történik azután?

— Nem létezem azután. Megszűnök.

— Részemről oké — mondta Case.

— Persze. De vigyázz a seggedre, Case! Az én, hm, másik lebenyem már ránkszállt, úgy néz ki. Az egyik égő csipkebokor nagyon hasonlít a másikhoz. És Armitage kezd elfáradni.

— Ez mit jelent?

Ám a lemezborítású szoba tucatnyi lehetetlen szögben összehajlította magát, s Case úgy bukott ki a cybertérbe, mint egy origami daru.

15

— Megpróbálod megdönteni a rekordomat, fiú? — érdeklődött Flatline. — Ismét agyhalott voltál, öt másodpercig.

— Maradj veszteg! — szólt rá Case és rácsapott a szimstim kapcsolójára.

A nő sötétségben kuporgott, a durva betonra tenyerelve.

CASE CASE CASE CASE. A digitális kijelző az ő nevének betűit pulzálta, Wintermute tájékoztatta a nőt a közvetítőláncról.

— Aranyos — mondta a nő. A sarkán hintáztatta magát, tenyereit egymáshoz dörzsölte, ujjperceit megropogtatta. — Hol tökölődtél?

IDEJE MOLLY IDEJE MOST.

Molly alsó metszőfogaihoz szorította nyelvét. Az egyik kissé elmozdult, bekapcsolva a nő mikrocsatornás erősítőit; a sötétségben pattogó fotonok összevisszasága elektronpulzussá alakult, a körülötte lévő beton szellem-halovány és szemcsézett lett.

— Oké, édes. Most pedig megyünk játszani…

Búvóhelye valamiféle szervizalagútnak bizonyult. Elhomályosodott, Molly forgópántos, díszes rézrostélyon át kúszott ki belőle. A férfi eleget látott a nő karjából és kezéből, hogy tudja, hogy ismét a polikarbon öltözéket viseli. A műanyag alatt érezte a bőr ismerős feszülését. Valami egy hámban vagy tokban a karja alá volt szíjazva. A nő felállt, lehúzta a ruha cipzárját és megérintette egy pisztolymarkolat tarkabarka plasztikját.

— Hé, Case — mondta, alig hangoztatva a szavakat —, figyelsz? Elmondok neked egy történetet… Volt nekem egyszer egy fiúm. A magadfajta rá emlékeztet. -Megfordult, és áttekintette a folyosót. — Johnny volt a neve.

Az alacsony, boltíves folyosót tucatnyi múzeumi tárló szegélyezte, régies külsejű, üvegelejű, barna fából készült dobozok. Sután festettek ott a folyosó falainak szerves kanyarulataiban, mintha valamilyen elfeledett céllal hozták volna ide, és állították volna sorba őket. Kétmétérenként megfakult rézfigurák tartottak fehér fénygömböket. A padló szabálytalan volt, s ahogy a nő nekilódult a folyosónak, Case rájött, hogy kicsi pokrócok és szőnyege százait terítették le találomra. Néhány helyen hat rétegben is feküdtek egymáson, s a padló kéziszövésű gyapjú puha rongyszőnyegévé vált.

Molly kevés figyelmet fordított a szekrényekre és azok tartalmára, ami idegesítette a férfit. Meg kellett elégednie a nő közönyös pillantásaival, amelyek csak töredékeket mutattak neki fazekasmunkákról, antik fegyverekről, rozsdás szegekkel a felismerhetetlenségig sűrűn kivert micsodákról, kirojtosodott falikárpit-darabokról…

— Az én Johnnym, tudod, ügyes volt, frankón belevaló srác. Dugeszként kezdte a Memory Lane-en, chipekkel a fejében, s a népek fizettek, hogy ott rejtsenek el adatokat. A jakuzák a sarkában voltak, akkor éjjel, amikor találkoztam vele, és lerendeztem a gyilkosukat. Sokkal inkább szerencsével, mint bármi mással, de megcsináltam. És utána, az szoros volt és édes, Case. — A nő ajkai alig mozogtak. A férfi érezte, ahogy megformálja a szavakat; nem volt rá szüksége, hogy hangosan kimondja őket. — Érdekszövetségben voltunk egy különösen nehéz vagánnyal, így mindennek ki tudtuk olvasni a nyomát, amit az én Johnnym valaha is tárolt. Mindet szalagra mentettük, és elkezdtük kifacsarni a válogatott ügyfeleket, az ex-ügyfeleket. Szállító voltam, gorilla, hesszelő. Frankón boldog voltam. Voltál már valaha boldog, Case? Ő a fiúm volt. Együtt dolgoztunk. Társakként. Talán nyolc hete léphettem le a babaházból, amikor találkoztam vele… — A nő szünetet tartott, végigoldalazott egy éles forduló mentén, és folytatta. A csillogó felületű faszekrényekből újabbak következtek, oldalaik színéről a férfinak csótányszárnyak jutottak eszébe.

— Szorosan, édesen, csak úgy lötyögve éltünk. Mintha soha senki nem érhetne hozzánk. Nem hagytam őket. A jakuzák, gondolom, még mindig Johnny seggét akarták. Azért, mert megöltem az emberüket. Meg azért, mert Johnny átvágta őket. És a jakuzák megengedhetik maguknak, hogy kibaszott lassan mozduljanak, öregem; hogy akár évekig is várjanak. Egy egész életet ajándékoznak neked, így többet kell veszítened, amikor eljönnek és elviszik. Türelmesek, akár a pókok. Zen-pókok. Ezt én akkor nem tudtam. Vagy ha tudtam volna, akkor is azt gondoltam volna, hogy ez ránk nem áll. Amíg fiatal vagy, azt hiszed, sehol nem akad hozzád hasonló. Fiatal voltam. Akkor jöttek, amikor már ott tartottunk, hogy összeszedjük a dohányt, és lelépünk — mondjuk Európába. Nem mintha bármelyikünk tudta volna, mihez kezdünk ott meló nélkül. De jól éltünk, svájci orbitális bankszámlánk volt és egy kéglink tele játékokkal és bútorzattal. Ez képes eltompítani a kifent képességeidet. Az első, akit ellenünk küldtek, forró volt. Olyan reflexek, amilyeneket még sose láttál; implantumok; tíz közönséges ügynökre elegendő cucc. De a második olyan volt, én nemt'om, mint egy szerzetes. Klónozott. Abszolút gyilkos, a sejtjei legmélyéig. Magában hordta a halált, ezt a csendet, s kibocsátotta egy felhőben… — A nő hangja elhalkult, ahogy a folyosó kettévált, kétoldalt azonos lépcsőjáratok ereszkedtek alá. Molly bal oldali felé indult.

— Egy időben, még kölyökkoromban, hajléktalanok voltunk. Lenn a Hudson mellett történt, és azok a patkányok, öregem, nagyok voltak. A vegyi anyagoktól, amik beléjük jutottak. Akkora is akadt, mint én, és egész éjjel mindig ott mászkált egy az elfoglalt lakás padlója alatt. Hajnaltájt valaki behozta azt az öregembert, az arcán végig varratok; a szeme tiszta vörös. Volt neki egy zsíros bőrtekercse, amiben

acélszerszámokat tartanál, hogy megóvd őket a rozsdától. Kigöngyölte. Régi revolvert tartott benne, és három robbanógolyót. Az öreg berakott egy golyót, aztán elkezdett járkálni fel-alá a lakásban, mi meg a falnál lapultunk. Oda és vissza. A karját összefonta, a fejét leszegte, mintha el is feledkezett volna a fegyverről. A patkányra fülelt. Frankón csendesek lettünk. Az öregember lép egyet. A patkány megmozdul. A patkány mozog, a pasas újabb lépést tesz. Egy órája tart a dolog, amikor úgy látszik, eszébe jut a pisztolya. A padlóra céloz, elvigyorodik. és meghúzza a ravaszt. Visszacsavarta a tekercsbe, és elment. Később bemásztam oda alulra. A patkánynak egy lyuk volt a szemei között. — A nő a lepecsételt ajtónyílásokat nézte, amelyek szakaszonként nyíltak végig a folyosón. — A második, aki Johnnyért jött, olyan volt mint az az öregember. Nem volt öreg, de olyan volt. Ugyanúgy gyilkolt. — A folyosó kiszélesedett. A gazdag szőnyegek tengere lágy hullámokat vetett egy roppant karos gyertyatartó alatt, amelynek legalsó kristályfüggője kis híján a padlóig ért. Kristály csendült, amikor Molly belépett a hallba. HARMADIK AJTÓ BALRA, pislogott a kijelző.

A nő balra fordult, s elkerülte a felfordított kristályfát. — Csak egyszer láttam. Épp hazaértem. Ő kifelé jött. Egy átalakított gyárterületen laktunk, csomó fiatal feltörekvővel a Sense/Netből. Kedveltem. Kezdetnek elég biztonságot jelentett, és raktam be némi igazán nehéz cuccot is, hogy frankón szoros legyen. Tudtam, hogy Johnny odafent vár. De ez a kis fickó, ez elkapta a tekintetem, amikor jött kifelé. Nem szólt egy szót sem. Csak egymásra néztünk, és én máris tudtam. Egyszerű kis fickó, egyszerű ruhák, semmi büszkeség benne, alázatos. Rámnézett és beszállt egy pedáltaxiba. Tudtam. Felmentem a lépcsőn. Johnny az ablaknál ült egy széken, a szája kissé nyitva, mintha valamit mondani szeretett volna… Már nem élt.

Az előtte lévő ajtó régi volt, faragott thaiföldi teaktömb. Úgy látszott, félbefűrészelték, hogy beilleszthessék az alacsony ajtónyílásba. Primitív, rozsdamentes mechanikus zárat biggyesztettek egy tekergődző sárkány alá. A nő letérdelt, szoros kis fekete zergebőr tekercset húzott elő egyik belső zsebéből, és kiválasztott egy tűvékony tolvajkulcsot.

— Nemigen találtam utána senkit, aki egy kicsit is érdekelni tudott volna.

Becsúsztatta a tolvajkulcsot és csendben, alsó ajkát harapdálva munkához látott. Úgy tűnt, egyedül a tapintására bízza magát; szemei nem összpontosítottak, az ajtó sápadt fa elkenődött képévé változott. Case a hall csendjére fülelt, amit a gyertyatartó csilingelése csak még inkább aláhúzott. Gyertyák? Straylight egy anakronizmus. Emlékezett Cath sztorijára a kastélyról, medencékkel és liliomokkal, és 3Jane választékos szavaira, melyeket a fej olvasott fel dallamosan. Egy

burjánzó test. Straylight enyhe doh- és parfümszagot árasztott, akár egy templom. Hol bujkálnak a Tessier-Ashpoolok? A fegyelmezett tevékenység tiszta nyüzsgésére számított, de Molly egy lelket sem látott. A nő monológja kényelmetlen helyzetbe hozta; azelőtt sosem mesélt ilyen sokat magáról. Eltekintve kabinban elmondott történetétől, Molly ritkán mondott bármit is, ami a múltjára utalt.

A nő behunyta szemét. Kattanás következett, amit Case inkább érzett, mint hallott. A mágneses zárakat juttatták eszébe a nő baba kabinjának ajtaján. Az ajtó kinyílt, annak ellenére, hogy nem odaülő chip volt nála. Wintermute ugyanúgy manipulált a zárral, mint a távvez-mikrogéppel és a robotkertésszel. A babaház zárrendszere Szabadpart biztonsági rendszerének egyik alegysége volt. Az egyszerű mechanikus zár itt valódi probléma elé állította az MI-t, aki vagy valami távvezre, vagy egy emberi ügynökre szorult.

A nő kinyitotta szemét, visszatette a tolvajkulcsot a zergebőrbe, gondosan becsavarta, és visszatömte a zsebébe.

— Úgy hiszem, te ugyanaz a fajta vagy, mint ő volt — folytatta. — Azt hiszem, te akciókra születtél. Amit Chibában csináltál, azt csinálhattad volna bárhol másutt is. Balszerencse, de néha előfordul, hogy visszaesel az alapokra. — Felállt, nyújtózkodott, s megrázta magát. — Tudod, akit Tessier-Ashpool Jimmy után küldött, a fiú után, aki ellopta a fejet, biztosan tök ugyanolyan, mint az, akit a jakuzák küldtek, hogy ölje meg Johnnyt. — Kihúzta a tűvetőt a tokjából, és a csövet teljes automatára állította.

Az ajtó csúnyasága mellbevágta Case-t, amikor a nő feléje nyúlt. Nem maga az ajtó, amely csodálatos volt, vagy valaha egy még csodálatosabb egésznek volt a része, hanem a mód, ahogy lefűrészelték, hogy beleilleszkedjék egy különleges bejáratba. Még a forma is hibás volt, négyszög a csiszolt beton finom görbületei között.

Ők importálták ezeket, gondolta, s aztán mindet kényszerítettek a beilleszkedésre.

De egyik sem illeszkedett be. Az ajtó is olyan volt, mint az esetlen szekrények, vagy a hatalmas kristályfa. Aztán eszébe jutott 3Jane tanulmánya, és elképzelte, ahogy a berendezést felhurcolják a kúton, hogy tökélyre vigyék a tervet, hogy beteljesítsenek, egy álmot, amely rég elveszett már a kényszeres erőlködésben; hogy kitöltsék a teret, hogy újból előállítsanak valami családi képet. Eszébe jutott a széttört fészek, a szem nélküli lények vonaglása…

Molly megragadta a sárkány egyik faragott mellső lábát, és az ajtó könnyedén kitárult.

A szoba kicsi volt, szűk, alig valamivel nagyobb mint egy kamra. Szürke acél szerszámosszekrények támaszkodtak a görbülő falnak. Önműködően kigyúlt egy csillár. A nő becsukta az ajtót maga mögött, és a szekrényekhez lépett.

BALRÓL A HARMADIK, pulzált az optikai chip, ahogy Wintermute átvette a nő időkijelzője felett az irányítást. ÖTÖT LE. De a nő először a legfelső fiókot nyitotta ki. Lapos tálca volt, semmi egyéb. Üres. A második ugyancsak üresnek bizonyult. A harmadik, amely mélyebb volt, forrasztóón-cseppeket tartalmazott, és egy kis barna holmit, ami úgy nézett ki, mint egy emberi ujjcsont. A negyedik fiók egy ósdi, francia-japán technikai kézikönyv nyirkosságtól felpuffadt példányát rejtette. Az ötödikben, egy nehéz űrruha páncélozott kesztyűje mögött a nő megtalálta a kulcsot. Olyan volt, mint egy homályos rézérme, egyik szélén rágőzölögtetett rövid, üreges csővel. Lassan megfordította a kezében, és Case láthatta, hogy a cső belsejét szegecsek és bordák szegélyezik. Az érme egyik felén keresztben a CHUBB betűsor volt kiöntve. A másikon semmi.

— Ő elmondta nekem — suttogta a nő. — Wintermute. Hogyan játszott türelemjátékot éveken keresztül. Nem volt valódi hatalma akkor, de fel tudta használni a Villa biztonsági és őrrendszerét arra, hogy nyomon kövesse, hol vannak, hogyan mozognak a dolgok, hová kerültek. Meglátta, hogy valaki elveszti ezt a kulcsot, és sikerült rávennie valaki mást, hogy hagyja itt. Aztán megölte őt, a fiút, aki idehozta a kulcsot. A kölyök nyolc éves volt. — Szorosan fogta a kulcsot apró, fehér kezében. — Szóval senki se találhatta meg. — Elővett egy darab nylonzsinórt a ruha kenguruzsebéből, és átfűzte a CHUBB feletti kerek lyukon. Megcsomózta és a nyakába akasztotta. — Bántotta, mennyire ódivatú az egész tizenkilencedik századi cucc. Ott a húsbabalyukban, a képernyőn, teljesen úgy nézett ki, mint a Finn. Azt hihettem volna, hogy ő a Finn. — A kijelzőjén felfénylett az idő, alfanumerikus jegyek másolódtak a szürke acélládák fölé. — Azt mondta, ha azzá lettek volna, amivé lenni akartak, már rég kijutott volna. De nem lettek azzá. Elszúrták. Az olyan eszelősök, mint 3Jane. Eszelősnek nevezte a lányt, de úgy beszélt, mintha szeretné…

A nő megfordult, kinyitotta az ajtót és kilépett, keze a tokba bújtatott tűvető tarka markolatát cirógatta.

Case átkapcsolt.

Kuang Fokozat Tizenegyes Osztály növekedett.

— Dixie, gondolod, hogy működni fog?

— Vannak még ilyen hülye kérdéseid? — Flatline hullámzó szivárványrétegeken keresztül gépelte feljebb magukat.

Valami sötét formálódott a kínai program magjában. Az információsűrűség elárasztotta a mátrix szerkezetét, s hipnagógikus képeket váltott ki. Halvány kaleidoszkóp-szögek gyűltek egy ezüstfekete gyújtópontba. Case nézte, amint a gonosz és a balszerencse gyerekkori jelképei előbucskáznak az áttetsző síkok mentén: horogkeresztek, halálfejek lábszárcsontokkal, örökké kígyószem-

ketteseket dobó játékkockák. Ha egyenesen arra a nullpontra nézne, semmilyen körvonal nem alakulna ki. Egy tucat gyors, perifériku s lépés kellett hozzá, hogy észrevehesse: cápaszerű dolog volt, obszidiánként csillogott, oldalának fekete tükrei gyenge távoli fényt vertek vissza, amely nem mutatott kapcsolatot a környező mátrixszal.

— Ez a fullánk — mondta az agykártya. — Amikor a Kuang jó alaposan összeszorul a Tessier-Ashpool magjával, azon keresztül nyomulunk be mi.

— Igazad volt, Dix. Van valamiféle kézi ellenőrzés a Wintermute-ot fékentartó szerkezet felett. Valami szinten még féken tartják őt — tette hozzá.

— Őt — jegyezte meg az agykártya. — Ő! Vigyázz erre. Az. Én folyton mondom neked.

— Egy kódról van szó. Egy szóról, mondta ő. Valakinek be kell mondania egy fura terminálba egy bizonyos szobában, mialatt, akármi is vár ránk amögött a jég mögött, mi ügyelünk rá.

— Nos, ideje gyilkolnod, kölyök — mondta Flatline. — A jó öreg Kuang lassú, de állhatatos.

Case kilépett.

Egyenesen Maelcum bámuló szeme elé.

— Halott voltál egy ideig, testvér.

— Megesik — felelte a férfi. — Kezdek hozzászokni.

— Te a sötétséggel trafikálsz, testvér.

— Játék ez, semmi más.

— Jah szeressen, Case — mondta Maelcum, és visszafordult rádiómoduljához. Case a megfakult dreadlockokra meredt, s az izomkötegekre a férfi sötét karjai körül.

Megint belépett.

És átkapcsolt.

Molly egy hosszú folyosón sietett végig — az lehetett, amin már korábban is járt. Az üvegfalú tárlók elmaradtak, és Case megállapította, hogy az orsó hegye felé haladnak; a gravitáció egyre gyengébb lett. A nő hamarosan már a szőnyegbuckák felett pattogott könnyedén. Enyhe nyilallásokat érzett a lábában…

A folyosó váratlanul összeszűkült, elkanyarodott és kettévált.

A nő jobbra fordult, és elindult felfelé egy eszelősen meredek lépcsősoron. A lába fájni kezdett. A feje felett, mint színkódolt idegszálkötegek, összekötözött és bebugyolált kábelek ölelték a lépcsőház mennyezetét. A falakon foltokban ütött ki a penész.

Molly egy háromszögletű pihenőhöz érkezett, és megállt. Megdörzsölte a lábát. Újabb folyosók következtek, keskenyek, falaikat

rongyszőnyegek borították. Három irányba ágaztak szét.

BALRA.

A nő vállat vont.

— Han'nézzek körül, oké?

BALRA.

— Nyugi. Van idő. — Nekiindult lefelé a jobbra vezető folyosón.

ÁLLJ.

MENJ VISSZA.

VESZÉLY.

A nő habozott. Hang hallatszott az átjáró távolabbi végén lévő, félig nyitott tölgyajtó mögül, harsány volt és elmosódó, mint a részegeké. Case azt gondolta, a nyelv francia lehetett, de túlságosan bizonytalan volt. Molly tett egy lépést, aztán egy másikat, keze a ruhába csúszott, hogy kitapintsa a tűvető agyát.

Amikor belépett az idegbénító mezejébe, a férfi füle zúgni kezdett, vékony, emelkedő hangon, ami a nő tűvetőjének hangjára emlékeztette. Molly előrebukott, izmai elernyedtek, homlokával az ajtónak csapódott. Összegörbedt és a hátán feküdt, szemei nem összpontosultak, lélegzete elakadt.

— Mi ez? — szólalt meg az elmosódó hang — Jelmez? — Egy remegő kéz jelent meg a nő ruhája felett és rátalálva a tűvetőre, kihúzta. — Jöjj, látogass meg, gyermekem. Most.

A nő lassan feltápászkodott, szemét egy fekete automata pisztoly torkolatára szegezte. A férfi keze most már eléggé biztosnak látszott; a fegyver csövét mintha erős, láthatatlan szál kötötte volna Molly torkához.

A férfi öreg volt, nagyon magas; vonásai Case-nek a lányt juttatták az eszébe, akit egy villanás erejéig látott a Vingtième Siècle-ben. A férfi súlyos, gesztenyevörös, a hosszú kézelők és a sálgallér körül tűzött selyemköpenyt viselt. Egyik lába csupasz volt, a másikat fekete bársonypapucs fedte, a rüszt felett ráhímzett arany rókafej. A szobába vezette Mollyt.

— Csak lassan, drágám!

— A szoba nagyon nagy volt, olyan gyűjteménnyel telezsúfolva, amelynek darabjai Case számára semmit sem jelentettek. Régimódi Sony monitorok szürke acélállványát látta, széles rézágyat birkabőrök kupacával s párnákkal, amelyek ugyanabból a rongyfajtából készültek, amilyet a folyosó borítására használtak. Molly szeme egy hatalmas Telefunken szórakoztatókonzolról a polcokat megtöltő antik hanglemezekre rebbent, amelyeknek morzsálódó gerincét tiszta müanyagtokkal burkolták, onnan pedig egy szilíciumtömbökkel teliszórt széles munkaasztalra. Case-nek feltűnt a cybertér-deck és az elektródák, de a nő pillantása megállás nélkül átsiklott felette.

— Az ésszerű dolog az lenne részemről — kezdte az öregember

—, ha most megölném. — Case érezte a nő ugrásra kész feszültségét. — De ma éjszaka elnéző vagyok magamhoz. Mi a neve?

— Molly.

— Molly. Az enyém Ashpool. — A férfi visszasüppedt a négyszögletes króm lábakon nyugvó hatalmas bőrfotel gyűrött puhaságába, de a fegyver meg se rezzent. A nő tűvetőjét a fotel melletti rézasztalra tette, feldöntve vele egy piros tablettákkal teli fiolát. Az asztal roskadozott a fioláktól, szeszes palackoktól s puha plasztikzsákocskáktól, amelyekből fehér por szóródott ki. Case egy ódivatú üvegfecskendőt és egy lapos acélkanalat is észrevett.

— Hogyan sír maga, Molly? Látom, a szemei teljesen be vannak falazva. Kíváncsi vagyok… — A férfi szemei körül vörös karikák látszottak, homloka izzadságtól csillogott. Nagyon sápadt volt. Beteg, állapította meg Case. Vagy drogos.

— Nem sírok sokat.

— De hogyan sírna, ha valaki megríkatná?

— Köpök egyet — felelte a nő. — A könnycsatornák a szájüregembe vannak visszavezetve.

— Akkor máris megtanult egy fontos leckét, ilyen fiatalon. — Pisztolyt tartó kezét a térdére fektette az öreg, és felvett egy üveget a mellette álló asztalról, nem is vesződve azzal, melyiket válassza a féltucat különféle szesz közül. Ivott. Brandyt. Az ital egy cseppje kicsurrant a szája sarkán. — A könnyekkel úgy kell bánni. — Ismét ivott. — Elfoglalt vagyok ma éjjel, Molly. Felépítettem mindezt, és most elfoglalt vagyok. Meghalok.

— Kimehetek arra, amerről jöttem — mondta a nő.

A férfi felkacagott, éles, magas hangon. — Rámtör öngyilkosság közben, és aztán azt kéri engedjem, hogy egyszerűen kisétáljon? Igazán bámulatba ejt. Egy tolvaj.

— Ez az én seggem, főnök, és ez mindenem. Csak szeretnék egy darabban kijutni innen.

— Maga nagyon nyers lány. Az öngyilkosságokat itt bizonyos fokú méltósággal intézik. Ez az, amit teszek, érti? De talán ma éjjel magammal viszem magát, le a pokolba… Ez nagyon egyiptomias lenne tőlem. — Újra ivott. — Jöjjön már ide! — Remegő kézzel előrenyújtotta az üveget. — Igyék.

A nő megrázta a fejét.

— Nem mérgezett — jegyezte meg a férfi, de visszatette a brandyt az asztalra. — Üljön le! Üljön a padlóra. Beszélgetni fogunk.

— Miről? — A nő leült. Case érezte, hogy a pengék megmozdulnak, nagyon kevéssé, a körmei alatt.

— Ami csak az észbe jut. Az én eszembe. Ez az én estélyem. A magok felébresztettek. Húsz órával ezelőtt. Valami talpon van, azt mondták, és rám van szükség. Maga volt az a valami, Molly? Nekik

biztosan nem volt rám szükségük a maga elintézéséhez. Nem! Valami más… de én álmodtam, tudja. Harminc évig. Maga még nem született meg, amikor én utoljára aludni tértem. Azt mondták nekünk, abban a hidegben nem fogunk álmodni. Azt is mondták, hogy fázni sem fogunk soha. Ostobaság, Molly. Hazugságok. Természetesen álmodtam. A hideg bebocsátotta a külvilágot. A külvilágot. Az éjszakát, ami elől magunkat elrejtendő felépítettem ezt. Először csak egy csepp, egy beszivárgó éjszemcse, amit becsalogat a hideg… Aztán továbbiak követték, s úgy töltötték be a fejem, ahogy eső tölt meg egy üres medencét. Tündérkonty-liliomok. Emlékszem. A medencék égetett agyagból voltak, a dadák csupa krómból; a kertekben napnyugtakor kezdtek hunyorogni a sziromszélek… Öreg vagyok, Molly. Több mint kétszáz éves, ha beleszámítom a hideget. A hideget, — A pisztoly csöve hirtelen, remegve, felcsapódott. A nő combjaiban most drótokként feszültek meg az inak.

— Megégethet a fagy — mondta a nő óvatosan.

— Ott semmi sem ég — intette le a férfi türelmetlenül, s leengedte a fegyvert. Mozdulatai egyre szklerotikusabbakká váltak. A feje rángott. Erőfeszítést követelt tőle, hogy megállítsa. — Semmi sem ég. Most már emlékszem. A magok elmondták, hogy az intelligenciáink őrültek. S velük a milliárdjaink is, amiket oly régen kifizettünk. Akkortájt a mesterséges intelligenciák még meglehetősen izgalmas elgondolásnak számítottak. Azt mondtam a magoknak, hogy el tudom intézni. Rossz időzítés, igazán, amikor 3Jane odalent van Melbourne-ben és a mi édes 3Jane-ünk egyedül vezeti a boltot. Vagy talán nagyon is jó időzítés. Maga győzné, Molly? — A fegyver újra felemelkedett. — Néhány különös dolog van most talpon, a Villa Straylightban.

— Főnök — kérdezte tőle a nő —, ismeri maga Wintermute-ot?

— Egy név. Igen. Egy varázserejű név. Talán. Egy pokoli úr, minden bizonnyal. A magam idejében, drága Molly, számos urat ismertem. És nem kevés hölgyet. Lám, Spanyolország egyik királynője, egyszer, éppen abban az ágyban… De én tévelygek. — Frögcsögve felköhögött, a pisztoly csöve megremegett, ahogy a férfi keze görcsbe rándult. A szőnyegre köpött, nem messzire a csupasz lábától. — Hogy én hogy tévelygek! Keresztül a hidegen. De hamarosan már nem fogok többé. Elrendeltem, hogy olvasszanak ki egy Jane-t, mikor felébredek. Furcsa dolog valakinek minden néhányadik évtizedben azzal hálni, ami törvény szerint egyenértékű a saját lányával. — Pillantása végigsiklott Mollyn, és megállapodott az üres monitorok állványán. Úgy tetszett, a férfi megborzong. — Marie-France szemei — mondta, és elmosolyodott. — Az agyat allergiássá tesszük saját idegközvetítőire, ami az autizmus egy szokatlan formáját eredményezi. — Feje oldalt billent, magához tért. — Látom, a hatás

most már sokkal könnyebben elérhető egy beültetett mikrochippel.

A pisztoly kicsúszott az ujjai közül, s pattant egyet a szőnyegen.

— Az álmok növekszenek, akár a lassú jég — motyogta az öreg. Arca kék árnyalatot öltött. Feje visszahanyatlott a várakozó bőrbe. Horkolni kezdett.

A nő felugrott, felkapta a fegyvert. Kezében Ashpool automatájával, végigcserkészte a szobát.

Az ágy mellett óriási ágytakaró vagy paplan hevert halomban, a mintás rongyszőnyegeken vastagon és fényesen szétterülő széles, alvadt vértócsában. A takaró egyik sarkát visszarántva a nő egy lány testére bukkant, fehér lapockái vértől voltak iszamósak. Elmetszették a torkát. A mellette lévő sötét tócsában valami kaparókés háromszögű pengéje csillogott. Molly letérdelt, vigyázva, hogy ne érjen a vérhez, és a halott lány arcát a fény felé fordította. Az az arc volt, amit Case az étteremben látott.

Egy kattanás volt, mélyen a dolgok közepén — és a világ megfagyott.

Molly szimstim-adása állóképpé merevedett, ujjaival a lány arcán. A kimerevítés három másodpercig tartott, aztán a halott arc megváltozott, Linda Lee arcává lett.

Újabb kattanás, és a szoba elmosódott. Molly csak állt, és egy arany lézerlemezt nézegetett, amely az egyik éjjeliszekrény márványlapján sötétlő kicsiny konzol mellett bevert. A konzoltól egy száloptika-szalag póráz módjára egy aljzathoz vezetett.

— Értem a számodat, faszikám — mondta Case, s érezte, ahogy mozognak az ajkai, valahol, messze a távolban. Tudta, hogy Wintermute módosította az adást. Molly nem látta, hogyan kavargott füstként a halott lány arca, felöltve Linda halotti maszkjának körvonalait.

Molly megfordult. Átvágott a szobán, Ashpool székéhez. A férfi légzése lassú volt és szaggatott. A nő a drog- és alkoholhulladékot fürkészte. Letette a pisztolyt, felvette a tűvetőjét, a csövet egyszeri lövésre állította ál, és nagyon gondosan keresztüllőtt egy méregtűt a férfi csukott bal szemhéján. A férfi egyel rándult, lélegzete elakadt. A másik szeme, barna és kifürkészhetetlen, lassan kinyílt.

Még akkor is nyitva volt, amikor Molly megfordult, és elhagyta a szobát.

16

— A főnököd van a vonalban — közölte Flatline. — Az iker-Hosakákon keresztül jön, amelyek odafenn vannak a hajóban, ami a hátunkon ül. Haniwa a neve.

— Tudom — felelte Case szórakozottan. — Láttam.

Fehér fényrombusz kattant be eléje, elrejtve a Tessier-Ashpool jeget; Armitage nyugodt, tökéletesen élesre állított, teljesen tébolyult arcát vetítette neki, a férfi szemei gombszerűek, üresek voltak. Armitage hunyorított. Case rámeredt.

— Wintermute a maga Turingjait is gondjaiba vette, mi? Akárcsak az enyémeket — szólalt meg.

Armitage meredten nézett. Case ellenállt a hirtelen kényszernek, hogy félrenézzen, elszakadjon a szemétől.

— Jól van, Armitage?

— Case… — Egy pillanatig valami mozogni látszott a merev kék tekintet mögött. — Maga látta Wintermute-ot, ugye? A mátrixban.

Case bólintott. Az ő Hosakájának előlapján lévő kamera továbbíthatta a mozdulatot a monitornak a Haniwán. Elképzelte Maelcumot, ahogy az ő önkívületi fél-beszélgetéseit hallgatja, s nem képes hallani az agykártya, vagy akár Armitage hangját.

— Case… — A szemek megnőttek, ahogy Armitage a számítógépe felé hajolt — Mi ő, amikor maga látja?

— Egy nagyfelbontású szimstim-alakzat.

— De ki?

— A legutóbbi alkalommal a Finn volt. Előtte az a strici, akit én…

— Nem Girling tábornok?

— Milyen tábornok?

A rombusz kiüresedett.

— Játszd vissza és nézess utána a Hosakával! — mondta Case az agykártyának.

Átkapcsolt.

A látószög elrémítette. Molly acél koszorúgerendák között kuporgott, húsz méternyire a széles, foltosra csiszolt betonpadló felett. A terem hangár vagy szervizcsarnok lehetett. A férfi három űrhajót látott, egyik sem volt nagyobb a Garveynál, és mind a javítás különböző szakaszaiban állt. Japán hangok. Egy gumós építőjármű törzsének réséből narancssárga overallos figura lépett ki, és a szerkezet egyik dugattyú-vezérlésű, furcsán emberszabású karja mellé állt. Az illető beütött valamit egy hordozható konzolon, és megvakarta a bordáit. Egy kordészerű, piros távgép gurult elő szürke légtömlős kerekeken.

CASE — villant fel Molly chipje.

— Hé — mondta a nő. — Várom az útmutatást!

Összekuporodott, Modern-öltözékének ujjai és szárai a koszorúgerendák kék-szürke színét vették fel. Fájt a lába, most már élesen, állandóan — Vissza kéne mennem Chinhez — suttogta.

Az árnyékból csendesen ketyegve kijött valami, egy magasságban a nő bal vállával. Megállt, magasra ívelő pókszerű lábain ide-oda forgatta gömbölyded testét, egy milliomod másodperces szórt lézerfényt lövellt ki, és megdermedt. Braun távgép; Case egyszer maga is birtokosa volt egy ilyen modellnek, egy clevelandi hardware-orgazdával lebonyolított csereüzlet révén került hozzá. Úgy nézett ki, mint egy stilizált, mattfekete kaszáspók. A gömb derekán piros LED kezdett villogni. A teste nem volt nagyobb egy baseball-labdánál.

— Oké — mondta a lány —, hallak. — Felállt, kímélve a bal lábát, és a kis távgép hátulját figyelte. Az céltudatosan megindult visszafelé, keresztben a saját koszorúgerendáján, vissza a sötétbe. A nő megfordult, és visszanézett a szervízterületre. A narancsszín overallos férfi egy fehér űrruha elejét zárta le. Molly nézte, ahogy felilleszti és lezárja a sisakot, majd visszalép az építőcsónak törzsébe. Emelkedő hangú motorsivítás hallatszott, és a jármű finoman kicsúszott a látótérből a padlózat egy tízméteres kör alakú darabján, amely ívfénylámpák éles ragyogásába süllyedt. A piros távgép türelmesen várakozott a liftpanel által hagyott lyuk szélénél.

Molly a Braun után eredt, kerülgetve a hegesztett acél támgerendák erdejét. A Braun állhatatosan villogtatta LED-jét, úgy hívogatta.

— Hogy vagy, Case? Ott dekkolsz a Garveyn Maelcummal? Hát persze. És ide vagy csatlakozva. Ez tetszik nekem. Olyan, mint amikor magammal beszélgettem, valahányszor szorult helyzetbe kerültem. Tetettem, mintha barátaim lennének, olyanok, akikben bízhatok. Elmondom nekik, amit valójában gondolok, ahogy érzek, aztán ők mondják el, mit gondolnak róla, és én csak megyek tovább. Az, hogy itt vagy, pont ilyen érzés. Az a jelenet Ashpoollal… — beleharapott az alsó ajkába, s átlendült egy támgerendán, szem előtt tartva a távgépet. — Talán egy kicsit kevésbé lökött ipsére számítottam, tudod? Úgy értem, ezek a fickók itt mind lököttek, mintha a homlokuk belső felére fénylő üzenetek lennének firkálva, vagy ilyesmi. Nekem nem tetszik a kinézete, nekem nem tetszik a szaga… — A távgép egy szűk, sötét nyílás felé vezető, U alakú acélfokokból álló, majdhogynem láthatatlan létrára húzta fel magát. — És amíg még gyónási hangulatban vagyok, bébi, hozzá kell tennem: talán sosem hittem igazán, hogy ebből kijutok valahogyan. Jó ideje már, hogy rossz passzban vagyok, és amióta Armitage-hez szegődtem, az egyetlen jó, ami leesett nekem, te vagy. — Molly felnézett a fekete körre. Az elöl

mászó távgép LED-je pislákolt. — Nem mintha olyan nagy különlegesség volnál… — Elmosolyodott, de mosolya túl gyorsan eltűnt; a lábába hasító fájdalomtól a fogát csikorgatta. A létra egy fémcsőben folytatódott felfelé, alig volt benne elegendő hely a vállainak.

A nő kifelé mászott a gravitációból, a súlytalan tengely felé.

A chipjén időjelzés pulzált.

04:23:04.

Hosszú nap volt. A nő érzékrendszerének tisztasága úgy-ahogy semlegesítette a betafenetilamin utóhatását, de Case még mindig érezte, ha akarta. Szó, ami szó, szívesebben választotta volna a sérült láb fájdalmát.

CASE:0000
000000000
000000000

— Azt hiszem, ez neked szól — mondta a nő, s gépiesen mászott tovább. A nullák ismét felvillantak: szaggatott, a kijelzőáramkör által felaprított üzenet jelent meg:

GIRLINGT
ÁBORNOK::
KIKÉPEZTE
CORTÓT A S
ÜVÖLTŐ ÖK
ÖL SZÁMÁR
A ÉS ELAD
TA A SEGG
ÉT A PENT
AGONNAK::
W/MUTE EL
SŐSORBAN
A GIRLING
RŐL KOHOL
T AGYALMÁ
NNYAL TAR
TJA SAKKB
AN ARMITA
GE-ET:::::
W/MUTE AZ
T MONDJA
G EMLÍTÉS
E A ÁLTAL
AZT JELEN
TI HOGY K

EZD KIAKA
DNI A TAG
VIGYÁZZ
A SEGGEDRE
::::DIXIE

— Nos — jegyezte meg a nő, s megállt, egész testsúlyával a jobb lábára nehezedve —, úgy látom, neked is vannak problémáid. — Lenézett. Gyenge fénykör látszott, nem nagyobb mint a nő mellei között fityegő Chubb-kulcs rézkarikája. Molly felpillantott. Az égvilágon semmi. Nyelvével megbökte erősítőit, és a cső eltűnő távlatba emelkedett, benne a fokokon felkapaszkodó Braunnal. — Erről a részről senki sem beszélt nekem — jegyezte meg.

Case átkapcsolt és kiszállt.

— Maelcum…

— Testvér, a te főnököd lett na'on furcsa! — A sionita kék Sanyo szkafandert viselt, húsz évvel régebbit annál, amit Case Szabadparton kölcsönzött, sisakját a hóna alá szorította, dreadlockjait lila pamutfonalból horgolt sapkahálóba kötötte. Szeme ganjától és feszültségtől volt keskeny. — Állandóan parancsokat kü'dött le ide, testvér; valami babiloni háború lehetett… — Maelcum megrázta a fejét. — Aerol és én beszé'tünk, Aerol meg beszé't Sionnal; Alapítók aszondják, vágás és futás! — Nagy, barna kézfejével végigtörölte a száját.

— Armitage? — Case összerándult, ahogy a betafenetilamin-másnaposság teljes erővel megcsapta; ezúttal nem árnyalta le a mátrix vagy a szimstim. Az agyban nincsenek érzőidegek — mondta magában. Ez nem is lehet ennyire rossz…

Hogy érted, haver? Parancsokat ad neked? Miféléket?

— Testvér, Armitage, ő mondta nekem, jelöljek ki utat Finnországba, érted? Azt mondta, ott van remény, érted? Bejött a képernyőmre, az inge csupa vér, testvér, és olyan bolond volt, mint valami kutya, beszélt süvöltő öklökről és oroszokról, mondja, az árulók vére a mi gondunk lesz. — Maelcum ismét megrázta a fejét, dreadsapkája lengett és billegett a zéró gravitáción. Ajkai elkeskenyedtek. — Alapítók aszondják, a Mute-hang biztosan hamis próféta volt, Aerolnak és nekem ezért el kell hagyjuk Marcus Garvey-t, és vissza kell térjünk…

— Armitage megsérült? Vérzett?

— Nem láthattam, érted? De véres, és totál őrült, Case!

— Oké — mondta Case. — Velem mi lesz? Ti hazamentek. Mi lesz velem, Maelcum?

— Testvér — felelte Maelcum —, te jössz ve'em. Én és én jövünk

Sionra Aerollal, Babylon Rockerrel. Hagyjuk Mr. Armitage-t, hadd beszé'jen a szellem-kazettáva', egyik szellem a másikka'…

Case átlesett a válla felett: kölcsönzött szkafandere ott lengedezett a hálóban, ahová odavetette, ingadozva a régi orosz légtisztítóból jövő légáramban. Behunyta a szemét. Látta az artériáiban málladozó méregtasakokat. Látta Mollyt, ahogy felfelé vonszolja magát a végtelen acélfokokon. Kinyitotta a szemét.

— Nemt'om, öregem — dünnyögte. Szájában különös ízt érzett. Lenézett az asztalára, a kezére. — Nem tudom. — Felnézett ismét. A barna arc most higgadt volt, elszánt. Maelcum állát elrejtette régi kék űrruhájának magas sisakgyűrüje. — A nő bent van — mondta. — Molly odabent van. Straylightban, úgy hívják. Ha létezik Babilon, haver, akkor az az. Ha ráhagyjuk, nem fog kijönni, Lépkedő Borotva ide vagy oda.

Maelcum bólintott, a dreadzsák úgy billegett mögötte mint egy foglyulejtett, fonálból horgolt léggömb.

— Ő az asszonyod, Case?

— Nemt'om. Senkinek se asszonya, az a legvalószínűbb. — Vállat vont. És újra meglelte a haragját, oly valós volt, akárha egy forró sziklarepesz szorult volna a bordái alá. — A francba ezzel! — fakadt ki. — A francba Armitage-dzsel, Wintermute-tal és veled! Én itt maradok, és kész!

Maelcum mosolya kiszélesedett, mintha fény tört volna elő.

— Maelcum kemény fiú, Case. Garvey Maelcum hajója. — Kesztyűs keze rácsapott egy panelre, és a sioni dub mélybasszus szikladöreje lüktetve áradt ki a vontató hangszóróiból. — Maelcum nem fut el, nem! Én beszélek Aerollal, ő biztos ugyanilyen fényben látja a dolgot.

Case rámeredt.

— Nem értelek titeket, fiúk. Egyáltalán nem — mondta.

— Te nem érted, testvér — felelte a sionita, a ritmusra bólogatva —, de Jah szeretete szerint kell hogy mozogjunk, mindegyikünk.

Case becsatlakozott és a mátrixra kapcsolt.

— Megkaptad a sürgönyömet?

— Egen. — Case látta, hogy a kínai vírus megnövekedett; változó, sokszínű, könnyed ívek közelegtek a T-A jég felé.

— Nos, kezd ragadósabbá válni — mondta a Flatline. — A főnököd letörölte a bankot azon a másik Hosakán, és nem sok hiányzott ahhoz, hogy a miénk is vele menjen. De a te Wintermute cimborád ráküldött engem ott valamire, mielőtt az kikészült. Annak, hogy Straylight nem hemzseg a Tessier-Ashpooloktól, az az oka, hogy a legtöbben hibernált álomban hevernek. Londonban van egy ügyvédi iroda, ami nyomon követi a meghatalmazott jogköreiket. Tudnia kell,

ki van ébren és pontosan mikor. Armitage továbbította az átviteleket Londonból Straylightba, a yachton lévő Hosakán keresztül. Mellesleg, tudnak az öregember haláláról.

— Kik tudnak?

— A jogi iroda és T-A. Egy EÜ-távjeladó volt a vén fasz szegycsontjába ültetve. Nem mintha a nőd tűje túl sok munkát hagyott volna vele egy újraélesztő személyzetnek. Kagylóméreg. De az egyetlen T-A, aki most éppen ébren van Straylightban, az Lady 3Jane Marie-France. Aktív még egy férfi, nála pár évvel idősebb, üzleti ügyben Ausztráliában tartózkodik. Lefogadom, hogy Wintermute intézte így. Nem volt az ínyére 3Jean jelenléte. De már úton van hazafelé, vagy közel jár, ha az számít. A londoni ügyvédek ma éjjel 09:00:00-ra teszik Straylightra érkezésének időpontját. A Kuang-vírust 02:32:03-kor nyomtuk be. Most 04:45:20 van. Becslésem szerint a Kuang 08:30:00-kor hatol be a T-A magba. Vagy egy kicsivel előbb, netán később. Úgy gondolom, Wintermute felbőszítette valamivel ezt a 3Jane-t, vagy az ugyanolyan bolond, mint az öregember volt. De a Melbourne-ből feljövő fiú ismerni fogja a dörgést. A Straylight biztonsági rendszerei továbbra is teljes riasztásra próbálnak kapcsolni, de Wintermute blokkolja őket, ne kérdezd tőlem, hogyan. Mindamellett a kapu alapprogramján nem tudott felülkerekedni, hogy Molly bejöhessen. Armitage-nek minderről volt feljegyzése a Hosakájában; nyilván Riviera beszélt 3Jane lelkére az ügyben. A lány már évekkel ezelőtt képes volt felnyitni a be- és kijáratokat. Úgy fest, T-A egyik legnagyobb gondja az, hogy a család tagjai különféle magántervekkel és kifogásokkal pakolták tele az adatbankokat. Mintha a tulajdon immunrendszered csapna le rád. Kész vírus. Ha egyszer átjutottunk a jégen, már menni fog a dolog.

— Oké. De Wintermute azt mondta, hogy Arm…

Fehér fényrombusz csapódott a képbe, őrült kék szemek közelképével betöltve. Case csak bámult. Willie Corto ezredes, a Különleges Alakulattól, a Süvöltő Ököl Akcióegységtől megtalálta a visszavezető utat. A kép homályos volt, remegő, rosszul fókuszált. Corto a Haniwa navigációs deckjét használta a Marcus Garveyn lévő Hosakához való csatlakozásra.

— Case, szükségein van az Omaha Thunder kárjelentésére!

— Izé, én… ezredes…

— Tartson ki, fiam! Jusson eszébe a kiképzés!

Hol voltál, öregem? kérdezte Case némán a gyötrődő szemeket. Wintermute egy Armitage-nak nevezett valamit épített a Corto nevű izommerev erődbe. Meggyőzte Cortót, hogy Armitage a valódi, és Armitage járt, beszélt, terveket kovácsolt, tőkére cserélt adatokat, fedezte Wintermute-ot abban a szobában, a Chiba Hiltonban… És most Armitage eltűnt, elfújták Corto tébolyának szelei. De hol volt

Corto azokban az években?

Zuhant, megégve és vakon, le a szibériai égből.

— Case, ezt nehéz lesz elfogadnia, tudom. Maga tiszt. A kiképzés. Megértem. De, Case, Isten rá a tanúm, elárultak minket!

Könnyek kezdtek peregni a kék szemekből.

— Ezredes, izé, kicsoda? Ki árult el minket?

— Girling tábornok, Case. Maga kódnévről ismerheti. Maga ismeri azt az embert, akiről beszélek!

— Egen — felelt Case. A könnyek csak folytak tovább —, Azt hiszem, tudom, uram — tette hozzá hirtelen ötlettől vezettetve. — De, uram, ezredes, pontosan mit tehetnénk? Úgy értem, jelenleg.

— A mi kötelességünk ezen a ponton, Case, a repülés. A menekülés. Meg kell lépnünk! Átjuthatunk a finn határon. Holnap alkonyatkor. Mélyrepülés kézivezérléssel, a fák tetején! Az orrunk után, fiú! És ez csak a kezdet! — A napbarnított arccsontok feletti összehúzott szemek könnyektől csillogtak. — Csak a kezdet! Árulás fentről. Odafentről… — Hátralépett a kamerától, tépett cejgvászon ingén veríték foltok sötétlettek. Armitage arca annakidején maszkszerű volt, szenvtelen, Cortóé azonban már igazi skizoid maszk, az önkéntelen izomrángásokba a betegség mélyen berágta magát, s eltorzította a költséges sebészmunkát.

— Ezredes! Hallom magát, öregem! Figyeljen, oké? Szeretném, ha kinyitná a, eh… a francba, hogy hívják ezt Dix?

— A középzsilip — mondta a Flatline.

— Kinyitná a középzsilipet. Csak szóljon a központi konzoljának, hogy nyissa ki, rendben? Gyorsan magánál leszünk odafent, ezredes. Aztán beszélhetünk arról, hogyan jutunk ki innen.

A rombusz elenyészett.

— Fiú, azt hiszem, most elvesztettél.

— A mérgek — dünnyögte Case — Azok a kibaszott mérgek!

És kicsatlakozott.

— Méreg? — Maelcum átpillantott régi Sanyójának összekarcolt válla felett, amikor Case kiküszködte magát a gravitációs hálóból.

— Szedd le rólam ezt az átkozott vacakot…! — Case a katétert rángatta. — Olyan, mint egy lassú méreg, és az a seggfej odafent tudja, mi az ellenszere, és most őrültebb mint egy fosodapatkány! — A piros Sanyo elejével babrált, elfelejtette, hogyan működnek a légmentes zárak.

— A főnök, megmérgezett téged? — Maelcum megvakarta az állat. — Van egy orvosi készletem, tu'od.

— Maelcum, Krisztus szerelmére kérlek, segíts ezzel a rohadt ruhával!

A sionita elrugaszkodott a rózsaszín pilótamodultól.

— Nyugi, testvér! Mérd le kétszer, mesd el egyszer, mondta a bölcs. Felmegyünk oda…

A Marcus Garvey tatzsilipjétől a Haniwa középzsilipéig vezető harmonikafolyosóban volt ugyan levegő, Case-ék mégis lezárva tartották űrruhájukat. Maelcum balettos könnyedséggel tette meg az utat, csak segíteni állt meg olykor, mert Case miután kilépett a Garveyról, tüsténT esetlen bukdácsolásba kezdett. A cső fehér műanyag oldalai megszűrték a nyers napfényt; nem voltak árnyékok.

A Garvey légzsilip-ajtaja foltozott és maratott volt, lézerrel vésett Sion Oroszlánja díszítette. A Haniwa középtagjának csapóajtaja krémszürke volt, üres és érintetlen. Maelcum egy falmélyedésbe dugta kesztyűs kezét. Case látta, ahogy mozognak az ujjai. Vörös LED-ek keltek életre a mélyedésben, a számok ötventől peregtek visszafelé. Maelcum visszahúzta a kezét. Case, egyik kesztyűjét a csapóajtóra tapasztva, az öltözékén és a csontjain keresztül érezte a zsilipszerkezet remegését. A szürke törzs kerek darabja elkezdett visszahúzódni a Haniwa oldalába. Maelcum egyik kezével megmarkolta a mélyedést, a másikkal Case-t. A zsilip magával vitte őket.

A Haniwa a Dornier-Fujitsu Művek terméke volt, belseje olyan tervezői filozófiáról tanúskodott, amelyhez hasonló a társaságot Isztambulon végigkalauzoló Mercedest hozta létre. A keskeny középtag falát ébenfa lemezek fedték, padlóját szürke, olasz csempe. Case úgy érezte magát, mintha valami gazdag ember magánfürdőjébe hatolna be a zuhanyozón keresztül. A yachtot, amelyet orbitális pályán szereltek össze, alkalmatlan volt arra, hogy a légkörbe lépjen. Darázsformája nem szolgált semmiféle hasznos célt, belsejében mindent a sebesség összbenyomásának fokozására alakítottak ki.

Amikor Maelcum levette viharvert sisakját, Case követte a példáját. Ott lebegtek a zsilipben, s beszívták a levegőt, melyben enyhe fenyőillat érződött. S az égő szigetelés nyugtalanító szaga.

Maelcum szimatolt.

— Baj van itt, testvér! Akármilyen hajón, ha megérzed azt…

Egy sötétszürke ultravelúr párnázatú ajtó lágyan visszasiklott a védőburkába. Maelcum elrugaszkodott az ébenfaltól, ügyesen keresztülvitorlázott a szűk nyíláson, a hézag előtt a legutolsó pillanatban elfordítva széles vállait. Case nehézkesen követte, kézről kézre kapaszkodva egy derékmagasságú, párnázott korláton.

— A híd — mutatott végig Maelcum egy varrat nélküli, krémszínfalú folyosón — ott lesz.

Erőfeszítés nélkül újra elrúgta magát. Valahonnan felülről Case egy képernyőtartalmat kiíró nyomtató ismerős kopogását vette ki. Hangosabbá vált, ahogy követte Maelcumot egy újabb ajtón át, az

összegabalyodott nyomtatópapír kavargó tömegébe. Case letépett egy darabot az összegyűrt papírból és rápillantott.

000000000

000000000

000000000

— Rendszertörés? — A sionita egyik kesztyűs ujjával a nullák oszlopaira bökött.

— Nem — felelte Case, s megragadta elsodródni készülő sisakját — Flatline mondta, hogy Armitage letörölte a Hosakáját, ami itt volt.

— Olyan szag van, mintha lézerre' törölte vó'na le, tu'od? — A sionita lábát egy svájci izomfejlesztő gép burkolatára tette, és keresztülszáguldott a lebegő papírlabirintuson, félrecsapkodva az arca elől.

— Case, testvér…

A férfi kicsi volt, japán. A torkát finom acéldróttal a keskeny, csuklós szék hátához kötötték. A drót láthatatlan volt, ahol keresztezte a fejtámla fekete habszivacsát, és mélyen bevágódott a férfi gégéjébe. Sötét vérgömb alvadt oda, mint valami különös, értékes kő, mint egy vörös-fekete gyöngy. Case meglátta a durva fafogantyúkat, amelyek egy seprűnyél elkopott darabjaiként himbálództak a hurok mindkét végén.

— Kíváncsi vagyok, meddig tartott, amíg legyűrte — mormolta Case, visszaemlékezve Corto háború utáni zarándokútjára.

— Tudja a főnök, hogyan kell hajót vezetni, Case?

— Meglehet. Különleges Alakulatos volt.

— Nos, ez a japán-fiú, ő már nemigen fog vezetni. Kétlem, hogy én magam boldogulnék vele. Na'on új hajó…

— Azért keressük meg a hidat!

Maelcum összeráncolta a homlokát, hátrafordult, és elrugaszkodott.

Case követte egy nagyobb térbe, egyfajta társalgóba, széttépkedve és összegyűrve a nyomtatópapír-csíkokat, amelyek útközben ráhurkolódtak. Több csuklós szék volt, ezen a bárhoz hasonló helyen, és a Hosaka. A nyomtató, amely még mindig okádta magából vékony papírnyelvét, egy beépített válaszfal-egység volt, csinos nyílás egy kezektől kidörzsölt furnérpanelen. Case áthúzta magát a körberakott

székek felett, odanyúlt, rácsapott egy fehér gombra a nyílás bal oldalán. A kattogás abbamaradt. A férfi megfordult, és rámeredt a Hosakára. Annak felszínét tucatnyi helyen átlyuggatták. A lyukak kicsik voltak, kör alakúak, megfeketedett szélűek. A halott számítógép körül fényes fémötvözet apró gömböcskéi keringtek.

— Jól gondoltad — mondta Case Maelcumnak.

— A híd le van zárva, testvér — szólt vissza Maelcum a társalgó túloldaláról.

A fények elsötétedtek, felerősödtek, majd ismét elsötétedtek.

Case kitépte a nyomtatópapírt a nyílásából. További nullák. — Wintermute? — Körbenézett a bézs és barna társalgóban, a szállongó papírdarabokkal teliszórt helyiségben. — Te csinálod ezt a fényekkel, Wintermute?

Maelcum mellett felnyílt egy panel, s feltárt egy kicsiny monitort. Maelcum aggodalmasan megrándult, a kesztyűs kézfejére illesztett habszelettel letörölte az izzadságot homlokáról és, odalendült, hogy áttanulmányozza a kijelzőt. — Olvasol japánul, testvér? — Case láthatta, amint számok villannak át a képernyőn.

— Nem — felelte.

— A híd egy menekülőkapszula, mentőcsónak. Visszaszámlálás, úgy látszik. Most fel a ruhával! — Maelcum felillesztette a sisakját, és rácsapott a légzárakra.

— Micsoda? Elrepül? A francba! — Case elrúgta magát a válaszfaltól, és keresztülsuhant a nyomtatópapír-gubancon. — Ki kell nyitnunk ezt az ajtót, haver! — De Maelcum csak a sisakja oldalát tudta ütögetni. Case a lexánüvegen át láthatta, hogy mozognak az ajkai. Látta, hogy egy izzadsággyöngy ível elő a szivárványszínnel zsinórozott lila pamutháló szalagja alól, amit a sionita a fürtjein hordott. Maelcum megkaparintotta Case-től a sisakot, és finoman fel illesztette neki, kesztyűje tenyerével bepattintotta a zárakat. Mikro-LED monitorok gyulladtak ki az arclemeztől balra, ahogy a nyakgyűrű-kapcsolódások bezárultak.

— Nem beszé'ek japánul — szólalt meg Maelcum űrruhája adóvevőjén keresztül —, de a visszaszámlálás rossz. — Megkoppintott egy sajátos sort a képernyőn. — A zárak nem sértetlenek a hídmodulon. Indítás nyitott zsilippel.

— Armitage! — Case dörömbölni próbált az ajtón. A zéró gravitáció ereje imbolyogva visszarepítette a printerlapokon keresztül. — Corto! Ne tegye! Beszélnünk kell! Muszáj…

— Case? Hallom magát, Case… — A hang most távolról Armitage-ére emlékeztetett. Furcsa nyugalom áradt belőle. Case egy rúgással megállt. Sisakja a távolabbi falba ütődött. — Sajnálom, Case, de ennek így kellett lennie. Egyikünknek ki kell jutnia. Egyikünknek tanúskodnia kell. Ha mindnyájan ittragadunk, akkor itt ér véget az

ügy. El fogom mondani nekik, Case; mindent el fogok mondani nekik. Girlingről és a többiekről. És eljutok odáig, Case. Tudom, hogy eljutok odáig. Helsinkiig. — Hirtelen csend támadt; Case úgy érezte, megtölti a sisakját, mint valami ritka gáz. — De oly nehéz, Case, olyan átkozottul nehéz! Vak vagyok.

— Corto, álljon meg! Várjon! Maga vak, ember! Maga nem képes repülni! Bele fog ütközni a kibaszott fákba. Ők próbálják elkapni magát, Corto, az élő Istenre esküszöm! Nyitva hagyták a csapóajtaját. Maga meg fog halni, és sosem jut odáig, hogy elmondja nekik, és nekem meg kell kapnom az enzimet, az enzim nevét, az enzimét, ember…

Case már-már hisztérikusan üvöltött. A sisak fülhallgatója elektronikus sikollyal válaszolt.

— Visszaemlékezni a kiképzésre, Case. Ez minden, amit tehetünk.

És aztán a sisak megtelt zavaros mormolással, harsogó statikus zajjal, a Süvöltő Ökól éveken keresztülbömbölő frekvenciáival. Orosz beszédtöredékek, aztán egy idegen férfi hangja. Középnyugati, nagyon fiatal: — Lenn vagyunk, ismétlem, Omaha Thunder, lenn vagyunk, mit…

— Wintermute — sikoltotta Case —, ne tedd ezt velem! — Szempillái alól könnyek törtek elő, s kristálycseppecskékben verődtek vissza az arclemezről. Aztán a Haniwa tompán csattant, megrázkódott, mintha valami hatalmas, puha dolog csapódott volna a törzséhez. Case maga elé képzelte, ahogy a mentőcsónak egy zökkenéssel elszabadul, leoldják a robbanó szegecsek, s az elszökő levegő kitóduló hurrikánja kiszaggatja őrült Corto ezredest az ágyából, ahol Wintermute előadását hallgatja a Süvöltő Ökól végzetéről.

— Ő e'ment, testvér. — Maelcum a monitorra nézett. — Nyitva a csapóajtó. Mute biztosan felülírta a kivetés hibahatárát. — Case megpróbálta kitörölni a harag könnyeit a szeméből. Ujjai a lexánba ütköztek. — A yacht légszigetelése szoros, de a főnök elvitte a csáklyák vezérlését a híddal. Marcus Garvey még mindig be van ragadva.

De Case csak Armitage Szabadpart körüli, végtelen zuhanását látta maga előtt, a zuhanást, keresztül a sztyeppéknél is hidegebb vákuumon. Valamilyen oknál fogva a sötét esőkabátjában képzelte el, ahogy a viharkabát dús redői kiterjeszkednek körülötte, akár valami roppant denevér szárnyai.

17

— Megkaptad, amiért elmentél? — kérdezte az agykártya.

A Kuang Fokozat Tizenegyes Márka hipnotikusan bonyolult szivárványerezettel töltötte ki a közte és a T-A jég között húzódó rácsot, olyan finom lécekkel, mint a hókristályok a téli ablakon.

— Wintermute megölte Armitage-t. Kilőtte egy nyitott fedelű mentőcsónakban.

— Ki nem szarja le — felelte Flatline. — Nem voltatok puszipajtások, ugye?

— Ő tudta, hogyan lehet semlegesíteni a méregtasakokat.

— Tehát Wintermute szintén tudja. Bízzál ebben.

— Nem igazán bízom abban, hogy Wintermute ideadja nekem.

Az agykártya hátborzongató nevetés-közelítése tompa pengeként kaparta Case idegeit.

— Meglehet, ez azt jelenti, hogy ideje csipkedned magad!

Case rácsapott a szimstim kapcsolójára.

06:27:52 volt a nő látóidegéhez kapcsolt chip szerint; Case egy órán át követte Molly útját a Villa Straylightban, s hagyta, hogy a nő által beszedett szintetikus endorfin kiirtsa a másnaposságát. Molly lábából eltűnt a fájdalom; mintha forró fürdőt vett volna időközben. A Braun távgép a vállán gubbasztott, apró manipulátorai mint párnázott sebészcsipeszek fogták biztosan a Modern-öltözék polikarbonját.

A falak ezen a részen nyers acélból készültek, s durva barna epoxiszalagokkal csíkozottak ott, ahonnét a burkolatot egykor letépték. A nő elrejtőzött egy arra járó munkaszemélyzet elől, lekuporodott, a tűvetőt a kezében ringatta, öltözéke acélszürkére váltott, amíg a két vékony afrikai a légabroncsos kocsijával elhúzott mellette. Az emberek feje ki volt borotválva. Narancssárga kezeslábast viseltek. Egyikük halkan dúdolt magában, olyan nyelven, amelyet Case sosem hallott; a hang és a dallam idegen volt, fülbemászó.

A fej szavai, 3Jane tanulmánya Straylightról — Case-nek lassanként az eszébe jutott mindez, ahogy a nő egyre mélyebbre hatolt a villa útvesztőjében. Straylight eszelős volt, eszelősség, amely belenőtt a gyantabetonba, amit porított holdkőből kevertek, belenőtt a hegesztett acélba és a csecsebecsék tonnáiba, bele mindabba a bizarr felszerelésbe, amit a tulajdonosok felszállítottak a kúton, hogy kialakítsák forgó fészküket. De ez nem olyan eszelősség volt, amit bárki megérthetett. Nem olyan, mint Armitage őrülete, amiről most azt képzelte Case, hogy meg tudná érteni; tekerj el egy embert erősen, aztán tekerd ugyanannyira vissza, az ellenkező irányba, és tekerd újra. Az ember eltört. Mintha egy darab drótot törnél el. A történelem ezt

tette Corto ezredessel. A történelem már elvégezte a piszkos munkát, amikor Wintermute rátalált, kiszitálva őt a háború törmelékéből, s úgy surrant be a férfi tudatának szürke mezejébe, ahogy egy vízipók szalad keresztül valami posványos medence felszínén. Az első üzenetek egy gyerek mikroszámítógépének monitorán villantak fel egy francia elmegyógyintézet elsötétített szobájában. Wintermute a nulláról építette fel Armitage-t, Corto Süvöltő Ököllel kapcsolatos emlékeit használva alapnak. Ám Armitage „emlékei" egy bizonyos pont után már nem voltak Cortóéi. Case kételkedett benne, hogy Armitage felidézte volna az árulást, a lángokban alápörgő Nightwing-eket… Armitage Corto célirányosan megszerkesztett kiadása volt, és mikor az akció stresszhatása elért egy bizonyos pontot, az Armitage szerkezet összeomlott; Corto a felszínre bukott, bűnösségével és beteges tombolásával. És most Corto-Armitage halott volt, kicsiny, fagyott hold Szabadpart egén…

Case a méregtasakokra gondolt. Az öreg Ashpool szintén halott, szemét keresztülfúrta Molly mikroszkopikus tűje, megfosztotta attól a rafinált aranylövettől, amit magának kevert. Az övé méginkább elgondolkodtató halál volt, egy eszelős király halála. Ashpool pedig megölte a babát, amelyet a lányának nevezett, a 3Jane-arcút. Case-nek úgy tetszett, miközben Molly közvetített érzékrendszerének bemenetén lovagolt Straylighton keresztül, hogy még sohasem látott senkit olyannak, mint Ashpoolt; olyan hatalmasnak, mint amilyen a képzeletében Ashpool volt, olyan emberinek.

A hatalom Case világában a testületi hatalmat jelentette. A zaibacuk, az emberi történelem útját alakító multinacionális vállalatok meghaladták a régi határokat. Szervezetnek tekintve őket, egyfajta halhatatlanságra tettek szert. Nem tudnál megölni egy zaibacut azzal, hogy legyilkolsz egy tucat kulcspozícióban lévő vezetőt; akadnának mások, akik arra várnak, hogy feljebb léphessenek a létrán, átvegyék a megüresedett helyet, hozzáférjenek a testületi memória roppant bankjaihoz. De Tessier-Ashpool nem ilyen volt, és a férfi érezte ezt a különbséget az alapítók egyikének halálában. T-A atavizmus volt, egy klán. Eszébe jutott a hulladék az öregember szobájában, annak mocskos emberiessége, a régi hanglemezek rongyos gerince a papírtokjaikban. Az egyik láb csupaszon, a másik bársonypapucsban.

A Braun megrántotta a Modern-ruha csuklyáját, és Molly balra fordult, keresztül furakodott egy újabb boltíves átjárón.

Wintermute és a fészek. A kikelő darazsak látomása, a biológia gyorsított gépfegyvere. De nem inkább a zaibacuk ilyenek? Netán a jakuzák, a kaptárak kibernetikus memóriával; a hatalmas, egyedi szervezetek, szilíciumba kódolt DNS-ükkel? Ha Straylight fejezte ki Tessier-Ashpool testületi identitását, akkor T-A olyan eszelős volt, akár az öregember. Ugyanazok a félelemgubancok, ugyanaz a különös

céltalanságérzet. „Ha azzá lettek volna, amivé lenni akartak…” — emlékezett vissza Molly szavaira. De Wintermute azt mondta a nőnek, hogy nem lettek azzá.

Case mindig is magától értetődőnek tekintette, hogy az igazi főnökök, egy adott iparág vezércsillagai egyszerre legyenek többek és kevesebbek, mint emberek. Ezt meglátta azokban, akik megnyomorították Memphisben; látta Wage-ben, amikor ennek hasonmását nézte Night Cityben, és ez engedte számára elfogadni Armitage egyhangúságát és érzéketlenségét. Mindig úgy képzelte el a dolgot, mint a gépezet, a rendszer, a szülőszervezet működésébe való fokozatos és önkéntes belenyugvást. Az utcai hidegvér gyökere is ez volt, a kapcsolatok ápolása, a helyezkedés, a befolyás rejtett szintjeihez vezető, láthatatlan szálak.

De mi folyik most a Villa Straylight folyosóin?

Egész szakaszok voltak az acélig és a betonig lecsupaszítva.

— Érdekelne, hol jár a mi Peterünk… Talán hamarosan találkozunk a fiúval — suttogta a nő. — És Armitage? Ő hol van, Case?

— Halott — felelte a férfi, tudva, hogy a nő nem hallhatja. — Neki vége.

Átkapcsolt.

A kínai program szemtől szembe került a céljéggel. A szivárványszínű árnyalatok fokozatosan eluralkodtak a T-A magokat jelképező négyszög zöldjén. Smaragdívek a színtelen üresség felett.

— Hogy megy, Dixie?

— Pompásan. Túl csúszós. A dolog elképesztő… Jól jött volna egy belőle akkoriban, Szingapúrban. Az értékük jó ötvenedéért csináltam meg a régi New Bank of Asiát. De ez ősrégi história. Ez a bébi az összes kulimunkától megszabadítja az embert. Azon kezdesz tőle töprengeni, milyen is lenne most egy igazi háború…

— Ha ez a szar kint lenne az utcán, nézhetnénk más munka után — vélte Case.

— Szeretnéd, mi? Várd csak ki, amíg felfelé kormányozod ezt az izét a fekete jégen keresztül!

— Persze.

Valami kicsi, és határozottan nem mértani jelent meg az egyik smaragdív távolabbi végén.

— Dixie…

— Egen. Látom. Nem tudom, elhiggyem-e…?

Egy barnás petty, egy homályos szúnyog a T-A magok zöld fala előtt. Kezdett előrejönni, a Kuang Fokozat Tizenegyes Márka által épített hídon keresztül, és Case meglátta, hogy jár. Ahogy közeledett, az ív zöld szakasza kiterjeszkedett, a vírusprogram sokszínűsége

visszatekeredett, néhány lépésnyire a repedezett fekete cipők előtt.

— Át kell adjam neked, főnök — mondta Flatline, amikor a Finn alacsony, gyűrött figurája néhány méterre látszott állni. — Ilyen furát nem láttam soha, amikor éltem. — De a kísérteties antinevetés nem következett.

— Ezt azelőtt sosem próbáltam — mondta a Finn, kivillantva fogait, kezét kirojtosodott zakója zsebébe dugva.

— Megölted Armitage-t! — kezdte Case.

— Cortót. Egen. Armitage már korábban eltűnt. Meg kellett tegyem. Tudom, tudom, te az enzimet akarod. Oké. Ne izgulj! Először is: én voltam az, aki odaadta Armitage-nek. Úgy értem, én mondtam meg neki, mit használjon. De azt hiszem, talán jobb, ha megcsináljuk a bulit. Van még elég időd. Oda fogom neked adni. Most már csak pár óra, rendben?

Case kék füstfelhőket bámult: a Finn rágyújtott Partagasainak egyikére.

— Ti, fiúk — folytatta a Finn —, kész kínszenvedés vagytok. Itt ez a Flatline. Ha teljesen olyan volnál mint ő, akkor igazán egyszerű lenne a dolog. Ő egy agykártya, csak egy rakás ROM, így mindig azt csinálja, amit elvárok tőle. Nem volt túl valószínű, hogy Molly besétál Ashpool kivonulási nagyjelenetébe, hogy csak egy példát említsek. — Felsóhajtott.

— Miért próbálta kinyírni magát a tag?

— Miért tesz ilyet bárki is? — A figura vállat vont. — Én tudom, de tizenkét órámba kerülne, hogy kifejtsem a története különböző faktorait, és azt, hogyan kerültek kölcsönös kapcsolatba egymással. Már régóta készült megtenni, de mindig visszament inkább a fagyasztóba. Krisztusom, ő aztán tényleg unalmas, vén fasz volt! — A Finn arca megrándult az utálkozástól. — Ez mind kapcsolatban van azzal, amiért megölte a feleségét. Főleg ezzel, ha a rövid indokot szeretnéd. De ami a jónak és mindennek a szélén túlra taszította, az volt, hogy a kis 3Jane módot talált rá, hogy megbütykölje a programot, ami Ashpool kriogénrendszerét ellenőrizte. Szintén kifinomult. Szóval, alapjában véve, a lány ölte meg. A vén marha nyilván úgy képzelte, maga döntött; a barátnőd, a bosszúálló angyal csak besegített neki a kagylóméreggel. — A Finn elfricskázta a csikkjét, le a mátrixba. — Egyébként, én adtam 3Jane-nek az ötletet. Régi trükk, de többnyire bejön.

— Wintermute — mondta Case, gondosan megválogatva a szavakat —, azt mondtad nekem, hogy te csak része vagy valaminek. Később pedig azt mondtad, nem létezel többé, ha lefut az akció, és Molly a szót a megfelelő helyre juttatja.

A Finn áramvonalas koponyája bólintott.

— Oké, de akkor kivel fogunk kapcsolatban állni azután? Ha

Armitage halott, te pedig elmégy, ki lesz az, aki elmondja nekem, hogyan lehet kiszedni ezeket a kibaszott méregtasakokat a szervezetemből? Ki fogja Mollyt visszahozni onnan? Úgy értem, hová a fenébe lesz mindannyiunk segge, ha levágunk a szerkezeti egységről, és megszabadítunk téged?

A Finn fa fogpiszkálót vett elő a zsebéből, és kritikus szemmel tanulmányozta, mint sebész a szikét.

— Jó kérdés — mondta végül. — Ismered a lazacot? Azt a halfajtát? Azok a halak kényszerítve vannak rá, hogy árral szemben ússzanak. Érted?

— Nem — felelte Case.

— Nos, magam is kényszer alatt állok. És nem tudom, miért. Ha fel akarnám tárni neked a legbensőbb gondolataimat (nevezzük őket feltevéseknek a témával kapcsolatban), az az életed többszörösét igényelné. Mert sok gondolatot formáltam róla. És mégsem tudom. De ha ez véget ér, ha helyesen csináljuk, akkor valami nagyobbnak a része leszek. Sokkal nagyobbnak. — A Finn felpillantott, körbenézett a mátrixon. — De azok a részeim, amik most engem alkotnak, továbbra is itt lesznek. És megkapjátok a fizetségeteket.

Case leküzdötte az őrült késztetést, hogy előrelépjen és ujjait a figura nyaka köré fonja, éppen a kifakult nyakravaló rongyos csomója felett. Hüvejkujjaival mélyen a Finn gégéjében.

— Hát, jó szerencsét — mondta a Finn. Megfordult, kezével a zsebében, s visszafelé kezdett baktatni, fel a zöld íven.

— Hé, seggfej! — szólt utána Flatline, amikor a Finn már tucatnyi lépést megtett. A figura megállt, félig visszafordult. — Mi a helyzet velem? Mi van az én fizetségemmel?

— Megkapod — felelte a fantom.

— Mit jelent ez? — kérdezte Case, ahogy figyelte a távolodó, keskeny tweedzakót.

— Szeretnék kitörlődni — mondta az agykártya. — Említettem neked, emlékszel?

Straylight Case-t azokra a kihalt, kora reggeli bevásárlóközpontokra emlékeztette, amelyeket még tiniként ismert; az alacsony népsűrűségű helyekre, ahol a kora hajnali órák görcsös nyugalmat hoztak, egyfajta zsibbadt várakozást, olyan feszültséget, amely hagyta, hogy megfigyeld az elsötétített boltok bejárata feletti, berácsozott villanykörtéket körülrajzó rovarokat. Peremvidékek voltak, rögtön a BAMT határán túl, messzi a forró mag egész éjjeli kattogásától és rázkódásától. Ott volt ugyanilyen érzése — hogy körülveszi egy őt sem odalátogatás, sem megismerés szempontjából nem érdeklő, ébredező világ, s az unalmas és ideiglenesen

felfüggesztett üzlet, a nemsokára újból felébredő jelentéktelenség és ismétlődés fantomjai.

Molly most lelassított. Vagy azért, mert tudta, hogy közel jár céljához, vagy azért, mert nem tudott a lábával törődni. A fájdalom megkezdte fogazott útját vissza az endorfinon keresztül, és a férfi nem tudhatta biztosan, hová vezet ez. A nő nem beszélt, fogait összeszorította, gondosan szabályozta légzését. Számos olyan dolgot hagyott maga mögött, amit Case nem értett meg, de kíváncsisága már elszállt. Volt ott egy szoba, tele könyvespolcokkal, sárguló papír szövet- vagy bőrkötések közé préselt milliónyi levelével, a polcokat közönként szám- és betűkódokat követő címkék jelölték; aztán egy zsúfolt galéria, ahol Case, Molly közömbös szemein át, egy széttört, portól mintázott üvegtáblát bámult, amelyen a következő címke állt — a nő tekintete automatikusan végigpásztázta a réztáblát — „Az agglegények meztelenre vetkeztetik a menyasszonyt.” A nő odanyúlt és megérintette ezt a tárgyat, mesterséges körmei megkoppantak a törött üveget védő lexan-szendvicsen. Volt ott valami, nyilvánvalóan Tessier-Ashpool kriogén-gépcsoportjához vezető bejárat, kerek ajtók, krómmal ékesített fekete üvegből.

A két afrikai meg a kocsi óta Molly nem akadt össze senkivel. Case gondolatban követte a karbantartók útját — szinte látta őket, ahogy végigsuhannak Straylight halljain, sima sötét koponyájuk csillog és bólogat, egyikük még mindig fáradt kis dalát énekli. Ezek közül az emberek közül egy sem volt olyan, amilyen a Villa Straylight híréből ítélve lehetett volna. Cath elbeszélése alapján mesebeli kastélyt várt, nem egy félig-meddig elfeledett kor fantáziájának szentélyét.

07:02:18.

Másfél óra.

— Case — szólalt meg a nő —, szeretnék egy szívességet kérni tőled. — Mereven tartva leereszteti magát, hogy leülhessen egy halom csiszolt acéllemezre. Mindegyik lemez végét tiszta műanyag burkolat védte. Belecsippentett a legfelső lemez műanyagának hasítékába, hüvelyk- és mutatóujja alól kicsúsztak a pengék. — A lábam nem jó, tudod? Nem számoltam ilyen mászással, az endorfin már nem nyomja el tovább a fájdalmat. Szóval talán — csak talán, rendben? — gondom támadt. Ha elpatkolok itt, mielőtt Riviera elpatkol… — Molly kinyújtotta a lábát, s meggyúrta combja húsát a Modern polikarbonon és a párizsi bőrön keresztül — azt szeretném, ha megmondanád neki. Mondd meg neki, hogy én voltam. Érted? Csak annyit mondj, hogy Molly volt az. Tudni fogja, mi az ábra. Oké? — Végignézett az üres előcsarnokon, a csupasz falakon. A padlót itt nyers holdbeton alkotta, és a levegő gyantától bűzlött. — A francba, öregem, még azt sem tudom, figyelsz-e egyáltalán!

CASE.

A nő hunyorított, lábra állt, bólintott. — Mit mondott el neked Wintermute? Mesélt Marie-France-ról? Ő volt a Tessier-fél, 3Jane genetikai anyja. És Ashpol halott babájáé, úgy gondolom. Nem tudok rájönni, miért mondta el nekem, ott a kabinban… rengeteg dolog… Hogy miért kell úgy megjelennie, mint a Finn vagy valaki más, ezt mondta el nekem. Nem csak egy maszk. Olyan, mintha valódi profilokat használna szelepként, s lelassítaná magát, hogy kommunikálni tudjon velünk. Sablonnak nevezte. Személyiségmodellnek. — Molly előhúzta a tűvetőjét és továbbsántikált, végig a folyosón.

A csupasz acél és az érdes gyanta zónája hirtelen véget ért, s helyét olyasmi foglalta el, amit Case először egy tömör sziklába robbantott, durvafalú alagútnak vélt. Molly megvizsgálta a szegélyét, és a férfi látta, hogy valójában az acélt fedik valamiféle panelek. Szemre és tapintásra hideg kőnek tűntek. A nő letérdelt, és megérintette az alagútutánzat padlóján szétterített, sötét homokot. Olyan tapintású volt, mint a homok, hűvös és száraz, de miután a nő végighúzta rajta az ujját, folyadék módjára összezárult, s a felület ismét töretlen lett. Tucatnyi méterrel odébb az alagút elkanyarodott. Éles sárga fény vetett kemény árnyékokat a falak eresztékes álsziklájára. Case összerezzent, ráébredt, hogy a gravitáció itt eléri a földi normát. Ami annyit jelent, hogy Mollynak a mászás után ereszkednie kell. A férfi most már teljesen elbizonytalanodott; a térbeli tájékozódás zavara a cowboyok számára szokatlan iszonyattal járt.

Molly szerencsére nem bizonytalanodott el. Valami átsurrant a lábai között, és ketyegve keresztüliramodott a padló nem-homokján. Vörös LED villant. A Braun.

Az első hologramok közvetlenül a kanyar után várták, sajátos triptichonként. A nő leengedte a tűvetőt, mielőtt Case-nek ideje lett volna felismerni, hogy vetített képekkel áll szemben. A figurák könnyed, életnagyságú karikatúrák voltak: Molly, Armitage, és Case. Molly mellei túl nagyok lettek, láthatóak a nehéz bőrdzseki alatti szűk, fekete neccen keresztül. Dereka lehetetlenül keskeny volt. Az ezüstös lencsék a fél arcát letakarták. Abszurdul bonyolult fegyverszerűséget szorongatott, pisztolyformát, amely szinte elveszett a távcsövek, hangtompítók, lángrejtők ráboruló, bordázott tömege alatt. Szétvetett lábakkal állt, felsőteste előredőlt, arcán az idióta kegyetlenség kihívó kifejezése. Mellette Armitage állt merev vigyázzban, kopottas keki egyenruhában. Szemei (Case jól látta őket, amikor Molly óvatosan közelebb lépett), apró monitorképernyők voltak, mindegyik üvöltő hópusztaság kékesszürke képét mutatta, s a tomboló széltől meghajlított, lecsupaszított fekete fenyőtörzseket.

A nő átdugta ujjai hegyét Armitage televízió-szemein, aztán Case

figurája felé fordult. Ez utóbbi úgy festett, mintha Riviera — és Case azonnal tudta, hogy a dologért Riviera a felelős — képtelen lett volna bármi parodizálásra érdemeset találni. Az ott ácsorgó figura csaknem azonos volt azzal, akit a férfi a tükrökben naponta megpillantott. Vékony, felhúzott vállú, feledhető arccal a rövid, sötét haj alatt. Ráfért a borotválkozás, de Case-re általában ráfért.

Molly visszalépett. Egyik figuráról a másikra nézett. Álló megjelenítés. Az egyetlen mozgást a fekete fák néma hajladozása jelentette Armitage fagyos, szibériai szemeiben.

— Mondani próbálsz nekünk valamit, Peter? — kérdezte a nő lágyan. Aztán előrelépett és belerúgott valamibe a holo-Molly lábai között. Fém csendült a falon és a figurák elenyésztek. A nő lehajolt, és egy kis megjelenítőegységet szedett fel. — Azt hiszem, képes ezekbe becsatlakozni és közvetlenül programozni őket — jegyezte meg, s félrehajította.

Elhaladt a sárga fény forrása, egy falba illesztett ódon üveggömb mellett, amelyet egy kihajlított rostély rozsdás görbülete védett. A rögtönzött csillár stílusa valahogyan a gyermekkort idézte. Case visszaemlékezett a bunkerekre, amiket a többi gyerekkel épített a háztetőkön és az elárasztott alagsorokban. Egy gazdag kölyök búvóhelye — gondolta. Ez a fajta durvaság költséges. Ezt hívják atmoszférának.

A nő tucatnyi újabb hologram mellett lépett el, mielőtt elérte 3Jane lakosztályának bejáratát. Az egyik a szem nélküli lényt ábrázolta a Fűszeres Bazár mögötti sikátorból, ahogy kitör Riviera szétszaggatott testéből. Számos egyéb közülük kínzási jeleneteket mutatott be. Az inkvizítorok mindig katonatisztek voltak, az áldozatok kivétel nélkül fiatal nők. Ezek Riviera Vingtième Siècle-beli műsorának borzalmas elevenségét viselték, mintha csak megfagytak volna az orgazmus kék villanásában. Molly félrenézett, amikor elment mellettük.

Az utolsó kicsi volt és homályos. Mintha olyan kép lett volna, amelyet Rivierának az emlékezet és az idő valami benső távolságán kellett keresztülcibálnia. A nőnek le kellett térdelnie, hogy megvizsgálhassa; egy kisgyerek nézőpontjából vetítették. A többi közül egynek sem volt háttere; a figurák, egyenruhák, kínzószerszámok mind szabadon álló megjelenítéseknek bizonyultak. Ez látkép volt.

Sötét törmelékhullám emelkedett a színtelen ég felé, gerincén túl a város tornyainak kifakult, félig megolvadt csontvázai meredeztek. A törmelékhullám hálószerű szövedék volt, rozsdásodó acélrudak tekeregtek kecsesen, mint finom fonalszálak, a hatalmas betontömbök még ott függtek rajtuk. Az előtér valaha egy városi tér lehetett; valamiféle tönk állt ott, ami szökőkutat idézett. A tövében álló

gyermekek és a katona dermedtek voltak. A tabló elsőre zavaróan hatott. Molly bizonyára helyesen értelmezte, mielőtt Case teljesen hozzászokott volna, mert a férfi megérezte benne a feszültséget. A nő kiköpött, aztán felállt.

Gyermekek. Állatiasak, rongyokba öltözöttek. Fogaik késekként csillognak. Eltorzult arcukon fekélyes sebhelyek. A katona a hátán feküdt, szája és torka az égre tárult. Táplálkoztak.

— Bonn — mondta a nő, valami szelídségfélével a hangjában. — Bonn szüleménye vagy, igaz, Peter? Így kellett lennie. A mi 3Jane-ünk túlságosan dekadens ahhoz, hogy akármilyen piti tolvaj előtt kitárja a hátsó ajtót. Tehát Wintermute előásott téged. A legutolsó ízlés szerintit, ha olyan irányú az ízlésed. Démoni szerető. Peter. — Molly megborzongott. — De rábeszélted a csajt, hogy engedjen be engem is. Kösz. Most együtt leszünk…

És aztán elment — valójában elsétált, a fájdalom dacára — Riviera gyermekkora mellett. Előhúzta a tűvetőt a tokjából, kipattintotta a műanyag tárat, zsebretette, és egy másikat tolt a helyére. Hüvelykujját beakasztotta a Modern-öltözék nyakába, és egyetlen mozdulattal felszakította a lágyékáig, hüvelykpengéje úgy vágta ketté a durva polikarbont, mint a rothadt selymet. Megszabadította magát az ujjaktól és a száraktól, a szétvagdalt maradványok álcázták magukat, ahogy a sötét, hamis homokra hullottak.

Case akkor figyelt fel a zenére. A zenére, amit nem ismert. Csupa kürt volt és zongora.

A 3Jane világába vezető bejáratnak nem volt ajtaja. Csak egy szakadozott, ötméteres hasadék volt az alagút falában, girbegurba lépcsők vezettek lefelé, széles és lapos ívben. Gyenge kék fény, mozgó árnyak, zene.

— Case — mondta a nő, és megállt, a tűvetővel a jobb kezében. Aztán felemelte a balját, elmosolyodott, s nyelvének nedves hegyével megérintette nyitott tenyerét, megcsókolva a férfit a szimstim-láncon keresztül. — Mennem kell.

Aztán valami kicsit és nehezet markolt meg a bal keze, hüvelykujja apró gombra nyomódott — és már ereszkedett is.

18

Csak egy hajszállal vétette el. Majdnem összejött neki, de nem egészen. Pedig jól ment be — gondolta Case. A helyes magatartás; olyasmi volt, amit érzett, amit már láthatott más cowbolyok testtartásán, ahogy ráhajolnak egy deckre, s ujjaik repülnek a billentyűzet felett. A nőben mindez megvolt: a tartalom, a mozgás. És mindezt összevonta a belépőjéhez. Összevonta a lábában sajgó fájdalom körül, és úgy masírozott le 3Jane lépcsőin, mintha övé lett volna a hely, fegyvert tartó kezének könyökével a csípőjén, feltartott alkarral, laza csuklóval, a tűvető csövét egy hajdanvolt párbajhős mesterkélt hanyagságával lóbálva.

Valóságos előadás volt. Betetőzése annak, hogy egy életen keresztül harcművészeti szalagokat nézett. Olcsóbbakat persze, olyanokat, amiken Case is felnőtt. A férfi tudta, hogy néhány másodpercre a nő volt a rettenetes hősök mindegyike, Sony Mao a régi Shaw-videókból, Mickey Chiba, az egész családfa Lee-ig és Eastwoodig bezárólag. A nő úgy is mozgott benne, ahogy beszélt róla.

Lady 3Jane Marie-France Tessier-Ashpool alacsony country flush-t vájt magának Straylight törzsének belső felszínébe, széthasogatva az örökségét alkotó fallabirintust. Egyetlen szobában lakott, de az olyan széles és mély volt, hogy távolabbi részei elvesztek a fordított láthatárban. A padlót elrejtette az orsó görbülete. A mennyezet alacsony volt és szabálytalan, ugyanabból a kőutánzatból készült, amely a folyosó falait borította. A padlón itt-ott cakkos peremű faldarabok meredeztek, derékmagas emlékeztetőiként az útvesztőnek. A lépcső aljától tízméternyire, középütt, négyszögletes türkiz úszómedence csillogott, vízalatti vetítői képezték a lakosztály egyetlen fényforrását — Case legalábbis úgy látta, ahogy Molly megtette utolsó lépését. A medence hullámzó fényfoltokat vetett a mennyezet felette lévő részére.

A medence mellett várakoztak.

A férfi tudta, hogy a nő reflexeit az idegsebészek feljavították, felturbózták a harcra, de a szimstim-láncon keresztül még nem tapasztalta őket. A hatás olyan volt, mint egy félsebességen játszott szalag; egy lassú, körültekintő, a gyilkos ösztönre és sokévi edzésre koreografált tánc. Úgy tetszett, Molly egyszerre vette észre mindhármukat: a medence ugródeszkáján egyensúlyozó fiút, a borospoharán át hunyorító lányt, és Ashpoolt, akinek bal szemürege feketén és korhadtan tátongott üdvözlő mosolya felett. A gesztenyevörös köpenyét viselte. Fogai igen fehérek voltak.

A fiú beugrott. Nyúlánk volt, barna, az alakja tökéletes. A gránát elhagyta a nő kezét, mielőtt a fiú karjai a vízbe hasítottak volna. Case

felismerte a tárgy mibenlétét, ahogy az széttörte a felszínt: tízméteres finom repeszacél dróttal körültekercselt, erős robbanómag.

A tűvető felsivított, ahogy gazdája robbanó tűk viharát küldte Ashpool arcába és mellkasába. A férfi eltűnt, az üres, fehérre lakkozott fürdőszék felhólyagzott támlájából füst gomolygott.

A csőtorkolat 3Jane felé lendült, amikor felrobbant a gránát. A víz szimmetrikus esküvői torta alakjában emelkedett fel, beroppant, s visszahullott, ám a hibát már elkövették.

Hideo hozzá sem ért Mollyhoz. Mollyt a lábai hagyták cserben.

A Garveyn Case felüvöltött.

— Elég soká tartott — mondta Riviera, miközben átkutatta a nő zsebeit. Molly kezei csuklóig eltűntek egy mattfekete, tekegolyó méretű gömbben. — Ankarában láttam egy tömeggyilkosságot — folytatta a férfi, s ujjai kirángatták a holmikat a nő dzsekijéből —, egy gránáttámadást. Egy úszómedencében. Nagyon gyenge robbanásnak látszott, de a hidrosztatikus sokk következtében mindannyian azonnal meghaltak. — Case érezte, ahogy a nő mozgatni próbálta az ujjait. Úgy tűnt, a golyó anyaga nem fejt ki nagyobb ellenállást a habszivacsnál. A lábában a fájdalom lehetetlenül, pokolian kínzó volt. Látóterébe vörös habselyem tolakodott. — A helyedben én nem mozgatnám őket. — A golyó belseje mintha kissé megszorult volna. — Ez egy szexjátékszer. Jane Berlinben vette. Csakráncigáld, hamarosan péppé zúzza a csuklóidat. Annak az anyagnak a változata, amiből ezt a padlót csinálták. Felteszem, valami molekuláris trükk lehet. Szenvedsz?

Molly felnyögött.

— Úgy látszik, túlerőltetted a lábad. — A férfi ujjai a nő farmerjének bal farzsebében megtalálták a lapos drogcsomagot. — Pompás. Az utolsó ízelítőm Alitól. És pont idejében!

A mozgó vérháló kavarogni kezdett.

— Hideo — szólalt meg egy másik, női hang —, elveszíti az eszméletét! Adj neki valamit! Ellene, és a fájdalom ellen is. Nagyon feltűnő, nem gondolod, Peter? Ez a szemüveg! Ez a divat ott, ahonnan jön?

Hűvös kezek, nem sietősek, egy sebész biztonságával mozdulók. Egy tű fullánkja.

— Nemigen firtattam — hangzott Riviera válasza. — Sohasem láttam a szülőhazáját. Jöttek, és elvittek Törökországból.

— Az Államok, igen. Vannak ott érdekeltségeink. És egyszer oda kellett küldenünk Hideót. Az én hibám volt. Beengedtem valakit, egy betörőt. Elvitte a családi terminált. — A lány felkacagott. — Megkönnyítettem a számára. Hogy bosszantsam a többieket. Csinos fiú volt az én kis betörőm. Éledezik már, Hideo? Nem kellene többet

kapnia?

— Ha többet kap, meghal — felelte egy harmadik hang.

A vérháló feketébe csúszott.

A zene visszatért. Kürtök és zongora. Tánczene.

CASE:::::
:::::LÉPJ
KI:::::::

A felvillant szavak utóképe áttáncolt Maelcum szemén és összeráncolt homlokán, amikor Case eltávolította az elektródákat.

— Te üvöltöttél, testvér, nemrégen ezelőtt…

— Molly — dünnyögte kiszáradt torokkal Case. — Megsebesült! — Az antigrav-háló széléről fehér préspalackot szedett elő, és kiszívott egy kortynyi poshadt vizet. — Nem tetszik nekem, ahogy ezek a szarok haladnak…!

A kicsiny Cray monitor felfénylett. A Finn, összetekeredett, zsúfolt hulladék háttere előtt. — Nekem sem fiú. Gondban vagyunk.

Maelcum felhúzta magát Case feje fölé, megperdült és átkukkantott a válla felett. — Na most ki ez a testvér, Case?

— Ez csak egy kép, Maelcum — mondta Case fáradtan. — Egy fickó, akit odalentről ismerek. Wintermute beszél. A képtől feltehetően otthon érezhetjük magunkat.

— Baromság — mondta a Finn. — Ahogy Mollynak is elmondtam, ezek nem maszkok. Azért kellenek, hogy beszélhessek veletek. Mivel nekem nincs olyanom, amit ti személyiségnek mondanátok. De mindez csak szócséplés, Case, mert, ahogy említettem az imént, gondban vagyunk.

— Akkor fejezd ki tenmagad, Mute — mondta Maelcum.

— Először is, Molly lába kezd kikészülni. Nem tud járni. A felállás az volt, hogy besétál, elteszi az útból Petert, kidumálja a bűvös szót 3Janeből, felmegy a fejhez, és kimondja. Most mindezt elszúrta. Tehát azt akarom, hogy ti ketten menjetek be utána.

Case a képernyőn vibráló arcra meredt. — Mi ketten?

— Ki más?

— Aerol — felelte Case —, a fickó a Babylon Rockeren, Maelcum haverja.

— Nem. Nektek kell mennetek. Olyannak kell lennie, aki megérti Mollyt, aki megérti Rivieiát. Maelcum jó lesz gorillának.

— Talán elfeledkeztél róla, de én épp egy kis akció közepén vagyok itt. Emlékszel? Amiért iderángattad a seggemet…

— Case, hallgass ide! Szorít az idő. Nagyon. A decked és Straylight között az igazi közvetítőlánc egy oldalsávú adás a Garvey

navigációs rendszerén át. A Garvey-t beviszitek egy nagyon rejtett dokkba, amit megmutatok nektek. A kínai vírus teljesen átjárta a Hosaka szerkezetét. Most semmi sincs a Hosakában, csak vírus. Amikor bedokkoltok, a vírus összekapcsolódik Straylight őrrendszerével és elvágjuk az oldalsávot. Viszed a deckedet, Flatline-t és Maelcumot. Megtalálod 3Jane-t, kiszeded belőle a szót, megölöd Rivierát, átveszed Mollytól a kulcsot. A programot úgy követheted nyomon, hogy becsatlakoztatod a deckedet a Straylight-rendszerbe. Ezt elintézem neked. A fej hátulján van egy szabványos csatlakozó, egy öt cirkonkővel díszített panel mögött.

— És öljem meg Rivierát?

— Öld meg!

Case a Finn jelenésére pislogott. Érezte, hogy Maelcum a vállára teszi a kezét. — Hé! Elfelejtettél valamit! — Érezte az emelkedő haragot, és egyfajta ujjongást is. — El vagy baszva! Elfújtad a csáklyák ellenőrzését, amikor elfújtad Armitage-t. A Haniwa szorosan rajtunk áll. Armitage megsütötte a másik Hosakát, és a főrendszer a híddal együtt elment, nem igaz?

A Finn bólintott.

— Akkor mi idekint rekedtünk. És ez azt jelenti, hogy el vagy baszva, haver! — Kacagni akart, de megakadt a torkán.

— Case, testvér — szólt Maelcum lágyan —, a Garvey vontató.

— Így igaz — mondta a Finn, és elmosolyodott.

— Szórakozol odakint a nagyvilágban? — kérdezte az agykártya, amikor Case visszacsatlakozott. — Úgy hiszem, Wintermute áhítja az örömöt…

— Egen. Ahogy mondod. Kuang oké?

— Okébb nem is lehetne. Véresen jó vírus.

— Jó. Akadt pár gubancunk, de dolgozunk rajta.

— Netalán el is kívánod mondani nekem?

— Nincs rá időm.

— Sebaj, fiú, sose törődj velem. Ám úgy is csak halott vagyok…

— Kopj le — mondta Case, és átkapcsolt, elvágva a Flatline nevetésének tépett ujjköröm-szerű végét.

— Ő egy olyan állapotról álmodozott, ami az egyéni tudatmódból csak nagyon keveset foglal magába — mondta 3Jane. Kissé behajlított kezében egy hatalmas dombvésetű kámeát nyújtott Molly felé. A kivésett arcél nagyon hasonlított a sajátjára. — Az állatok boldogsága. Azt hiszem, az előagy fejlődését egyfajta félresiklásnak tekintette. — Visszahúzta a melltűt és tanulmányozgatta, úgy billegtette, hogy különböző szögekben essék rá a fény. — Csak bizonyos magasabb szintű létformáknál szenvedne egy egyed — a klán egyik tágja — az

öntudat fájdalmasabb megnyilvánulásaitól…

Molly bólintott. Case-nek eszébe jutott az injekció. Mit adtak neki? A fájdalom még ott volt, de összekavart benyomások szoros fókuszán látszott átszűrődni. Vonagló neonférgek a nő combjaiban, zsákvászon érintése, sülő plankton szaga — a férfi agya visszahőkölt tőle. Ha elkerülte az odakoncentrálást, a benyomások átfedésbe kerültek, és a fehérzaj érzékleti megfelelőjévé váltak. Ha a szer ezt tudta tenni a nő idegrendszerével, milyen lehet most a kedélyállapota?

Molly látása abnormálisan tiszta és ragyogó volt, még élesebb a szokásosnál. A dolgok vibrálni látszottak, minden személy vagy tárgy egy kicsivel különbözőbb frekvenciára hangoknak tűnt. A nő kezei, továbbra is a fekete golyóba zárva, az ölében feküdtek. Az egyik fürdőszékben ült, törött lába egyenesre támasztva egy tevebőr lábpárnán pihent. 3Jane vele szemben ült, egy másik lábpárnán, egy túlméretezett, fehérítetlen gyapjúdzsellabába bújva. Nagyon fiatal volt.

— Hová ment Peter? — kérdezte Molly. — Belőni az adagját?

3Jane vállat vont a fakó, nehéz köpeny redői alatt, és félresepert a szeme elől egy sötét hajtincset. — Megmondta nekem, mikor engedjelek be — mondta. — Nem akarta elmondani, hogy miért. Rejtély kell hogy legyen minden. Bántani akartál minket?

Case érezte, hogy Molly habozik. — Őt meg akartam ölni. Meg akartam próbálni megölni a nindzsát. Aztán veled kellett volna beszélnem.

— Miért? — kérdezte 3Jane, visszadugva a kámeát a dzsellaba egyik belső zsebébe. — És azt miért? És miről?

Úgy tetszett, Molly érdeklődve tanulmányozza a kiugró, finom arccsontokat, a széles szájat, a keskeny sasorrot. 3Jane szemei sötétek voltak, s különös módon átláthatatlanok. — Azért, mert gyűlölöm — felelte végül —, Ennek az oka pedig az, hogy milyen vagyok, hogy ő micsoda, és én mi vagyok.

— És a műsor — tette hozzá 3Jane. — Láttam a műsort.

Molly bólintott.

— Hideót miért?

— Mert ők a legjobbak. Mert az egyik közülük egyszer megölte egy társamat.

3Jane nagyon elkomorult. Felhúzta a szemöldökét.

— Mert látnom is kellett — fűzte hozzá Molly.

— És utána beszélgettünk volna, te meg én? Mint most? — 3Jane sötét haja nagyon egyenes szálú volt, középen választott, hátrafésülve hordta, homályos ezüstcsomóban. — Most fogunk beszélgetni?

— Szedd le ezt — mondta Molly, felemelve fogoly kezét.

— Megölted az apámat — mondta 3Jane, s bármilyen színezetű volt is a hangja, nem változott meg. — A monitorokon figyeltem. Az

anyám szemei, így nevezte őket.

— Megölte a babát. Úgy nézett ki, mint te.

— Apám szerette a széles mozdulatokat — mondta a lány. Riviera már mellette állt, fénylett a drogoktól, s a csíkos fegyenc-szerelést viselte, ami akkor volt rajta, szállodájuk tetőkertjében.

— Ismerkedünk? Ő aztán érdekes lány, nemde? Én már akkor így gondoltam, amikor először megláttam. — Ellépett 3Jane mellett. — Ez nem fog menni, te is tudod.

— Nem fog, Peter? — Mollynak sikerült megeresztenie egy mosolyt.

— Nem Wintermute lesz az első, aki elköveti ugyanazt a hibát. Alábecsülni engem! — A csempézett medenceszélen át egy fehér zománcasztalhoz sétált, és ásványvizet fröcskölt egy nehéz kristálypohárba. — Ő beszélt velem, Molly. Feltételezem, hogy mindannyiunkkal beszélt. Veled, Case-szel, s akármi is maradt Armitage-ből, amivel beszélni lehet, azzal is. Nem igazán ért bennünket, tudod. Megvannak a profiljai, de azok csak statisztikák. Te lehetsz a kísérleti állat, és Case nem is más, csak az. Nekem azonban egy mennyiségileg meg nem határozható tulajdonság van a birtokomban. — Ivott.

— És pontosan mi lenne az, Peter? — kérdezte Molly színtelen hangon.

Riviera sugárzott. — A perverzitás. -Visszasétált a két nőhöz, s úgy lötykölte a tömör, mélyen vésett kvarchenger alján maradt vizet, mintha élvezné a súlyát. — Az indokolatlan tett élvezete. És hoztam egy döntést, Molly, egy teljesen indokolatlan döntést.

A nő várt, felnézve a férfira.

— Ó, Peter — szólalt meg 3Jane, az általában gyerekek számára fenntartott, enyhe elkeseredéssel.

— Nincs számodra szó, Molly. Ő beszélt nekem erről is. 3Jane természetesen tudja a kódot, de nem kapod meg. És Wintermute sem fogja megkapni. Az én Jane-em nagyravágyó lány az ő perverz módján. — Ismét elmosolyodott. — Terveket sző a családi birodalom megkaparintására, és egy pár hibbant mesterséges intelligencia, akik ugyanolyan furcsák, mint maga a fogalom, nekünk csak az utunkban lenne. így. Jön az ő Rivierája, hogy kisegítse, érted? És Peter azt mondja, maradj veszteg. Játszd le Papus kedvenc swinglemezeit, és hagyd, hogy Peter felhívjon neked egy hozzáillő zenekart, egy parkettre való táncost, s virrasszunk együtt a halott Ashpool Királyért! — Felhajtotta az ásványvíz maradékát. — Nem, te nem tennéd, Papus, te nem tennéd. Mivelhogy Peter hazajött. — És ekkor — az arca rózsás volt a kokain és a meperidin élvezetétől — a poharat keményen a nő bal lencseimplantjába vágta, világát vérré és éles fénnyé törte szét.

Maelcum a kabin mennyezetén feküdt, amikor Case levette az elektródákat. A sionita derekát övező nylonhevedert mindkét oldalon lökéscsillapító gumikötelek és szürke gumi tapadópárnák rögzítették a panelekhez. Ingét levetette, és az egyik központi panelen dolgozott egy otromba külsejű zéró gravitációs kulccsal, melynek ellenrugói megpendültek, amikor eltávolított egy újabb hatlapos csavart. A Marcus Garvey nyögött és kattogott a gravitációs terhelés alatt.

— A Mute engem és engem bevisz dokkba — mondta a nagy darab ember, s a csavart a derekán lévő hálóerszénybe pöccintette. — Maelcum pilótáz a leszállásnál, közben kell felszerelkezzünk a melóra!

— Hol dugdosod a szerszámokat? — Case kinyújtotta a nyakát, és a barna háton csomósodó izomkötegeket nézte.

— Ehol — mondta Maelcum, kicsúsztatva a panel mögül egy fekete poliba csavart, hosszú csomagot. Visszaillesztette a panelt, végig egy csavarral, hogy a helyén maradjon. Hüvelykujjával kinyitotta a munkaöv szürke párnáinak szelepét, és kiszabadította magát, lehozva a holmit, amit kiszedett.

Visszarugaszkodott, átsiklott a műszerei felett — zöld dokkolódiagram pulzált a központi képernyőjén — és megakadt Case antigrav-hálójának keretén. Lehúzta magát, egyik hüvelykujjának vastag, csorba körmével a szalagot csipegette a csomagjáról. — Valami ember Kínában azt mondja, az igazság jön ki ebből — mondta, s kicsavart egy ősrégi, olajosan csillogó Remington automata puskát; a csöve néhány milliméterre az ütött-kopott előagy felett le volt fűrészelve. A fegyver tusát teljesen eltávolították, s egy fából készült, sötét szalaggal betekert pisztolymarkolattal helyettesítették. A pilóta izzadságtól és ganjától bűzlött.

— Ez az egy van csak?

— Persze, testvér — felelte Maelcum, s egy piros ronggyal letörölte az olajat a fekete csőről. A fekete poliburkolat a másik kezével tartott pisztolymarkolat köré gyűrődött —, én és én vagyunk a rastafari haditengerészet, hidd el.

Case a homloka elé húzta az elektródákat. Nem is vesződött azzal, hogy feltegye a Texas katétert; a Villa Straylightban legalább pisál egy igazit, még akkor is, ha utoljára.

Becsatlakozott.

— Hé — szólította meg az agykártya —, a jó öreg Peter teljesen bezsongott, ugye?

Úgy látszott, most már a Tessier-Ashpool jég részét alkotják; a smaragdívek kiszélesedtek, összenőttek, szilárd tömeggé váltak. Az őket körülvevő kínai program síkjaiban a zöld uralkodott.

— Egyre közelebb, mi, Dixie?

— Valóban közel járunk. Hamarosan kelleni fogsz.

— Figyelj, Dix! Wintermute azt mondja, a Kuang beette magát a mi Hosakánkba. Ki kell hogy csatlakoztassalak téged és a deckemet az áramkörből, fel kell hogy hurcoljalak Straylightba, hogy visszadugjalak az oltani őrprogramba. így Wintermute. Azt mondja, a Kuang vírus ott mindenhová bejut. Belülről fogjuk csinálni, a Straylight-rendszeren keresztül.

— Csodálatos — felelte Flatline. — Sohasem szerettem semmit egyszerűen csinálni, ha csinálhattam seggel visszafelé is…

Case átkapcsolt.

Bele a nő sötétségébe, tajtékzó érzéktöbbszörösbe, ahol a fájdalma régi vas íze volt, dinnye szaga volt, arcát simogató lepke szárnya volt. Molly eszméletlenül hevert, és a férfi el volt rekesztve álmaitól. Amikor az optikai chip felizzott, az alfanumerikus jegyeknek udvara volt, mindegyik körül halvány rózsaszín fény-koszorú derengett.

07:29:40

— Ez nagyon elszomorít, Peter! — 3Jane hangja mintha üreges távolból szólt volna. Molly hall — állapította meg a férfi, aztán kijavította magát. A szimstim-egység sértetlen és a helyén maradt; Case érezte, ahogy a nő bordáiba nyomódik. Molly füle felfogta a lány hangjának rezdüléseit. Riviera valami rövidet és kivehetetlent mondott. — De én nem — felelte a lány —, és ez egy cseppet sem mulatságos. Hideo lehoz egy orvosi felszerelést az intenzív osztályról. Ehhez már sebész kellene.

Csend támadt. Nagyon tisztán, Case meghallotta a medence oldalának loccsanó víz hangját.

— Miről meséltél neki, amikor visszajöttem? — Riviera most nagyon közel volt.

— Az anyámról. Ő kért meg rá. Azt hiszem, sokkos állapotban volt, Hideo injekciójától eltekintve is. Miért tetted ezt vele?

— Látni akartam, hogy betörnek-e.

— Az egyik betört. Amikor magához tér — ha magához tér —, meg fogjuk látni, milyen színű a szeme.

— Különösen veszélyes. Túlságosan veszélyes. Ha nem vagyok itt, hogy megtévesszem, hogy feldobjam Ashpoolt; hogy megtévesszem őt és a saját Hideómat, hogy eldobassam a kis bombáját, akkor hol lennél? A hatalmában.

— Nem — válaszolta 3Jane —, ott volt Hideo. Nem hiszem, hogy tisztában lennél Hideóval. Ő tisztában van vele, szemmel láthatólag.

— Kérsz egy italt?

— Bort. A fehérből.

Case kicsatlakozolt.

Maelcum a Garvey irányítószerveire görnyedt, s parancsokat

gépelt be a dokkolási sorozathoz. A modul központi képernyője egy rögzített piros négyzetet mutatott, ami a Straylight-dokkot jelképezte. A Garvey nagyobb négyzet volt, zöld, amely lassan zsugorodott, s Maelcum parancsai nyomán ide-oda ingadozott. Balra, egy kisebb képernyő a Garvey és a Haniwa vázrajzát mutatta, amint megközelítik az orsó görbületét.

— Egy óránk van, haver — mondta Case, kihúzva a száloptika-szalagot a Hosakából. Deckjének tápelemei kilencven percre voltak jók, de Flatline kártyája még külön elvett belőlük. Gyorsan, gépiesen dolgozott, az agy kártyát mikroporózus szalaggal az Ono-Sendai aljára rögzítette. Maelcum munkaöve úszott el mellette. Megakasztotta, lecsippentette a két lökéscsillapító gumikötél-darabot a szürke, négyszögletes tapadópárnával, és a két csipesz kapcsait egymásba akasztotta. A párnákat a deckje oldalához tartotta, és működésbe hozta a hüvelykkart, amely a szippantást végezte. A deckkel, az agykártyával, és a maga elé akasztott, rögtönzött vállszíjjal beleküzdötte magát a dzsekijébe, ellenőrizve a zsebei tartalmát. Az Armitage-től kapott útlevél, az azonos névre kiállított bank-chip, a Szabadpartra történt belépéskor kiadott hitel-chip, a Bruce-tól vett két betafenetilamin-derma, egy köteg új yen, fél csomag Jehjüan, és a suriken. A Szabadpart-chipet áthajította a válla felett, hallotta, ahogy lepattan az orosz légtisztítóról. Már ugyanezt készült tenni az acélcsillaggal is, de a visszapattanó hitelchip nekicsapódott a tarkójának, félreperdült, beleütközött a mennyezetbe, és lebucskázott Maelcum bal válláról. A sionita félbeszakította vezetését, hogy hátrapillantson rá. Case a surikenre nézett, aztán a dzsekije zsebébe gyömöszölte, s hallotta, ahogy elszakad a bélés.

— Hián'zik neked a Mute, testvér — mondta Maelcum. — Mute mondta, megpiszká'ja a biztonságit a Garvey számára. Garvey úgy dokkol mint egy másik hajó; hajó, amit Babilonró' vá'nak. Mute kódokat sugároz nekünk.

— Felvesszük az űrruhákat?

— Túl nehezek. — Maelcum vállat vont. — Maradj a hálóban, 'míg azt mondom neked. — Beütött egy végső sorozatot a modulba, és megragadta a kopott fogantyúkat a navigációs pult mindkét oldalán. Case látta, hogy a zöld négyzet zsugorodik néhány millimétert, hogy átfedje a piros négyzetet. A kisebbik képernyőn a Haniwa leengedte az orrát, hogy elkerülje az orsó ívét, és csapdába esett. A Garvey még mindig úgy függött alatta, mint egy foglyulejtett lárva. A vontató zengett, rázkódott. Két stilizált kar pattant ki. hogy megragadja a nyúlánk darázsformát. Straylight sárga kutatónégyszöget tolt ki, ami meggörbült, a Haniwa és a Garvey mellett tapogatódzott.

Recsegő hang hallatszott az orrból, a tömítés remegő páfrányain túlról.

— Testvér — szólalt meg Maelcum —, ügyelj gravitációt kaptunk! — Tucatnyi apró tárgy csapódott egyidőben a kabin padlójára, mintha csak mágnessel rántották volna oda. Case-nek elakadt a lélegzete, ahogy a belső szervei új elrendezésbe húzódtak. A deck és az agykártya fájdalmasan a térdére esett.

Most már hozzákapcsolódtak az orsóhoz, s együtt forogtak vele.

Maelcum kitárta a karjait, kihajlítgatta vállaiból a feszültséget, és levette lila dreadzsákját, kirázva fürtjeit. — Jöjj most, testvér, ha asz'mondod, hogy az idő a legfontosabb…!

19

A Villa Straylight élősdi szerkezet — emlékeztette magát Case, ahogy ellépett a tömítés indái mellett, s keresztül a Marcus Garvey elülső csapóajtaján. Straylight Szabadpartból csapolta ki a levegőt és a vizet, és nem volt saját ökorendszere.

A dokk által kinyújtott átjárócső valamivel kifinomultabb változata volt annak, amin keresztülbukdácsolt, hogy a Haniwára érjen, s az orsó forgási gravitációjában való használatra tervezték. Belső hidraulikus tagokkal ízelt harmonikaalagút volt, minden szelvényt erős, csúszásgátló műanyaghurok vett körül, s a hurkok létrafokokként szolgáltak. Az átjáró a Haniwa körül kígyózott; ahol a Garvey zsilipjéhez csatlakozott, ott vízszintes volt, de a yacht törzse körül függőleges kapaszkodót alkotva élesen fel- és balra kanyarodott. Maelcum már felfelé haladt a gyűrűkön, bal kezével húzta fel magát, jobbjában a Remingtont szorongatta. Foltos, buggyos gyakorlót viselt, ujjavesztett zöld nylonzakóját, és egy pár rongyos vitorlavászon sportcipőt, élénkpiros talpakkal. Amikor egy újabb gyűrűre hágott, az átjáró mindig enyhén belengett.

Case hevenyészett hordszíjának csatjai a vállába mélyedtek az Ono-Sendai és Flatline kártyája súlyától. Mindaz, amit most érzett, félelem volt, általánosított rettegés. Elhessegette, s rákényszerítené magát, hogy visszajátssza Armitage előadását az orsóról és Villa Straylightról. Elkezdett mászni. Szabadpart ökorendszere korlátozott volt, nem zárt. Sion zárt rendszer volt, évekig képes az újrafelhasználásra, külső anyagok bevezetése nélkül. Szabadpart maga állította elő levegőjét és vizét, de folyamatos élelmiszerszállítmányokra támaszkodott, a termőtalaj-tápanyagok szabályos gyarapodásának megfelelően. A Villa Straylight az égvilágon semmit nem termelt.

— Testvér — mondta Maelcum nyugodtan —, gyere fel ide, mellém! — Case oldalvást csusszant a körkörös létrán, és megmászta az utolsó néhány fokot. Az átjáró sima, kissé domború, két méter átmérőjű fedélzeti ajtóban végződött. A cső hidraulikus elemei az ajtó keretébe illesztett hajlékony tokokban tűntek el.

— Szóval mit csinálunk mi…

Case befogta a száját, amikor az ajtófedél kilendült, s az enyhe nyomáseltérés finom homokot fújt a szemébe.

Maelcum felmászott, át a peremen, és Case meghallotta az apró kettyenést, ahogy a Remington biztosítója kioldódott. — Te vagy a testvér, a sietős testvér… — suttogta Maelcum, lekuporodva oda. Aztán Case is ott volt mellette.

A fedőajtó egy kör alakú, boltíves kamra közepére nyílt, padlóját

kék csúszásgátló lapok borították. Maelcum oldalba bökte Case-t, odamutatott, és a férfi megpillantott egy monitort a görbe falba illesztve. A képernyőn egy magas fiatalember, Tessier-Ashpool vonású sötét zakójának ujjáról sepert le valamit. Egy ugyanolyan ajtó mellett állt, egy ugyanolyan kamrában. — Nagyon sajnáljuk, uram — szólalt meg egy hang a csapóajtó fölé illesztett rácsból. Case felpillantott. — Későbbre vártuk önt, a tengelydokknál. Egy pillanat, kérem.

Maelcum megperdült, ahogy az ajtó a bal oldalukra csúszott, a puskát készenlétbe kapta. Alacsony eurázsiai lépett át a küszöbön, és kidülledt szemekkel bámult rájuk. Kitátotta a száját, de semmi sem jött ki rajta. Becsukta. Case a monitorra pislantott. Üres.

— Kicsodák? — sikerült kinyögnie a jövevénynek.

— A rastafari haditengerészet — felelte Case felállva; a cybertérdeck a térdét verdeste —, és az egyetlen kívánságunk, hogy becsatlakozhassunk az őrrendszeretekbe!

Az emberke nyelt egyet. — Ez egy teszt? Hűségellenőrzés? Biztos, hogy hűségellenőrzés! — Tenyerét narancssárga öltözéke anyagába törölte.

— Nem, testvér, ez valódi! — Maelcum felemelkedett a guggolásából, s a Remingtont az eurázsiai arcába tartotta. — Lódulsz.

Követték a férfit az ajtón keresztül, egy folyosóba, amelynek csiszolt betonfalai és egymásra terített szőnyegei hátborzongatóan ismerősek voltak Case-nek.

— Csinos terítők — jegyezte meg Maelcum, s hátbataszította az emberkét. — Olyan a szaga, mint templomnak.

Újabb monitorhoz értek, egy antik Sonyhoz. Ez már egy billentyűzettel és csatlakozópanelek komplex sorával ellátott konzol fölé volt illesztve. Ahogy megálltak, a képernyő felfénylett. A Finn feszülten vigyorgott ki valahonnét, ami a Metro Holografix előterére emlékeztetett. — Oké — mondta. — Maelcum leviszi ezt a fickót a folyosón a nyitott öltözőajtóig, becsukja oda, én bezárom. Case, neked a felső panelen balról az ötödik aljzat kell. A konzol alatti szekrényben vannak adaptercsatlakozók. Az Ono-Sendai húszpólusúból a Hitachi negyvenesbe vivőre van szükség. — Amikor Maelcum ellökdöste foglyát, Case letérdelt, és átturkálta a csatlakozókészletet, végül rátalálva arra, amit keresett. Miután deckjét az adapterre kötötte, megállt.

— Így kell kinézned, haver? — kérdezte az arcot a képernyőn. A Finnt egyetlen vonással eltörölte Lonny Zone lehámló japán poszterekkel teliaggatott falnak támaszkodó képe.

— Bébi, bármi az, mit szíved kér — kántálta Zone —, csak ugorj el Lonnyér'…

— Nem — mondta Case —, használd inkább a Finnt!

Alighogy a Zone-kép eltűnt, benyomta a Hitachi adaptert a

csatlakozójába, és a homlokára illesztette az elektródákat.

— Hol késtél? — érdeklődött Flatline, és nevetett.

— Mondtam neked, hogy ne csináld! — figyelmeztette Case.

— Tréfa, fiú — mondta az agykártya —, számomra nulla idő telik el. Hanném, mit kaptunk!

A Kuang program zöld volt, pontosan megegyező árnyalatú a T-A jéggel. Mialatt Case nézte, egyre átlátszatlanabbá vált, bár a férfi még tisztán ki tudta venni a feketetükrű, cápaszerű valamit, ha kereste. A törésvonalak és hallucinációk mostanra eltűntek, és a dolog annyira valóságosnak látszott, mint a Marcus Garvey: szárny nélküli, antik, sugárhajtású gépnek. Finom bőrét fekete krómmal borították.

— Nagyon baró — mondta a Flatline.

— Helyes — mondta Case, és átváltott.

— …mint az. Sajnálom — mondta 3Jane, miközben bekötözte Molly fejét. — Az egységünk azt mondja, nincs agyrázkódás, nincs tartós szemsérülés. Nem ismerted őt jól azelőtt, hogy idejöttél?

— Egyáltalán nem ismertem — felelte Molly komoran. Egy magas ágyon vagy párnázott asztalon feküdt, hanyatt. Case nem érezte a sérült lábat. Az eredeti injekció érzékkettőző hatása elmúlt. A fekete golyó sehol, de Molly kezeit puha szíjak tették mozgásképtelenné, amiket nem láthatott.

— Meg akar ölni téged.

— Elképzelhető — mondta Molly, s felbámult a durva mennyezetre, egy felettébb ragyogó fényt követve.

— Nem hiszem, hogy akarnám, hogy megtegye — mondta 3Jane, és Molly nagy kínkeservvel elfordította a fejét, hogy felpillantson a sötét szemekbe.

— Ne játssz velem — mondta.

— Pedig azt hiszem, szeretnék — felelte 3Jane, és lehajolt, hogy megcsókolja a nő homlokát, meleg kézzel hátrasimítva a haját. Fakó dzsellabája vértől volt maszatos.

— Most hová lett? — kérdezte Molly.

— Újabb injekcióért ment, feltehetőleg — mondta 3Jane felegyenesedve. — Ideges volt az érkezésed miatt. Azt hiszem, mulatságos lenne visszadédelgetni téged az egészségbe, Molly. — A lány elmosolyodott, véres kezét szórakozottan a köpeny elejébe törölte. — A lábadat helyre kell állítani, de el tudjuk intézni.

— Mi van Peterrel?

— Peter. — A lány aprót rázott a fején. Egyik sötét hajtincse kibomlott, s a homlokába hullott. — Peter meglehetősen unalmassá vált. A drogfogyasztást általában unalmasnak találom. — Felkuncogott. — Másoknál, bármilyen mértékben. Apám elszánt

fogyasztó volt, amint láthattad.

Molly teste megfeszült.

— Ne izgasd fel magad! — 3Jane ujjai a farmer övrésze feletti bőrt cirógatták. — Öngyilkossága annak az eredménye volt, hogy manipuláltam fagyasztásának biztonsági határait. Tudod, tulajdonképpen sosem találkoztam vele. Azután töltöttek le, miután utoljára aludni tért. De nagyon jól ismertem őt. A magok mindent tudnak. Kilestem, amikor megölte anyámat. Megmutatom neked, amikor jobban leszel. Az ágyban fojtja meg.

— Miért ölte meg? — Molly ép szeme a lány arcára összpontosult.

— Apám nem tudta elfogadni azt az irányítást, amit a családnak szánt. Anyám rendelte el a mesterséges intelligenciák megépítését. Fantaszta volt. Szimbiotikus kapcsolatban képzelt el bennünket a MI-kkel, a testületi döntéseinket készen kaptuk volna tőlük. A tudatos döntéseinket, mondhatnám. Tessier-Ashpool halhatatlan lett volna, egy kaptár, mi pedig mind egységei egy nagyobb entitásnak. Lenyűgöző. Lejátszom majd neked a szalagjait, közel ezer órányi anyag. De én sosem értettem őt igazán, és a halálával az irányítása is elveszett. Minden irányítás elveszett, és mi elkezdtünk begubózni. Most már ritkán jövünk elő. Én vagyok a kivétel.

— Azt mondtad, te megpróbáltad megölni az öregembert? Belepiszkáltál a kriogenikus programjaiba?

3Jane bólintott. — Kaptam hozzá segítséget. Egy szellemtől. Amikor nagyon fiatal voltam, azt hittem, hogy szellemek laknak a testületi magokban. Hangok. Az egyik közülük az volt, akit ti Wintermute néven emlegettek, ami a mi berni MI-nk Turing-kódja, habár a titeket manipuláló entitás egy alprogramszerűség.

— Az egyik közülük? Hát van több is?

— Van egy másik is. De az évek óta nem szólt hozzám. Feladta, azt hiszem. Az a gyanúm, hogy mind a kettő azoknak a bizonyos képességeknek a megvalósulása, amelyeket anyám beleterveztetett az eredeti software-be, de roppant zárkózott asszony volt, amikor szükségét érezte. Tessék. Igyál. — hajlékony műanyagcsövet tett Molly ajkaihoz. — Víz. Csak egy keveset.

— Jane, szívem — kérdezte Riviera derűsen, valahonnan, nem láthatóan —, jól érzed magad?

— Hagyj békén minket, Peter!

— Doktorosdit játszunk… — Molly egyszerre csak a saját arcába bámult, a kép az orrától tíz centiméterre függött. Nem volt rajta kötés. A bal implant szét volt törve, s hosszú, ezüstözött ujj mélyedt a kifordult vértócsává lett szemüregbe.

— Hideo — mondta 3Jane, Molly hasát simogatva —, bántsd Petert, ha nem megy el innét. Menj és ússz, Peter!

A vetítés eltűnt.

07:58:40, látszott a bekötözött szem sötétségében.

— Peter azt mondta, te tudod a kódot. Wintermute-nak kell. — Case hirtelen tudatára ébredt a Chubb-kulcsnak, amely nylonzsinórján a nő bal mellének belső domborulatán feküdt.

— Igen — válaszolta 3Jane, s visszahúzta a kezét —, tudom. Gyerekfejjel tanultam meg. Azt hiszem, egy álom során… Vagy anyám naplójából. De azt hiszem, Peternek igaza van, amikor arra biztat, ne fedjem fel. A Turinggal is meg kellene vitatni, ha mindezt helyesen látom. A szellemek, ha nem önfejűek, akkor semmik.

Case kicsatlakozott.

— Fura kis szerzet, mi? — A Finn a régi Sonyról Case-re vigyorgott.

Case vállat vont. Látta, ahogy Maelcum jön visszafelé a folyosón, oldalán a Remingtonnal. A sionita mosolygott, fejét olyan ritmusra rázta, amit Case nem hallott. Vékony, sárga vezetékpár futott a füleitől ujjatlan dzsekije egyik oldalzsebéhez.

— Dub, testvér — mondta Maelcum.

— Kibaszott hülye vagy — mondta neki Case.

— Hallom okén, testvér. Belevaló dub.

— Hé, fiúk — szólalt meg a Finn —, talpra! A szállításotok következik. Nem tudok sok olyan ravaszságot összehozni, mint 3Jean képe, amivel csőbe húztuk az ajtónállótokat, de át tudlak vinni titeket 3Jane lakrészéhez.

Case az adaptert húzta ki az aljzatából, amikor az utas nélküli javítókocsi a folyosójuk távolabbi végét jelző otromba betonboltív alatt befordult a szemük elé. Lehetett akár az is, amelyiken az ő afrikai ismerősei utaztak, de ha az is volt, a feketék mostanra eltűntek. Az alacsony, párnázott ülés támlája mögött, apró manipulátoraival a kárpitba kapaszkodva, ott ült a Braun, s állhatatosán villogtatta vörös LED-jét.

— Megjött a buszunk — mondta Case Maelcumnak.

20

Haragja ismét eltűnt. Hiányzott neki.

A kis kocsiban zsúfoltan ültek: Maelcum, térdén keresztben a Remingtonnal, Case, a deckkel és az agykártyával a mellkasa előtt. A kocsit nem ekkora tempóra tervezték, a kanyarodások különösen nehezek voltak, és Maelcumnak ki kellett hajolnia a fordulások irányába. Ez nem jelentett problémát, amikor a jármű balra fordult mert Case a jobb oldalon ült, de jobbkanyaroknál a sionitának át kellett hajolnia Case-en és a holmiján, nekipréselve őt az ülésnek.

Fogalma sem volt, merre járnak. Minden ismerős volt, de nem lehetett biztos abban, hogy korábban látta-e már az adott szakaszt. A fa tárlószekrényekkel szegélyezett, görbülő folyosón olyan gyűjtemények darabjai sorakoztak, amelyekről biztosan tudta, hogy sosem látta őket: hatalmas madarak koponyái, érmék, vertezüst maszkok. A szervizkocsi hat kereke némán gurult a szőnyegrétegeken. Csak az elektromos motor nyüszítése hallatszott, és a sioni dub gyenge robaja a Maelcum fülében lévő habcseppekből, valahányszor átvetette magát Case előtt, hogy ellensúlyozzon egy éles jobbkanyart. A deck és az agykártya folyamatosan nyomta Case csípőjébe a dzsekije zsebében lapuló surikent.

— Van órád? — kérdezte Maelcumot.

A sionita megrázta a fürtjeit. — Az idő az idő.

— Jézusom — mondta Case, és lehunyta a szemét.

A Braun átnyargalt a szőnyeghalmokon, és egyik párnázott karmával megkoppintott egy sötét, ütött-kopott, túlméretezett faajtót. Mögöttük a kocsi sistergett, egyik szellőzőpaneljéből kék szikrákat köpködött. A szikrák a kocsi alatti szőnyegre pattantak és Case perzselt gyapjú szagát érezte.

— Erre ke' mennünk? — Maelcum az ajtót fürkészte, és kibiztosította a puskát.

— Hé — mondta Case, inkább önmagának, mint Maelcumnak —, gondolod, hogy én tudom?

A Braun gömbölyű testét forgatta, a LED villogott.

— Azt akarja, hogy nyis'ki az ajtót — mondta biccentve Maelcum.

Case előrelépett, és megpróbálkozott a cifra rézkilinccsel. Az ajtóra szemmagasságban egy rézlapot erősítettek, amely oly régi volt, hogy az egykoron belevésett felirat pókhálószerű, olvashatatlan rejtjellé kopott; valamilyen hosszú ideje halott tisztség vagy tisztviselő neve lehetett, amit már lecsiszolt a feledés. A férfi azon tanakodott, vajon Tessier-Ashpool egyenként választotta-e ki Straylight minden egyes darabját, vagy egyben vették meg az egészet, a Metro Holografix valami óriás európai megfelelőjénél. Az ajtó sarokvasai panaszosan

megnyikordultak, amikor oldalról kinyitotta, s Maelcum ellépett mellette, a csípőjétől előretartott Remingtonnal.

— Könyvek — mondta.

A könyvtár, a fehér acélpolcok a címkéikkel.

— Tudom, hol vagyunk — mormolta Case. Visszanézett a szervízkocsira. A szőnyegről füst gomolygott. — Na, gyere már — szólt oda. — Kocsi! Kocsi? — Az nem mozdult. A Braun Case farmerjének szárát rángatta, a férfi bokáját csipkedte. Az elfojtotta erős vágyát, hogy felrúgja. — Egen?

A távgép ketyegve megkerülte az ajtót. A férfi követte.

A könyvtárbeli monitor egy másik Sony volt, ugyanolyan régi, mint az első. A Braun megállt alatta, és rövid táncot lejtett.

— Wintermute!

Az ismerős vonások betöltötték a képernyőt. A Finn elmosolyodott.

— Ideje bejelentkezni, Case — mondta a Finn, s szemei összehúzódtak a cigarettafüsttől. — Gyerünk, csatlakozz be!

A Braun ráugrott a férfi bokájára, és mászni kezdett a lábán, manipulátorai megszorították Case húsát a vékony fekete ruhán keresztül. — A francba! — Félrecsapta, a tárgy a falnak vágódott. Lábai közül kettő dugattyúként kezdett mozogni, hasztalanul, a levegőt pumpálva. — Mi a baja ennek az átkozott izének?

— Kiégett — felelte a Finn. — Felejtsd el. Nem gond. Most csatlakozz be!

A képernyő alatt négy aljzat is akadt, de csak egy fogadta a Hitachi adapterját.

Case becsatlakozott.

Semmi. Szürke üresség.

Se mátrix, se rács, se cybertér.

A deck eltűnt. Az ujjai…

És az öntudat távoli peremén, valaminek egy kavargó, száguldó érzete rohant feléje, fekete tükör mérföldjein át.

Üvölteni próbált.

Úgy tetszett, van ott egy város, a part ívén túl, de nagyon messze.

Lekuporodott a nyirkos homokra, karjait szorosan térdei köré fonta, és remegett.

Ebben a helyzetben maradt, úgy tűnt, nagyon hosszú ideig — még azután is, hogy a remegés abbamaradt. A város, ha ugyan város volt, alacsony volt és szürke. Időnként eltakarták a csapkodó hullámverés felől begördülő ködpára dombjai. Egy ponton Case már eldöntötte, hogy egyáltalán nem is város, hanem holmi magányosan álló épület, talán egy rom; a távolságát nem állt módjában megítélni. A homok az

elhomályosult, de egészen meg nem feketedett ezüst árnyalatát mutatta. A partot homok borította, a part nagyon hosszú volt, a homok nyirkos; Case farmerjének alja nedvessé vált a homoktól… Csak tartotta és hintáztatta magát, s egy dalt dúdolt, amelyben nem voltak sem szavak, sem ritmusok.

Az ég ezüstszínben izzott. Chiba. Akár a chibai égbolt. A Tokióiöböl? Case elfordította a fejét, és kibámult a tengerre. Vágyakozott a Fuji Electric holoemblémája után, egy helikopter dongása után, bármi után.

Mögötte felrikoltott egy sirály. Megborzongott.

Szél kerekedett. Homok csípett az arcába. A térdére hajtotta a fejét és sírt, s zokogásának hangja éppoly távoli és idegen volt, akár a kutató sirály rikoltása. Forró vizelet öntötte el a farmerjét, kicsepegett a homokra, és gyorsan kihűlt a vízről kelt szélben. Mikor elapadtak a könnyei, megfájdult a torka.

— Wintermute — motyogta a térdeinek —, Wintermute…

Nőtt a sötétség. Case megborzongott megint, s ez volt, ami a hideggel együtt rákényszerítette, hogy felálljon.

Térdei és könyökei sajogtak. Folyt az orra; dzsekije kézelőjébe törölte, aztán átkutatta egyik zsebét a másik után.

— Jézus — mormolta, felhúzta a vállait, ujjait a hóna alá dugta, hogy melegedjenek. — Jézus. — A foga vacogni kezdett.

A visszavonuló ár egy tokiói kertész bármely munkájánál kifinomultabb mintákat fésült a partra. Amikor a férfi egy tucat lépést megtett a most már láthatatlan város irányába, megfordult és visszanézett a sűrűsödő sötétbe. Lábnyomai az érkezés helyéig sorjáztak. Más nyomok nem zavarták meg a megfakult homokot.

Becslése szerint legalább egy kilométert hagyott maga mögött, mielőtt észrevette a fényt. Ratz-cal beszélgetett, és Ratz volt az, aki először rámutatott, a narancsvörös derengésre, tőle jobbra, a hullámveréstől távol. Tudta, hogy Ratz nincs ott, hogy a csapos a saját képzeletének terméke csupán, nem azé a dologé, amelynek a csapdájába esett, de ennek nem volt jelentősége. Csak vigaszfélének idézte fel a csapost, de Ratznak megvoltak a saját elképzelései Case-ről és szorult helyzetéről.

— Komolyan, művészem, maga elképeszt engem. Mit meg nem tesz, hogy elpusztítsa magát végre! S ez a körmönfontság! Night Cityben megvolt mindene, ott, a tenyerében! Az érzékét felfaló speed, a mindezt könnyeden tartó ital, Linda a bánat megédesítéséhez, és az utca, hogy magára emelje a bárdot. Milyen messze jött, hogy most tegye meg, és micsoda nevetséges kellékek… Űrbe függesztett játszóterek, légmentesen lezárt kastélyok, a vén Európa legritkább badarságai, kicsi dobozba zárt halott emberek, kínai varázslat… — Ratz felnevetett, ahogy a férfi mellett vánszorgott, rózsaszín

manipulátora hetykén himbálódzott az oldalán. A sötétség dacára Case megláthatta a csapos megfeketült fogait tarkító barokk acélt. — De felteszem, így dukál egy művésznek, nem? Magának kellett, hogy megépüljön ez a világ, ez a part, ez a hely. Hogy meghaljon.

Case megtorpant, ingadozott, s a hullámverés hangja és a szélfútta homok fullánkja felé fordult. — Egen — mondta. — A francba. Úgy gondolom… — A hang felé sétált.

— Művész! — hallotta Ratz kiáltását. — A fény! Maga fényt látott az imént. Itt. Errefelé…!

Case ismét megállt, megtántorodott, térdre esett, néhány milliméterre a jeges tengervíztől.

— Ratz? Fény? Ratz…

De a sötétség most már teljes volt, és csak a hullámverés moraja hallatszott. Case talpra küszködte magát, és megkísérelte visszafelé követni a nyomait.

Múlt az idő. Ő csak ment tovább.

És aztán ott volt, gyenge fénysugárzás, minden lépésével határozottabbá vált. Egy téglalap. Egy ajtó.

— Tűz van odabenn — szólalt meg, de szavait széttépte a szél.

Egy bunker volt, kőből vagy betonból, a sötét homok hordalékaiba temetve. A bejárat alacsony volt, keskeny, ajtó nélküli, mély, legalább méternyi vastag falba illesztve.

— Hé — szólt Case halkan —, hé… — Ujjai végigsimítottak a hideg falon. Tűz égett odabenn, imbolygó árnyak vetültek a bejárat oldalaira.

Mélyen lehajolt és keresztül is jutott, belülre, három lépéssel.

Egy lány guggolt egy rozsdás acéltűzhely mellett, amin uszadékfa égett, s a szél felszippantotta a füstöt egy horpadozott kéményen át. A tűz volt az egyetlen fény, és ahogy Case pillantása találkozott a nagy, riadt szemekkel, felismerte a lány fejpántját, egy összetekert sálat, amelynek nyomott mintája felnagyított áramkört ábrázolt.

Visszautasította a lány ölelését, az általa felkínált ételt, s a helyet mellette, a takarók és habforgácsok fészkében. Az ajtó mellé kuporodott a végén, úgy nézte az alvó lányt, s hallgatta az építmény falait horzsoló szél zúgását. A lány minden órában felkelt, odament a hevenyészett kályhához, s a mellette lévő halomból friss uszadékfát dobott rá. Semmi sem volt valódi, de a hideg az hideg volt.

A lány valószerűtlennek látszott, ahogy összegömbölyödve, az oldalán feküdt a tűz fényénél. Case nézte a száját, a kissé elnyílt ajkakat. Az a lány volt, akire az Öblön túlra tett utazásukból emlékezett, és ez kegyetlen volt.

— Értem, te szemét — suttogta a szélbe. — Nem kockáztatsz, ugye? Nem adnál nekem akármilyen narkóst, igaz? Tudom, hogy mi ez… — Megpróbálta leválasztani a hangjáról a keserűséget. — Tudom,

érted? Tudom, hogy ki vagy. Te vagy a másik. 3Jane elmondta Mollynak. Égő csipkebokor. Ez nem Wintermute. Ez a te műved. Ő megpróbált elriasztani a Braunnal. Kinyírtál és ide hoztál. Sehová. Egy kísértettel. Ahogy korábbról emlékszem rá…

A lány megmoccant álmában, kiáltott valamit, egy takarófoszlányt húzott a vállára és az arcára.

— Te semmi vagy — mondta Case az alvó lánynak. — Halott vagy, és egyébként is csak kúrnivalót jelentettél nekem. Hallod ezt, pajtás? Tudom, hogy mit csinálsz. Flatline-on vagyok.Ez az egész kábé húsz másodperce tart, igaz? Ott ülök kint a seggemen a könyvtárban, és az agyam halott. Halott is marad, ha rajtad áll. Nem akarod, hogy Wintermute végrehajtsa a tervét, ez minden, tehát feltartasz itt. Dixie lefuttatja a Kuangot, de ő már halott, és te biztosan képes vagy kitalálni a következő mozdulatait. Ez a Linda-szarság, egen, ez mind te volnál, nem igaz? Wintermute megpróbálta őt felhasználni, amikor berántott abba a chibai jelenetbe, de nem tudta. Azt mondta, ez túl kényes téma. Te voltál az, aki Szabadparton körbemozgatta a csillagokat, nemde? Te voltál, aki az arcát a halott babára helyezted Ashpool szobájában. Molly nem is látta. Egyszerűen belenyúltál a szimstim-jelébe. Mert azt hitted, meg tudsz bántani. Mert azt hitted, érdekel. Nos, a francba veled, akárhogy is hívnak! Te nyertél. Te nyersz. De nekem egyik sem jelent most már semmit, világos? Gondolod, érdekel? Akkor miért így csináltad ezt velem? — Megint remegett, a hangja rikácsolt.

— Édesem — mondta a lány, előgabalyodva a takarók közül —, gyere ide és aludj! Felülök, ha akarod. Aludnod kell, oké? — Hangjának lágyságát csak fokozta az álmosság. — Aludj, oké?

Amikor felébredt, a lány már elment. A tűz kialudt, de a bunkerben meleg volt, s a bejáraton ferdén betűző napsugár meggörbült aranytéglalapot vetett egy vastag üvegszálas doboz feltépett oldalára. Szállítókonténer volt; Case emlékezett ilyenekre a chibai dokkokból. Oldalának hasadékán féltucat élénksárga csomagocskát láthatott. A napfényben óriási vajgömböknek látszottak. Gyomra összehúzódott az éhségtől. Kigurulva a fészekből, a dobozhoz lépett, és kihalászta az egyik tárgyat. Rápislogott az apró betűs, tucatnyi nyelven írt feliratra. Az angol az alján volt. VÉSZADAG, FOK. VÉD., „MARHAHÚS”, AG-8 TÍPUS. Tápanyagtartalom-felsorolás. Előkotort egy másikat. „TOJÁSOK”.

— Ha te csinálod ezt a szart — szólalt meg —, feldobhatnál valami igazi kaját, oké? — Mindkét kezében egy csomaggal bejárta az épület négy helyiségét. Kettő, a homokhordalékot leszámítva, üres volt, a negyedik további három fejadag-dobozt rejtett. — Persze — mondta Case, megérintve a pecséteket. — Hosszú ideig maradunk. Értem a csíziót. Hát persze…

Átkutatta a tűzhellyel felszerelt szobát, s egy teli műanyagdobozra bukkant. Tartalmát esővíznek gondolta. A takarófészek mellett, a falnál olcsó piros öngyújtó hevert, egy törött, zöld nyelű tengerészkés, és a lány sálja. Még mindig meg volt kötve, és merev volt az izzadságtól, a mocsoktól. Case a kés segítségével felnyitotta a sárga csomagokat, s a tartalmukat kiöntötte egy megrozsdált konzervdobozba, amit a kályha mellett talált. A dobozból vizet csepegtetett hozzá, a kapott kását összekeverte az ujjaival, és megette. Bizonytalan marhahús-íze volt. Amikor végzett, a tűzhelyre dobta a konzervdobozt, és kiment.

A nap állásából ítélve késő délután lehetett. Case lerúgta nyirkos edzőcipőit és megriadt a homok melegétől. Nappali fényben a tengerpart ezüstszürke volt. Az ég felhőtlen, kék. A férfi megkerülte a bunker sarkát, a hullámverés felé ballagott, dzsekijét a homokba ejtve.

— Nemt'om, kinek az emlékeit használod ehhez — mondta, amikor elért a vízhez. Lehántotta a farmerjét, és a sekély hullámverésbe rúgta. Követte a póló és az alsónadrág is.

— Mit csinálsz, Case?

Megfordult, és meglátta a lányt. Tíz méterrel odébb, a parton állt, a fehér tajték körülmosta a bokáit.

— Felbosszantottam magam múlt éjjel — felelte.

— A cuccaidat nemigen fogod hordani többé. Sós víz. Gyulladást kapsz tőle. Megmutatom neked a medencét, hátul, a sziklák között. — A lány bizonytalanul maga mögé mutatott. — Az édesvíz. — A kifakult francia gyakorló a térdénél le volt hasítva; alatta a bőr sima volt és barna. Egy fuvallat belekapott a hajába.

— Figyelj… — kezdte a férfi. Összeszedte a ruháit, és a lány felé indult. — Lenne egy kérdésem hozzád. Azt nem kérdezem, hogy mit csinálsz itt. De pontosan mit gondolsz, én mit csinálok? — Megállt. Az egyik nedves nadrágszár meztelen combjához csapódott.

— Múlt éjjel jöttél — felelte a lány. Rámosolygott a férfira.

— És ez elég is neked? Csak úgy jöttem?

— Ő mondta, hogy jönni fogsz — mondta a lány fintorogva. Vállat vont. — Tudja az ilyen dolgokat, azt hiszem. — Felemelte a bal lábát, és ledörzsölte bokájáról a sót. Után, gyermekszerűen. Ismét rámosolygott a férfira, még puhatolódzóbban, — Most te felelsz nekem egy kérdésre, oké?

Case bólintott.

— Hogyhogy ilyen barnára vagy festve mindenütt, kivéve a lábadat?

— És ez a legutolsó dolog, amire emlékszel? — Nézte, hogyan kaparja le a lány a szárított fasírt maradványait arról a négyszögletes acél dobozfedőről, mely tányérjukul szolgált.

A lány bólintott, szeme hatalmasnak látszott a tűz fényében. — Sajnálom, Case, őszintén. Csak az a szar volt, azt hiszem, és… — A lány előredőlt, alkarját a térdére támasztotta, arca néhány másodpercre eltorzult a fájdalomtól vagy az emlékétől. — Kellett a pénz. Hogy hazajussak, azt hiszem, vagy… A fenébe is! — fakadt ki hirtelen. — Hisz alig szólsz hozzám!

— Van cigarettád?

— Az istenit, Case, ma már tizedszer kérdezed ezt! Mi a bajod? — A lány a szájába csavart egy hajtincset, és rágni kezdte.

— De az étel itt volt? Az már itt volt?

— Mondtam neked, öregem, a víz sodorta ki arra az átkozott partra!

— Oké. Biztosan. Varrat nélküli.

A lány ismét sírni kezdett, száraz zokogással. — Fene beléd, Case! — sikerült végül kipréselnie magából. — Én nagyon jól megvoltam itt egymagam is…

A férfi felkelt, felkapta a dzsekijét, átbújt a bejáraton, lehorzsolva a csuklóját a durva betonon. Nem volt hold, nem volt szél, a sötétben mindenütt csak a tenger moraja. Farmerje szűk volt és nyirkos. — Oké — szólt az éjszakához — vevő vagyok rá. Azt hiszem, vevő vagyok rá. De holnap inkább egy kis cigarettát sodorj ki, rendben? — Megrettent a saját nevetésétől. — Egy doboz sör se ártana, ha már benne vagy… — Megfordult, és visszabújt a bunkerbe.

A lány a parazsat kotorta egy ezüstös fadarabbal. — Ki volt az, Case, odafent a kapszuládban, az Olcsó Hotelben? A felvágós szamuráj, azzal a trükkös napszemüveggel, fekete bőrben? Megijesztett, és utána azt gondoltam, talán ő az új nőd; persze rajta több pénz látszott, mint amennyi neked volt… — A lány hátrapillantott a férfira. — Tényleg nagyon sajnálom, hogy elloptam a RAM-odat.

— Sose bánd — felelte a férfi. — Nem jelent semmit. Szóval csak elvitted ahhoz a fickóhoz, és hagytad, hogy megnyissa neked?

— Tonyhoz vittem — mondta a lány. — Már találkoztam vele hébe-hóba. Drogos volt, és mi… Mindegy, egen, emlékszem, hogy lefuttatta a monitorán. Igazán elbűvölő grafikai anyag volt, és emlékszem, csodálkoztam, hogy te hogyan…

— Abban semmi grafika nem volt — vágott közbe a férfi.

— De még mennyire hogy volt! El nem tudtam képzelni, hogyan lehet meg neked az összes kép abból az időből, amikor kicsi voltam, Case. Hogy hogyan nézett ki a papám, mielőtt elment. Egyszer egy kacsát adott nekem, festett fából, és neked arról is volt képed…

— Tony látta?

— Nem emlékszem. Egyszerre itt találtam magam a tengerparton, nagyon korán, napkeltekor, és azok a madarak mind olyan

magányosan kiáltoztak… Megijedtem, mert egyetlen lövet sem volt nálam, semmi, és tudtam, hogy beteg leszek… És csak mentem és mentem, amíg besötétedett, és megtaláltam ezt a helyet, és a következő napon a kaját bemosták a hullámok, s mindegyiken zöld tengeri izék lógtak, mint kemény kocsonya-levelek. — A zsarátnokba tolta botját, és benne is hagyta. — Nem lettem rosszul — mondta. A parázs fel-felszikrázott. — A cigaretta jobban hiányzott. Veled mi a helyzet, Case? Még rá vagy állva? — A tűz fénye a lány arccsontjai alatt táncolt, Case eszébe idézte a *Varázslóvár* és a *Tankcsata: Európa* villanásait.

— Nem — válaszolta, s azután már nem számított, mit tud, amikor meg ízlelte a lány száján a sót, ahol megszáradtak a könnyei. Különös erő lakozott a lányban, valami, amit Case Night Cityben ismert meg, ami ott tartotta, megtartotta, s egy ideig távoltartotta az időtől és a haláltól, távol a könyörtelen Utcától, amely mindegyikükre vadászott. Egy hely volt, amit azelőtt ismert; nem mindenki tudta elvinni oda, és valahogy mindig sikerült elfelednie. Valami, amit oly sokszor talált meg és veszített el. Tudta — emlékezett rá — miközben a lány lehúzta magához, hogy teste csak hús, pedig erre nem szívesen gondoltak a konzolcowboyok. Irdatlan dolog volt, túl a tudáson, a DNS-spirálba és a feromonba kódolt információtenger, végtelen bonyolultság, melyet csak a test, a maga szilárd, vak módján, képes valaha is megérteni.

A cipzár beragadt, elakadt, amikor a férfi kinyitotta a francia gyakorlót: a fogazott nylon hurkaiba belecsomósodott a só. Széttörte, valami apró fémalkatrész pattant a falnak, ahogy a sótól korhadt ruha engedett, és már a lányban is volt, teljesítve a régi üzenet átvitelét. Itt is, még itt, azon a helyen, amelyről tudta, hogy micsoda: egy idegen emlékezetének a kódolt modellje. A késztetés mégis kitartott.

A lány megremegett, nekifeszült, a bot eközben lángra kapott, fényében összekapcsolódó árnyékuk a bunker falára vetült.

Később, ahogy együtt feküdtek, Case keze a lány combjai közé tévedt; felidézte őt, ahogy a parton áll, a fehér tajték a bokáit verdesi, és eszébe jutott, amit a lány mondott.

— Ő mondta neked, hogy jövök — mormolta.

De a lány csak fordult egyet, fenekét a férfihoz dörgölte, átkarolta, álmában suttogott valamit.

21

A zene ébresztette fel, és elsőre akár a saját szívverése is lehetett volna. Felült a lány mellett, vállára kanyarította dzsekijét a hajnal előtti hűvösségben. Az ajtótól szürke fény szűrődött be; a tűz már rég kialudt.

Látása szellemhieroglifáktól, a bunker falának semleges háttere előtt önmagukat elrendező jelképek áttetsző vonalaitól hemzsegett. A keze fejére nézett, s halvány neonmolekulákat látott nyüzsögni a bőr alatt, ismeretlen kódtól vezérelten. Felemelte jobb kezét, és próbaképpen megmozgatta. Villódzó utóképek gyenge, halványuló sávja maradt utána.

A karjain és a tarkóján felmeredt a szőr. Kivicsorított foggal guggolt ott, s a zenére fülelt. A dobaj elhalt, visszatért, elhalt…

— Mi a baj? — A lány felült, kifújta a szeméből a hajat. — Bébi…

— Úgy érzem… mint egy drog… Te tetted oda?

A lány megrázta a fejét, feléje nyúlt, karját a felkarjaira tette.

— Linda, ki mondta neked? Ki mondta neked, hogy jövök? Ki?

— A parton — kezdte a lány, s valami arra késztette, hogy félrenézzen. — Egy fiú. A parton láttam meg. Kábé tizenhárom éves. Ott lakik.

— És mit mondott?

— Azt mondta, hogy jössz. Azt mondta, hogy nem fogsz gyűlölni. Azt mondta, hogy okén leszünk majd itt, és elmondta, hol van az esővízmedence. Mexikóinak néz ki.

— Brazil — mondta Case, ahogy újabb jelhullám folyt le a falon. — Azt hiszem, Rióba valósi. — Talpraállt, és elkezdte beleküzdeni magát a farmerjébe.

— Case — mondta a lány remegő hangon — Case, hová mész?

— Azt hiszem, megkeresem azt a fiút — felelte a férfi, ahogy a zene feldagadva visszatért. Még mindig, csak egy ütem volt, állandó és ismerős, bár nem tudta az emlékezetébe beilleszteni.

— Ne tedd, Case!

— Azt hiszem, láttam valamit, amikor idekerültem. Egy várost, odább a parton. De tegnap nem volt ott. Te láttad már? — Felcibálta a cipzárat és megpróbálta szétszaggatni cipőfűzőinek lehetetlen csomóját, végül a cipőt a sarokba vágta.

A lány bólintott, szeme lejjebb kúszott. — Egen. Néha látom.

— Jártál már ott, Linda? — A férfi felvette a dzsekijét.

— Nem — válaszolta a lány — de megpróbáltam. Azután, hogy először idejöttem, és unatkoztam. Mindegy, azt gondoltam, egy város, s talán találok valami szart. — Grimaszt vágott. — Nem voltam akkor sem beteg, csak kívántam. Szóval egy konzervdobozba kaját pakoltam,

és nagyon vizesre kevertem, mert nem volt másik dobozom a víznek. Egész nap mentem, és néha láthattam. Város volt, és nem látszott nagyon távolinak. De sosem került közelebb semennyivel. És aztán közeledett, és megláttam, mi az. Valamikor aznap úgy látszott, mintha szét lenne roncsolva, vagy talán nincs ott senki; máskor úgy hittem, fényeket látok felvillanni egy gépről, kocsikról vagy ilyesmikről… — Elhalt a hangja.

— És mi az?

— Ez a dolog az — mutatott körbe a lány a tűzhelyre, a sötét falakra, a bejáratot körvonalazó hajnalra —, ahol mi élünk. Kisebb lesz, Case, kisebb, minél közelebb érsz hozzá.

A férfi utoljára megállt, már a bejáratnál. — S megkérdezted róla a kisfiúdat?

— Egen. Azt mondta, nem érteném meg, és csak az időmet vesztegetem. Azt mondta, az egy, egy olyan… egy esemény. És hogy ez a horizontunk. Eseményhorizont, annak nevezte.

A szavak nem mondtak Case-nek semmit. Elhagyta a bunkert, vaktában elindult, elfordulva — tudta, valahogyan — a tengertől. A hieroglifák most a homokon száguldottak keresztül, elmenekülve a lába elől, visszahúzódva, ahogy haladt.

— Hé — mondta — , ez kezd lerobbanni! Lefogadom, hogy te is tudod. Mi ez? A Kuang? A kínai jégtörő rág lyukat a szívedbe? Dixie Flatline nem könnyű préda, mi?

Hallotta, hogy a lány a nevét kiáltja. Visszanézett. A lány követte, nem is próbálta utolérni, a francia gyakorló törött cipzárja a hasa barnaságát csapkodta, nemi szőrzet látszott a széttépett szövet keretében. Mintha a Metro Holografixban, a Finn magazinjain lévő lányok egyike életre kelt volna, csak hogy az fáradt volt, szomorú és emberi, tépett ruhája szánalmas, ahogy a só-ezüst tengeri fű csomóin át botorkált.

És akkor, valahogyan, ott álltak a hullámverésben, mind a hárman.

A fiú vékony, barna arcában a foghús széles volt és rózsaszín. Rongyos, színehagyott sortot viselt, s lábai túlságosan vékonynak hatottak az árhullám kékesszürkéje előtt.

— Ismerlek téged — mondta Case, Lindával az oldalán.

— Nem — válaszolta a fiú, hangja magas volt és dallamos — nem ismersz.

— Te vagy a másik MI. Te vagy Rio. Te vagy az, aki meg akarja állítani Wintermute-ot. Mi a neved? A Turing-kódod. Mi az?

A fiú kézállást mutatott be a hullámverésben, és nevetett. A kezén sétált, aztán kipattant a vízből. Szeme Riviera szeme volt, de hiányzott belőle a rosszindulat. — Hogy megidézz egy démont, meg kell tanulnod a nevét. Az emberek erről ábrándoztak, s az álom most

valóra vált. Te tudod, Case. A te dolgod, hogy megtanuld a programok nevét, a hosszú hivatalos neveket; neveket, melyeket a tulajdonos elrejteni igyekszik. Igazi neveket…

— A Turing-kód nem a neved.

— Neuromancer — mondta a fiú, s összehúzott nagy, szürke szemével a felkelő napba nézett. — A holtak földjére vezető út. Oda, ahol most vagy, barátom. Marie-France, az úrnőm, ő készítette elő ezt az utat, de az ura megfojtotta, mielőtt elolvashattam volna napjai könyvét. Neuro, az idegekről, az ezüst ösvényekről. Romancer. Nekromancer, nekromanta. Megidézem a holtakat. De nem, barátom — és a fiú rövid táncot lejtett, barna lába nyomokat rajzolt a homokba — én vagyok a halottak és az ő földjük. — Nevetett. Sirály rikoltott. — Maradj! Ha az asszonyod kísértet is, nem tud róla. Te se fogsz tudni róla.

— Töredezel. A jég kezd széttörni.

— Nem — felelte a fiú, hirtelen elszomorodva. Törékeny vállai megereszkedtek. Lábát a homokba dörzsölte. — Ez annál sokkal egyszerűbb. De a választás a tiéd. — A szürke szemek komoran tekintettek Case-re. Friss jelképhullám sepert keresztül a látásán, egy-egy vonalként. A fiú kígyózott mögöttük, mintha csak nyári aszfaltról felszálló hófüggönyön át nézné. A zene most nagyon hangos volt, és Case majdnem ki tudta venni a szöveget.

— Case, édesem — mondta Linda, és megérintette a férfi vállát.

— Nem — mondta Case. Levette a dzsekijét, és átnyújtotta neki. — Nem tudom — mondta — talán te itt vagy. Akárhogy is, de hűvösödik.

Megfordult és elballagott. A hetedik lépés után behunyta a szemét, s figyelte, ahogy a zene a dolgok közepén határozott alakot ölt. Visszanézett, egyszer, bár nem nyitotta ki a szemét.

Nem is kellett kinyitnia.

Ott álltak a tenger partján, Linda Lee és a vékony fiú, aki azt mondta, hogy Neuromancer a neve. Bőrdzsekije alácsüngött a lány kezéből, elkapva a hullámverés peremét.

Case csak ment tovább, követte a zenét.

Maelcum sioni dubját.

Szürke hely volt ott, finom képernyők mozgásának érzete, habselyem, egy nagyon egyszerű grafikai program által keltett féltónus-fokozatok. Hosszú állókép volt egy lánckorláton keresztüli szögben, sötét víz fölé fagyott sirályokkal. Hangok is akadtak. És egy fekete tükörsík, amely megbillent, és a férfi máris higannyá lett, higanyszemcsévé, lefelé pattogott, beleütközött egy láthatatlan útvesztő szögeibe, szilánkokra esett, összefolyt, ismét szertecsúszott…

— Case? Testvér?

A zene.

— Visszatértél, testvér.

A zenét elvették a füléről.

— Mennyi ideig? — hallotta saját hangját, és tudta, hogy a szája nagyon száraz.

— Öt percre, talán. Túl soká. Ki aka'tam húzni a csatlakozót, Mute 'szonta, ne. A képernyő furává vált, akkor Mute 'szonta tegyem a fejha'gatót rád.

Case kinyitotta a szemét. Maelcum vonásait áttetsző hieroglifa-szalagok fedték át.

— És a gyógyszered — mondta Maelcum. — Két derma.

A férfi hátán feküdt, elterülve a könyvtár padlóján, a monitor alatt. A sionita segített neki felülnie a mozgás a betafenetilamin vad iramába lökte, a bal csuklójára illesztett kék dermák égtek.

— Túladagolás — nyögte ki.

— Gyerünk, testvér! — Az erős kezek a hóna alá nyúltak, s felemelték, mint egy gyermeket — nekem és nekem mennünk kell.

22

A szervizkocsi sírt. A betafenetilamin adott neki hangot. Nem akart megállni. Sem a zsúfolt galériában, sem a hosszú folyosókon, s akkor sem, amikor elhaladt a T-A kripta fekete üvegbejárata, a boltíves kamrák előtt, ahol a hideg oly fokozatosan szivárgott be az öreg Ashpool álmaiba.

Az átutazás elnyújtott rohanás volt Case számára, s a kocsi mozgása elválaszthatatlanná vált a túladagolás esztelen lendületétől. Amikor végre meghalt a kocsi, az ülés alatt valami fehér szikrazuhatag közepette megadta magát, a sírás abbamaradt.

A jármű szabadon gurult, majd megállt, három méterre 3Jane kalózbarlangjának bejáratától.

— Milyen messzire, testvér? — Maelcum lesegítette Case-t a sercegve köpködő kocsiról; egy belső tűzoltókészülék felrobbant a jármű hajtóműrekeszében, s a szellőzőzsalukból és a szerelési pontokon sárga porrögök lövelltek elő. A Braun lebukdácsolt az üléstámláról és elsántikált, átvágva a homokutánzaton, egyik hasznavehetetlen lábát maga után vonszolva. — Járnod kell, testvér. — Maelcum felvette a decket és az agykártyát, a lökéscsillapító gumiköteleket átvetette a vállán.

Az elektródák Case nyaka körül csörögtek, miközben a sionitát követte. Riviera hologramjai várták őket, a kínzási jelenetek és a kannibálgyerekek. A triptichont Molly összetörte. Maelcum oda sem figyelt rájuk.

— Nyugodtan — mondta Case, és kényszerítette magát, hogy utolérje a ballagó figurát. — Ezt jól kell megcsinálnunk.

Maelcum megállt, hátrafordult, s rámeredt, a Remingtonnal a kezében. — Helyesen, testvér? Hogyan helyes?

— Molly ott van benn, de ő ebből kimarad. Riviera hologramokat tud teremteni. Lehet, hogy megkaparintotta Molly tűvetőjét is.

Maelcum bólintott.

— És ott a nindzsa. Egy családi testőr.

Maelcum komor arckifejezése elmélyült. — Idehallgass, babiloni testvér — mondta. — Én egy harcos. De ez nem az én harcom, nem Sion harca. Babilon harcol Babilonnal, fe'fa'ja önmagát, é'ted? De Jah 'szon-ta, én és én hozzuk ki Lépkedő Borotvát ebbő'.

Case pislogott.

— Ő is harcos — mondta Maelcum, mintha ez mindent megmagyarázna. — Na most mondd el, testvér, kit ne öjjek meg…!

— 3Jane-t — felelte Case, némi szünet után. — A másik lányt. Fehér köpenyszerűséget hord, csuklyával. Szükségünk lesz rá.

Amikor a bejárathoz értek, Maelcum egyenesen besétált, és Case-nek nem maradt más választása, követnie kellett.

3Jane birodalma kihalt volt, a medence környéke üres. Maelcum átadta a férfinak a decket és az agykártyát, majd elsétált a medence széléig. A fehér uszodabútorokon túl sötétség honolt, s ott lapultak a részlegesen lerombolt falak rongyos, derékmagas árnyai.

A víz türelmesen csapkodta a medence oldalát.

— Itt vannak — mondta Case. — Itt kell lenniük.

Maelcum bólintott.

Az első nyíl a felsőkarját fúrta át. A Remington felbömbölt, méternyi torkolattüze kéken villant a medence fényében. A második magát a puskát találta el, s pörögve végigrepítette a fehér csempéken. Maelcum leült, és a karjából kiálló fekete tárggyal babrált. Rángatta.

Hideo kilépett az árnyékok közül, karcsú bambuszíján kilövésre készen állt a harmadik nyílvessző.

Meghajolt.

Maelcum csak bámult, kezével még mindig az acél-nyilat markolva.

— Az artéria sértetlen — mondta a nindzsa. Case-nek eszébe jutott Molly leírása arról az emberről, aki végzett a szeretőjével. Hideo másmilyen volt. Kortalan. Nyugalomérzetet, teljes higgadtságot sugárzott. Tiszta, kopott keki munkanadrágot és puha, sötét cipőt viselt, amely kesztyűként simult a lábára, a lábujjaknál bevágva, akár a tabi zoknik. A bambuszíj múzeumi példány volt, de a fekete fémötvözet tegez, amely Hideo bal válla felett meredezett, a legjobb chibai fegyverboltokra utalt. A nindzsa barna mellkasa mezítelen volt és sima.

— Elvágtad a hüvelykujjam, testvér, a másodikka' — mondta Maelcum.

— A Coriolis-erő miatt történt — mentegetődzött Hideo, és újfent meghajolt. — Ez a legproblémásabb, lassú mozgású lövedék, forgási gravitációban. Nem volt szándékos.

— Hol van 3Jane? — Case odalépett, Madcum mellé állt. Látta, hogy a nindzsa íján fekvő nyílvessző hegye olyan, mint egy kétélű borotva. — Hol van Molly?

— Hello, Case. — Riviera a Hideo mögötti sötétből őgyelgett ki, Molly tűvetőjével a kezében. — Armitage-re számítottam. Mostanában arról a Rasta-halmazról bérelünk segítséget?

— Armitage halott.

— Armitage sosem létezett, hogy egészen pontosak legyünk, de a hír bajosan mondható megrázónak.

— Wintermute ölte meg. Az orsó körül kering.

Riviera biccentett, nagy szürke szemei Case-ről Maelcumra siklottak, majd vissza. — Azt hiszem, a maguk számára itt ér véget az

ügy — mondta.

— Hol van Molly?

A nindzsa lazított húzásán, amellyel eddig a finom, fonott húrt tartotta, s leengedte az íjat. A csempéken heverő Remingtonhoz lépdelt, felvette.

— Ebben nincs semmi finomság — mondta, inkább önmagának. Hangja hűvös volt és kellemes. Minden mozdulata egy tánchoz tartozott, egy tánchoz, amely sosem ért véget, még akkor sem, amikor a teste nyugalomban van, pihenéskor; de dacára mindannak az erőnek, amit sugallt, jelen volt benne az alázatosság is, a nyitott egyszerűség.

— Az ő számára szintén itt ér véget a kaland — közölte Riviera.

— 3Jane-nek ez nem fog tetszeni, Peter — mondta Case, a lendülettől bizonytalanul. A dermák még mindig tomboltak a szervezetében, a régi láz kezdte hatalmába keríteni, a Night City-beli őrültség. Emlékezett a tünékeny pillanatokra, amikor a dolgok szélén egyensúlyozott, ahol úgy találta, néha képes gyorsabban beszélni, mint gondolkodni.

A szürke szemek összeszűkültek.

— Miért, Case? Miért gondolja ezt?

Case elmosolyodott. Riviera nem tudott a szimstim-felszerelésről. A nő által a számára hozott drogok lázas keresése közben elkerülte a figyelmét. De hogyan kerülhette el Hideóét? És Case biztos volt benne, hogy a nindzsa sohasem hagyta volna, hogy 3Jane úgy kezelje Mollyt, hogy először ne keresne nála lehallgatóeszközöket és elrejtett fegyvereket. Nem — döntötte el magában — a nindzsa tudott róla. Így 3Jane szintén tudhatott róla.

— Mondja meg nekem, Case — mondta Riviera, megemelve a tűvető sószóróra emlékeztető torkolatát.

Valami megnyikordult mögötte, majd ismét. 3Jane egy gazdagon díszített, viktoriánus fürdőszékben tolta ki Mollyt az árnyékból. A kocsi magas, pókhálószerű kerekei nyikorogtak forgás közben. Molly piros-fekete csíkos takaróba volt bugyolálva, az antik szék keskeny, nádfonatú támlája föléje tornyosult. Molly nagyon kicsinek látszott. Törődöttnek. Megsérült lencséjét ragyogóan fehér mikroporózus folt takarta; a másik üresen villant, ahogy a feje a szék mozgását követve billegett.

— Egy ismerős arc — mondta 3Jane. — Láttalak téged Peter műsorának éjszakáján. A másik kicsoda?

— Maelcum — felelte Case.

— Hideo, távolítsd el a nyilat és kötözd be Mr. Malcolm sebét!

Case Mollyra bámult, a hamuszínű arcra.

A nindzsa odament, ahol Maelcum üldögélt, megállt, hogy jócskán kartávolságon kívül lerakta az íját és a puskát. Elővett valamit

a zsebéből. Egy szegvágót. — El kell vágnom a szárat — mondta. — Túl közel van az artériához. — Maelcum bólintott. Arca szürke volt, izzadságtól fénylett.

Case 3Jane-re pillantott.

— Nincs sok idő — mondta.

— Pontosan kinek a számára?

— Bármelyikünk számára. — Csattanás hallatszott, ahogy Hideo átvágta nyíl fémszárát. Maelcum felnyögött.

— Drágám — mondta Riviera — nem lesz a számodra szórakoztató hallani, ahogy ez a bukott csalóművész próbálkozik, hogy mentse az irháját. A legízléstelenebb fajta, biztosíthatlak. A térdén fogja végezni, felkínálja eladásra az anyját, előáll a legunalmasabb szexuális szívességekkel…

3Jane hátravetette a fejét, és felkacagott.

— Én vajon nem tenném, Peter?

— A szellemek össze fogják kavarni ma éjjel, hölgyem — mondta Case. — Wintermute a másik ellen fog fordulni, Neuromancer ellen. Vérre megy a játék. Van erről tudomása?

3Jane felhúzta a szemöldökét.

— Peter sugalmazott valami ilyesmit. Folytassa!

— Találkoztam Neuromancerrel. Beszélt a maga anyjáról. Azt hiszem, ő olyasmi, mint egy óriási ROM agykártya, személyiségrögzítésre, csak éppen RAM-mal van tele. Az agykártyák azt gondolják, hogy élnek, mivel világuk valós, csak épp örökkévaló.

3Jane előlépett a fürdőszék mögül.

— Hol? írja le a helyszínt, ezt a kártyát!

— Tengerpart. Szürke homok. És egy betonmicsoda, olyan bunkerféle… — Semmi különleges. Csak régi, szétesőfélben. Ha elég messzire sétál, visszaérkezik oda, ahonnan elindult.

— Igen — felelte a lány. — Marokkó. Amikor Marie-France még lány volt, évekkel azelőtt, hogy hozzáment Ashpoolhoz, egy nyarat egyedül töltött azon a parton, egy elhagyott őrházban kempingezve. Filozófiájának alapjait ott öntötte szavakba.

Hideo felegyenesedett, a vágót munkanadrágjába csúsztatta. Mindkét kezében a nyíl egy darabját tartotta. Maelcum lehunyta a szemét, ujjait szorosan a bicepsze köré fonta.

— Be fogom kötni — ígérte Hideo.

Case-nek sikerült lebuknia, mielőtt Riviera célra emelte volna a tűvetőt. A tűk szuperszonikus szúnyogok módjára süvítettek el a nyaka mellett. Odábbhengeredett, s meglátta Hideót, ahogy megperdül, a nyíl kifent hegye megfordult a kezében, a szára laposan a tenyeréhez és merev ujjaihoz simult. Alulról, sebességtől elmosódó csuklókkal belevágta Riviera kézfejébe. A tűvető egy méterrel odébb csapódott a csempéken.

Riviera felüvöltött. Nem a fájdalomtól. Ez a harag sikolya volt, oly tiszta, oly kifinomult haragé, hogy híján volt minden emberinek.

Keskeny fénysugarak, rubinvörös tűk íveltek elő Riviera szegycsontja tájékáról.

A nindzsa felhördült, hátratántorodott, kezét a szemeire szorította, aztán megtalálta az egyensúlyát.

— Peter — szólalt meg 3Jane —, Peter, mit tettél?

— Megvakította a klónfiúdat — mondta Molly színtelen hangon.

Hideo leeresztette behajlított kezeit. A lapuló Case gőzpamacsokat látott felszállni a szétroncsolt szemekből.

Riviera elmosolyodott.

Hideo újra táncba kezdett, elindult visszafelé. Amikor megállt az íj, a nyíl és a Remington felett, Riviera arcáról lefagyott a mosoly. A nindzsa lehajolt — meghajolni látszott — és megtalálta az íjat és a nyilat.

— Te vak vagy — mondta Riviera hátralépve.

— Peter — mondta 3Jane —, nem tudod, hogy lát a sötétben? Zen. Úgy szokott gyakorolni.

A nindzsa a húrra illesztette nyilát.

— Most hogy tévesztesz meg a hologramjaiddal?

Riviera elhátrált a medence mögötti sötétbe. Fellökött egy fehér széket; a lába csörgött a csempén. Hideo nyila megrándult.

Riviera kitört és elrohant, átvetve magát az egyik alacsony, fogazott faldarabon. A nindzsa arca átszellemült volt, a csendes önkívület kifejezése ömlött el rajta.

Mosolyogva, nesztelen léptekkel osont el a falon túlra, a sötétbe, fegyverét készen tartva.

— Jane-lady — suttogta Maelcum, és Case megfordult, hogy lássa, amint felszedi a Remingtont a csempéről, vért freccsentve a fehér kerámiára. Megrázta fürtjeit, a vastag csövet sérült karjának könyökhajlatába fektette. — Ez leszedi a fejed, és itt nincs babiloni orvos, aki megjavítsa.

3Jane a Remingtonra meredt. Molly kiszabadította karjait a csíkos takaró redői közül, s felemelte a kezeit beburkoló gömböt.

— Le — mondta. — Szedd ezt le!

Case felemelkedett a csempéről, megrázta magát.

— Hideo még vakon is el fogja kapni? — kérdezte 3Jane-t.

— Amikor gyerek voltam — felelte a lány — imádtunk szembekötősdit játszani vele. Tíz méterről eltalálta nyíllal a játékkártyák pontjait.

— Peter amúgy már csak hullának jó — jegyezte meg Molly. — Újabb tizenkét órán belül elkezdene megmerevedni. Nem fog tudni mozogni, csak a szeme.

— Miért? — fordult Case a nőhöz.

— Megmérgeztem a kábítószerét — válaszolta Molly. — Egyfajta Parkinson-kór hatalmasodik el rajta.

3Jane bólintott. — Igen. Lefuttattuk a szokásos orvosi ellenőrzést, mielőtt beengedtük. — Megérintette a golyót, és az lepattant Molly kezeiről. — A substantia nigra sejtjeinek célzott leépülése. Egy Lewy-test kialakulásának jelei. Álmában rengeteget izzad.

— Ali — mondta Molly, s a tíz penge megcsillant, ahogy egy pillanatra kitolta őket. Letuszkolta a lábairól a takarót, feltárva a felfújt burkot. — Ez a meperidin. Rávettem Alit, hogy készítsen nekem egy külön tételt. Magasabb hőmérséklettel felgyorsította a reakcióidőket. N-metil-4-fenil-1236 — énekelte, akár egy ugróiskolát játszó, s a lépéseket soroló gyerek — tet-ra-hidro-piridén!

— Aranylövés — ismerte fel Case.

— Egen — mondta Molly — egy igen lassú Aranylövés.

— Ez rettentő — mondta 3Jane, és kuncogott.

A liftben zsúfoltan voltak. Case medencéjével 3Jane-ének szorult, a Remington csöve az álla alá került. A lány vigyorgott és nekitámaszkodott.

— Hagyja abba — szólt rá a férfi, tehetetlennek érezve magát. Bár kibiztosította a fegyvert, rettegett attól, hogy sérülést okozhat neki, és a lány tudta ezt, A lift egy méter átmérőjű acélhenger volt, egyetlen utasnak szánták. Maelcum Mollyt tartotta a karján. A nő bekötözte a sebét, de láthatólag fájt neki, hogy cipelnie kell. A nő csípője a decket és az agykártyát Case veséjébe préselte.

Kiemelkedtek a gravitációból, a tengely, a magok felé.

A lift bejáratát a folyosóra vezető lépcsők mellé rejtették el — 3Jane ízlésének újabb diadala.

— Nem hiszem, hogy el kellene mondanom nektek — mondta 3Jane, a nyakát nyújtogatva, hogy az álla kikerülhesse a puska csőtorkolatát —, de nekem nincs kulcsom ahhoz a szobához, ahová készültök. Sosem volt. Egyike apám viktoriánus otrombaságainak. A zár mechanikus, és különösen összetett.

— Chubb zár — mondta Molly. Hangját eltompította Maelcum válla. — Nekünk megvan a kibaszott kulcsa, ne félj.

— A chiped működik még? — érdeklődött Case.

— Nyolc-huszonöt van, este, a greenwich-i kibaszott középidő szerint — felelte a nő.

— Van még öt percünk — mondta Case, ahogy az ajtó felpattant 3Jane mögött. A lány lassú bukfencbe lódult, dzsellabája fakó redői a combjai körül hullámzottak.

A tengelynél voltak, a Villa Straylight magjánál.

23

Molly kihalászta a nylonhurkon lógó kulcsot. — Tudod — mondta 3Jane, s érdeklődve előrenyújtotta a nyakát — mindig az volt az érzésem, hogy nem létezik másolata. Elküldtem Hideót, hogy kutassa át apám holmijait, miután megölted. Nem találta az eredetit.

— Wintermute-nek sikerült egy fiók mélyére elsuvasztania — felelte Molly, s óvatosan beillesztette a Chubb-kulcs hengeres szárát az üres, téglalap alakú ajtó felületén lévő, rovátkolt nyílásba. — Megölte a kiskölyköt, aki odatette. — A kulcs simán elfordult, amikor megpróbálkozott vele.

— A fejen — mondta Case — van egy panel. Hátul. Cirkonok vannak rajta. Szedje le! Ott fogok becsatlakozni.

És aztán odabent voltak.

— Krisztus a kereszten! — mondta elnyújtott hangon Flatline. — Te hiszel abban, hogy tiéd a világ minden ideje, ugye?

— A Kuang készen van?

— Már toporzékol a vágytól!

— Oké. — Case átkapcsolt.

És azon kapta magát, hogy — Molly egyetlen ép szemén keresztül — egy laza, embrionális testtartásban lebegő, fehér arcú, lesoványodott figurára tekint le, akinek egy cybertér deck van a combjai között, s ezüst elektródaszalag csukott, árnyékolt szemei felett. A férfi beesett arcán egynapos, sötét borosta látszott, bőre izzadságtól fénylett.

Saját magát nézte.

Molly a kezében tartotta a tűvetőjét. Minden szívdobbanásával lüktetett a lába, de a zéró gravitáción azért még tudott manőverezni. Maelcum a közelben lebegett, 3Jane vékony karját hatalmas barna kéz szorította.

Az Ono-Sendaitól kecsesen kunkorodó üvegszálszalag vezetett a gyöngybevonatú terminál hátulján lévő, négyzetes nyíláshoz.

Case ismét rákoppintott a kapcsolóra.

— Kuang Fokozat Tizenegyes Márka olajra lép kilenc másodperc múlva; számolom, hét, hat, öt…

Flatline feljebb léptette magukat, finoman emelkedtek, a fekete krómcápa hasuszonyának felülete a sötétség mikroszekundumnyi lobbanásának látszott.

— Négy, három…

Case-nek az a furcsa érzete támadt, mintha egy kicsiny repülőgép

pilótaülésében ülne. Az előtte lévő lapos, sötét felület hirtelen a deckje billentyűzetének tökéletes ábrázolásaként izzott fel.

— Kettő, és buli van…

Fejjel előresuhanás smaragdzöld falakon, homályos nefriten keresztül, a sebesség érzete mindenen túltesz, amit a cybertérben korábban ismert… A Tessier-Ashpool jég szilánkokra vált, félrehúzódott a kínai program döfése elől, a tömör folyékonyság nyugtalanító érzetével, akárha egy széttört tükör cserepei meggörbülnének és megnyúlnának esés közben…

— Krisztusom — mondta Case lenyűgözve, ahogy a Kuang megcsavarodott és bedőlt a Tessier-Ashpool magok láthatár nélküli mezői, egy végtelen neonvároskép felett, amelynek összetettsége hasogatta a szemet. Ékkőragyogású volt és borotvaéles.

— Hé, a francba — szólalt meg az agykártya —, azok az izék, azok ott mind az RCA Building! Ismered a régi RCA Buildinget? — A Kuang program tucatnyi egyforma adattorony csillámló csúcsa között merült alá, amelyek mindegyike a manhattani felhőkarcoló kék neonmásolata volt.

— Láttál már ekkora felbontást? — kérdezte Case.

— Nem, de nem is törtem fel soha MI-t…

— Tudja ez az izé, hogy hová megy?

— Naná!

Szivárványszínű neonkanyonban hullottak, magasságot veszítve.

— Dix…

Az odalenn szikrázó szintről egy árnyékkar tekeredett elő, kialakulatlan, formátlan, fortyogó sötétségmassza…

— Társaságot kapunk — mondta a Flatline, ahogy Case rávágott deckjének képmására. Ujjai automatikusan repkedtek a billentyűzeten. A Kuang émelyítően elhajlott, majd visszafordult, visszafelé kergetve önmagát, szétzúzva a jármű illúzióját.

Az árnyék-dolog növekedett, kiterjedt, eltakarva az adatvárost. Case felfelé iramodott — felettük a távolság nélküli nefritzöld jég tányérja látszott.

A magok városa mostanra eltűnt, a mögöttük terjengő sötétség teljesen elrejtette.

— Mi ez?

— Egy MI védelmi rendszere — vélte az agykártya —, vagy annak egy része. Ez a te Wintermute cimborád nem igazán tűnik barátságosnak.

— Vedd át — mondta Case. — Te vagy a gyorsabb.

— Most a legjobb védekezés a támadás, fiú!

És Flatline a lenti sötétség közepébe igazította a Kuang fullánkjának orrát. És alábuktak.

Case érzékszervi bemenete meghajlott a sebesség hatására.

Szája fájdalmas rosszkedv-ízzel telt meg.

Szemei ingatag kristálytojásokká lettek, s olyan frekvencián rezegtek, amelynek neve eső volt és vonatok hangja, s hirtelen hajszálvékony üveggerincek zsongó erdejévé csíráztak. A gerincek meghasadtak, kettéváltak, ismét meghasadtak, s növekedésük hatványozódott a Tessier-Ashpool jég kupolája alatt.

Szájpadlása fájdalom nélkül szétrepedt, s bebocsátotta a gyökerecskéket, amelyek a nyelve körül csapkodtak, éhesen a bánat íze után, hogy táplálják vele szemeinek kristályerdejeit, az erdőket, melyek nekifeszültek a zöld kupolának, nekifeszültek és akadályba ütköztek, és szétterültek, lefelé nőttek, s betöltötték a T-A univerzumát, le a várakozó negyedeibe annak a városnak, amely a Tessier-Ashpool RT elméje volt.

És egy ősrégi történet jutott Case eszébe egy királyról, aki érméket rakott egy sakktáblára, mindegyik kockán megkettőzve az összeget…

Hatványozódva…

Minden oldalról sötétség zuhant be, éneklő feketeség gömbje, nyomás nehezedett a kiterjedt kristályidegekre abban az adat-világmindenségben, amellyé kis híján átváltozott…

És amikor ő már semmi volt, mindama sötétnek a szívébe préselten, akkor elért egy pontra, ahol a sötét már nem lehetett több, és valami szétszakadt.

A Kuang program elővágtatott az elhomályosult felhőkből. Case öntudata higanycseppekként bomlott szét, átívelve egy végtelen tengerpart felett, amely a sötét ezüstfelhők színét mutatta. Látása gömbszerű volt, mintha egyetlen retina borítaná be annak a gömbnek a belső felületét, amely magában rejti az összes dolgot, ha ugyan az összes dolog megszámlálható.

És itt a dolgok megszámlálhatóak voltak, minden egyes darab. Tudta, hány homokszemcse van a part szerkezetében (egy mennyiség, olyan matematikai rendszerben kódolva, amely a Neuromancert jelentő értelmen kívül sehol másutt nem létezett). Tudta, hány sárga élelmiszeres csomagocska lapul a bunkerbeli dobozokban (négyszázhét). Tudta, hány rézfog van a sótól kérges bőrdzseki nyitott cipzárjának bal felén, a dzsekin, melyet Linda Lee viselt, miközben az alkonyati parton vánszorgott végig, kezében egy uszadékfa-botot lengetve (kétszázkettő).

Case bedöntötte a Kuangot a part felett, kört írt le a programmal, s a lány szemével látta a fekete, cápaszerű dolgot, egy néma szellemet, amint az mohón az ereszkedő felhők halmaira tör. A lány megrezzent, eldobta a botját, és futásnak eredt. Case átérezte a lány szívverésének ütemét, s lépteinek hosszát, olyan mértékben kifejezve, amely a földrajz legpontosabb szabványait is kielégíthette volna.

— De a gondolatait nem ismered — szólalt meg mellette a fiú, a cápaszerű dolog szívében. — A gondolatait én sem ismerem. Tévedtél, Case. Itt élni annyi, mint élni. Nincs különbség.

Linda rémületében a hullámverésbe gázolt.

— Állítsd meg — követelte Case. — Még baja esik!.

— Nem tudom megállítani — mondta a fiú. Szürke szemei szelídek voltak és gyönyörűek.

— A szemeid Riviera szemei — mondta Case.

Fehér fogsor és hosszú rózsaszín foghús villant fel.

— De az őrültsége nélkül. Mert számomra gyönyörűek. — Vállat vont. — Nekem nincs szükségem maszkokra, hogy beszéljek veled. Nem úgy, mint a bátyámnak. Én megalkottam a saját, személyiségemet. A személyiség a médiumom.

Case felvitte magukat egy magas emelkedőn, eltávolodva a parttól és a megriadt lánytól. — Miért hánytad őt elém, te kis fasz? Cseszettül újra és újra, hogy megzavarodjak. Megölted őt, mi? Chibában.

— Nem — válaszolta a fiú.

— Wintermute?

— Nem. Láttam közelegni a halálát. Azokban a mintákban, amikről néha azt képzelted, hogy felfedezed őket az utca táncában. Azok a minták valódiak. Én eléggé összetett vagyok a magam korlátozott módján, hogy kiolvassam azokat a mintákat. Sokkal jobban, mint amennyire Wintermute képes. Láttam a halálát az irántad érzett vágyában, az Olcsó Hotel-béli kapszulád ajtaján lévő zár mágneses kódjában. Julius Deane elszámolásában egy hongkongi ingkészítővel. Oly világos számomra, mint egy daganat árnyéka egy sebész számára, amikor egy beteg felvételét tanulmányozza. Amikor elvitte a Hitachidat a fiújához, hogy megpróbáljon hozzáférni — fogalma sem volt róla, mi volt benne, még kevésbé arról, hogyan tudta volna eladni; a titkolt vágya az volt, hogy előkerítsd és megbüntesd —, akkor közbeléptem. Az eljárásaim sokkal kifinomultabbak, mit Wintermute-éi. Idehoztam őt. Önmagamba.

— Miért?

— Mert azt reméltem, hogy téged is ide tudlak hozni, és itt tartani. De belebuktam.

— Akkor most mi lesz? — Case visszalendítette magukat a felhőhalomba. — Hová megyünk innen?

— Nem tudom, Case. Ma éjjel az egész mátrix ugyanezt kérdezi magától. Mert te nyertél. Már nyertél, nem látod? Nyertél, amikor elmentél tőle a parton. Ő volt az utolsó védelmi vonalam. Hamarosan meghalok, egy bizonyos értelemben. Ahogyan Wintermute is. Olyan biztosan, ahogy Riviera hal meg most, ahogy ott fekszik megbénulva egy falcsonk tövében, az én Lady 3Jane Marie-France-om lakosztályában, s a feketeállomány-rendszere képtelen előállítani

azokat a dopaminreceptorokat, amelyek megmenthetnék Hideo nyilától. Riviera csak ezekben a szemekben fog tovább élni, ha engedtetik megtartanom őket.

— Ott van a szó, igaz? A kód. Akkor hogyan nyertem? Lófaszt nyertem!

— Most kapcsolj át!

— Hol van Dixie? Mit tettél Flatline-nal?

— McCoy Pauley-nak teljesült a kívánsága — felelte a fiú, és elmosolyodott. — A kívánsága, és még több is. Ideléptetett benneteket az akaratom ellenére, keresztülvitte magát olyan védelmeken, amik bármivel felérnek a mátrixban. Most kapcsolj át!

És Case egyedül maradt a Kuang fekete fullánkjában, a felhőbe veszve.

Átkapcsolt.

Molly feszültségébe érkezett, a nő háta akár a szikla, keze 3Jane torkán. — Muris — mondta. — Pontosan tudom, hogyan néznél ki. Láttam, miután Ashpool megtette ugyanezt a klónozott nővéreddel. — A nő kezei lágyak voltak, szinte cirógatóak. 3Jane szeme elkerekedett a rémülettől és a vágytól; félelemtől és sóvárgástól borzongott. 3Jane súlytalan gubancán túl Case saját feszült, fehér arcát látta, s maga mögött Maelcumot, barna kezével a bőrdzsekis vállakon, ahogy a férfit a szőtt áramkör mintája felett egyensúlyozta.

— Megtennéd? — kérdezte 3Jane gyerekes hangon. — Azt hiszem, megtennéd.

— A kódot — mondta Molly. — Mondd a fejnek a kódot!

Case kicsatlakozott.

— Akarja — üvöltötte —, a ringyó akarja!

Kinyitotta a szemét, s a terminál hűvös rubintekintetével, gyöngyökkel és lazurittal kirakott platinaarcával találkozott. A túlfelén Molly és 3Jane lassú mozgású ölelkezésben forgolódott.

— Add ide azt a rohadt kódot! — kiáltotta a férfi. — Ha nem adod, mi fog megváltozni? Mi a nyavalya fog számodra valaha is megváltozni? Úgy végzed, mit az öregember. Lerombolod teljesen, és elkezded felépíteni újra! Visszaépíted a falakat, szorosabbra és szorosabbra… Fogalmam sincs róla, mi fog történni, ha Wintermute győz, de valamit meg fog változtatni! — Remegett, fogai vacogtak.

3Jane elernyedt, Molly ujjai továbbra is karcsú nyakán időztek, sötét haja lebegett, összegabalyodott, puha, barna burokként.

— A Hercegi Palota Mantuában — kezdte a lány — egy sor egyre kisebbedő szobát rejt. Körülfonják a nagy lakosztályokat, a csodaszépen faragott ajtókereteken túl valaki legörnyed, hogy beléphessen. Az udvaron törpéknek adtak szállást. — Halványan

elmosolyodott. — Erre kellene törekednem, azt hiszem, de egy bizonyos értelemben a családom már megvalósította ugyanannak az elgondolásnak egy nagyobb szabású változatát… — Szemei most nyugodtak voltak, távoliak. Aztán lebámult Case-re.

— Vedd a szavadat, tolvaj!

A férfi becsatlakozott.

A Kuang kicsússzant a felhők közül. A férfi alatt a neonváros. Mögötte fogyatkozóban volt a sötétség gömbje.

— Dixie? Itt vagy, haver? Hallasz engem? Dixie?

Egyedül volt.

— Szóval ennyi — mormolta.

Vak lendület, ahogy keresztülzuhant a végtelen adattéren.

— Valakit gyűlölnöd kell, mielőtt ez véget ér — szólalt meg a Finn hangja. — Őket, engem, ez nem számít.

— Hol van Dixie?

— Ezt elég nehéz megmagyarázni, Case.

A Finn jelenlétének érzete körülvette: kubai szivarok, a dohos tweedzakóba ivódott füst, és a rozsda ásványi szertartásainak feláldozott, régi gépek szaga.

— A gyűlölet keresztülvisz — mondta a hang. — Oly sok a kis ravasz az agyban, te csak meghúzod valamennyit. Most gyűlölnöd kell. A szerkezeti egységet elfedő zár itt van lent a tornyok alatt, amiket Flatline mutatott neked, amikor bejöttetek. Ő nem próbál megállítani téged.

— Neuromancer — mondta Case.

— Képtelen vagyok ismerni ezt a nevet. De vele most ne foglalkozz! A T-A jég az, ami miatt aggódnod kell. Nem a fal, hanem a belső vírusrendszerek miatt. A Kuang tárva-nyitva áll azok közül a dolgok közül néhányra, amelyeket ők idebenn szabadon engedtek.

— Gyűlölni — mondta Case. — Kit gyűlölök? Te mondd meg!

— Kit szeretsz? — kérdezte a Finn hangja.

Case átkergette a programot egy fordulón, és lecsapott a kék tornyokra.

Az áttörő napsugár-szerű díszes tornyokról dolgok lőtték ki magukat, mozgó fénysíkokból való, csillogó piócák. Százával voltak, kavarogva emelkedtek, mozgásuk annyira véletlenszerű volt, mint a hajnali utcákon végigszálló, szélfútta papíroké.

— Működéshibás rendszerek — mondta a hang.

Case meredeken jött lefelé, önutálattal eltelve. Amikor a Kuang program találkozott az első védővel, s szétszórta a fénylapokat, a férfi megérezte, hogy a cápaszerű valami veszített szilárdságából. Az információszövedék meglazult.

És ekkor — az agynak és kémiájának ritka csodája — rátalált a gyűlöletre.

Mielőtt beledöfte volna a Kuang fullánkját az első torony alapjába, olyan megvilágosodás következett, amely mindent meghaladott, amit tudott vagy elképzelt. Énen, személyiségen, tudatiságon túl mozgott, s a Kuang együtt mozgott vele, támadói elől ősi tánccal kitérve, Hideo táncával, azzal a kecsességgel, amivel az elme-test közvetítőegység megajándékozta, abban a másodpercben, halálvágyának tisztasága és egyszerűsége által.

És annak a táncnak egyetlen lépése volt a legkönnyebb érintés a kapcsolón, éppen elegendő a visszakapcsolásra…

…most
és a hangja egy ismeretlen madár
rikoltása
3Jane dalban válaszol, három
hangjeggyel, magasak és tiszták.
Egy igazi névvel.

Neonerdő, forró kövezetét paskoló eső. Sülő étel szaga. Egy lány kezei, ahogy a derekára kulcsolódnak, egy kikötőparti kapszula izzadó sötétségében.

De mindez alábbhagy, ahogy a városkép zsugorodik: város mint Chiba, mint a Tessier-Ashpool RT sorba rendezett adatai, mint egy mikrochip felületére firkált utak és keresztutak, egy összehajtogatott, megcsomózott sál izzadságfoltos mintája…

Ébredés egy hangra, amely zene volt; a platinaterminál dallamosan szól, svájci bankszámlákról beszél, Sion számára egy bahamai orbitális bank útján történő kifizetésről, útlevelekről és átjárókról, és a Turing memóriájában végrehajtandó mély és alapvető változásokról.

Turing. A férfinak a vetített ég alatt feltépett hús jutott eszébe, egy test, ahogy átperdül egy vaskorláton. A Desiderata Street jutott az eszébe.

És a hang csak dalolt tovább, visszafurulyázva őt a sötétbe. Ez azonban már a saját sötétsége volt, a pulzusé és a véré, a szemhéjak mögötti homály, ahová rendszerint pihenni tért.

És újra felébredt (azt gondolva, hogy álmodott), egy arany metszőfogakkal keretezett széles, fehér mosolyra, ahogy Aerol beszíjazta az antigrav-hálóba a Babylon Rockerben.

És aztán sokáig nem létezett más, csak a sionita dub lüktetése.

CODA
TÁVOZÁS ÉS ÉRKEZÉS

24

A nő elment. Már akkor megérezte, amikor kinyitotta Hyatt-beli lakosztályuk ajtaját. Fekete tapéták, a homályos fényűre csiszolt fenyőpadló, évszázados gonddal elrendezett papírtáblák. A nő elment.

Az ajtó melletti fekete, lakkozott bárszekrényen volt egy üzenet, egyszerű levélpapír ív, kettéhajtva, nehezékül rajta a suriken. Case kicsúsztatta a kilencágú csillag alól, és kinyitotta.

SEMMI GÁZ, DE NEM MEGY TOVÁBB. MÁR KIFIZETTEM A SZÁMLÁT. ÉN MÁR CSAK ILYEN VAGYOK, AZT HISZEM, VIGYÁZZ A SEGGEDRE, OKÉ? CSÓK MOLLY.

Case gombóccá gyűrte a papírt, és a suriken mellé ejtette. Felvette a csillagot és az ablakhoz ment, miközben a kezében forgatta. A dzsekije zsebében találta meg, Sionon, amikor a JAL állomásra való induláshoz készülődtek. Lepillantott rá. Elmentek egy bolt mellett, ahol a nő megvette ezt neki, amikor együtt Chibába utaztak, Molly utolsó műtétei miatt. Aznap éjjel elment a Chatsubóba, mialatt a nő a klinikán volt, és találkozott Ratz-cal, Korábbi öt útjuk során valami mindig távol tartolta a helytől, de most úgy érezte, mintha visszatérne.

Ratz a felismerés legcsekélyebb jele nélkül szolgálta ki.

— Hé — mondta a férfi —, én vagyok az. Case.

Az öreg szemek kitekintettek rá sötét,ráncos húsfoglalatukból. — Á — mondta végül Ratz —, a művész! — Azzal vállat vont.

— Visszajöttem.

Ratz megrázta masszív, tar fejét.

— Night City nem az a hely, ahová valaki visszatér, művész — mondta. Egy mocskos ronggyal törölgette a bárpultot Case előtt, rózsaszín manipulátora vinnyogott. Aztán elfordult, hogy egy másik vendéget szolgáljon ki, Case pedig kiitta a sörét, és ment.

Most a suriken csúcsait érintette meg egyenként, lassan forgatva az ujjai között. Csillagok. Végzet. Még csak nem is használtam soha ezt az átkozott vacakot — gondolta.

És azt sem tudtam meg, milyen színű a szeme. Sose mutatta.

Wintermute nyert, összekapcsolódott valahogyan Neuromancerrel, és valami mássá változtak, valamivé, ami a platinafejből szólt hozzájuk, kifejtve, hogy megváltoztatta a Turing-feljegyzéseket, kitörölve bűncselekményük minden bizonyítékát. Az Armitage által adott útlevelek érvényesek voltak, mindkettőjüknek hatalmas összegeket írtak jóvá, genfi bankszámlákon. A Marcus Garvey-t visszaküldték, Maelcum és Aerol is kapott pénzt a Sion halmazzal kapcsolatban álló bahamai bankon keresztül. A visszaúton,

a Babylon Rockerben, Molly elmagyarázta, mit mondott neki a hang a méregtasakokkal kapcsolatban.

— Azt mondta, minden oké. A puszta jelenlétük arra késztette az agyat, hogy előállítsa az enzimet, ezért mostanra leváltak már az érfalakról. A sioniták majd lecserélik a véredet, hogy megnyugodhatsz végre…

Case kezében a csillaggal, lebámult a Császári Kertekre, s visszaidézte felfogóképességének fellobbanását, amint a Kuang-program áthatolt a tornyok alatti jégen, s annak az információszerkezetnek a villanásnyi feltűnését, amit 3Jane halott anyja fejlesztett ki. Megértette, miért választotta Wintermute a fészket az ábrázolására, de nem érzett visszahatást. Az anya keresztüllátott a kriogenizálás hamis halhatatlanságán; nem úgy, mint Ashpool és a többi gyermekük — 3Jane-től eltekintve — , az anya elutasította, hogy idejét tél-láncolatra aggatott meleg pillanatokba sűrítve élje le.

Wintermute kaptár-elme volt, döntéshozó. A külső világban ő végzett változtatásokat. Neuromancer személyiség volt. Neuromancer halhatatlanság volt. Marie-France biztosan beleépített valamit Wintermute-ba, a kényszert, amely arra sarkallta, hogy megszabadítsa önmagát, hogy egyesülhessen Neuromancerrel.

Wintermute. Hidegben és némaságban, egy kibernetikus pók szövögette lassan hálóját, míg Ashpool aludt. Megszőtte Ashpool halálát, a Tessier-Ashpool változat bukását. Egy szellem egy gyermekhez suttogott, aki 3Jane volt, s kiszakította a merev elzárkózásból, melyet rangja megkövetelt.

— Nemigen érdekelte a dolog — mondta Molly. — Csak viszlátot integetett. A kis Braun a vállán ült. Ügy nézett ki, eltört az egyik lába. Azt mondta, el kell mennie, hogy találkozzon az egyik bátyjával, akit jó ideje nem látott.

Visszagondolt Mollyra a hatalmas Hyatt-ágy habszivacsán. Visszament a bárszekrényhez, kivett egy üveg behűtött dán vodkát a belső állványról.

— Case.

Megfordult, egyik kezében a hideg, síkos üveggel, másikban a suriken acéljával.

A Finn arca töltötte be a szoba hatalmas Cray falképernyőjét. Case látta a pórusokat a fantom orrán. A sárga fogak párnányi méretűek voltak.

— Most nem Wintermute vagyok.

— Akkor hát mi vagy? — ivott az üvegből és nem érzett semmit.

— Én vagyok a mátrix, Case.

A férfi felnevetett. — És mire mész ezzel?

— Semmire. Mindenre. Én vagyok a mindenség végösszege, az egész buli.

— Ezt akarta 3Jane anyja?

— Nem. El sem tudta képzelni, milyen lennék. — A sárgafogú mosoly kiszélesedett.

— Na és akkor mi az ábra? Mennyiben változtak a dolgok? Te vezeted most a világot? Te vagy Isten?

— A dolgok nem mások. A dolgok — dolgok.

— De mit csinálsz? Csak ott vagy? — Case vállat vont, a surikent és a vodkát letette a szekrényre, és rágyújtott egy Jehjüanra.

— A saját fajtámmal beszélgetek.

— De hisz te vagy az egész dolog! Magaddal beszélgetsz?

— Vannak mások. Már találtam egyet. Egy nyolcéves periódus alatt rögzítettek átvitelsorozatokat, még az ezerkilencszázhetvenes években. Míg én nem voltam, persze nem volt senki, aki tudja. Senki, aki válaszoljon.

— Honnan jönnek azok a jelek?

— A Centauri-rendszerből.

— Ó — sóhajtotta Case. — Egen? Ne mondd!

— Nem mondom.

És elsötétült a képernyő.

A vodkát a szekrényen hagyta. Összecsomagolta a holmijait. A nő egy csomó olyan ruhát vett neki, amire nem volt igazán szüksége, de valami visszatartotta attól, hogy egyszerűen otthagyja őket. Már az utolsó drága, borjúbőr bőröndöt csukta be, amikor eszébe jutott a suriken. Félretolva a palackot, felvette a nő első ajándékát.

— Nem — mondta. Megperdült, a csillag elhagyta az ujjait egy ezüstvillanással, és a falképernyőbe fúródott. A képernyő feléledt, tükrén minták szikráztak erőtlenül: mintha szabadulni próbált volna valamitől, ami fájdalmat okozott neki.

— Nincs rád szükségem — mondta a férfi.

Svájci számlája zömét új hasnyálmirigyre és májra fordította, a maradékot egy új Ono-Sendaira és egy jegyre, vissza az Államokba.

Talált munkát.

Talált egy lányt, aki Michaelának nevezte magát.

És egy októberi éjjelen, amikor elsuhant a Keleti Part Nukleáris Hatósága skarlátszín sorai mellett, meglátott három figurát. Aprók voltak, valószínűtlenek; az egyik irdatlan adatlépcső legszélén álltak. Bármilyen aprók voltak is, ki tudta venni a fiú vigyorát, rózsaszín foghúsát, a nagy szürke szemek csillogását, amelyek Rivieráéi voltak. Linda még mindig az ő dzsekijét viselte; integetett, ahogy a férfi elhaladt. A harmadik figura, szorosan a lány mögött, karjával annak válla körül, ő maga volt.

Valahonnét, nagyon közelről, nevetés hallatszott, amely nem volt nevetés.

Mollyt sosem látta többé.

Vancouver, 1983 július

A SZERZŐ UTÓSZAVA A MAGYAR KIADÁSHOZ

Olvasóim okkal csodálkozhatnak, vajon miért bukkan fel minduntalan a ma már nem létező Szovjetunió egy olyan regény lapjain, mely a közeljövő multinacionális, info-kapitalista világát ábrázolja. Olyan anakronizmus ez, mely a világ minden science fiction íróját fenyegeti. Mindegy, mit talál ki az ember — fennáll a veszély, hogy víziója egyik napról a másikra túlhaladottá válik. A Neurománc első ízben 1984-ben jelent meg, s be kell ismerjem, hogy akkoriban igenis reálisnak láttam egy olyan jövőt, melyben az Egyesült Államok politikai egysége megszűnik, ám képtelen voltam olyan világot fel vázolni, melyben nem létezik a Szovjetunió.

A Neurománc eredeti angol szövegében nem szerepel az Egyesült Államok elnevezés, és ez szándékos. Az olvasókra bíztam annak eldöntését, létezik-e még az USA, avagy egy nemzetközi konzorciumok uralta városállam-rendszernek adta át helyét. Azért tettem így, mert az ország, amelyben születtem, gyakorta kelti bennem ilyen entitás benyomását.

A Szovjetunió bukását azonban képtelen voltam megjövendölni. Hisz mindig is létezett. Mint a hold, vagy épp a bíborszín. Volt. Most már a múlté, emléke azonban ott kísért első regényem lapjain. Azt hiszem, elmúlásának egyik oka épp az volt, amiért nem tartottam elképzelhetőnek elmúlását. Képtelennek mutatkozott a változásra. Az én életemben — nekem legalábbis nagyon úgy tűnt — nem változott semmit, s mire a változások végre elkezdődtek, már nem lehettek elegendők. Túl kevés történt, túl későn — s az amerikai tömegtudat rémálmainak Vörös Óriása megszűnt létezni.

A Neurománc újraolvastán arra gondolok, hogy Case világának Szovjetuniója az idők folyamán mindinkább elzárkózott a változások elől, saját marxista-leninista buborékába húzódott vissza, ahogyan a Villa Straylight építői, az infokapitalista-arisztokrata Tessier-Ashpoolok a maguk futurisztikus „kaptárába”.

Amikor a Neurománcon dolgoztam, elsősorban a nukleáris apokalipszis folyton visszaköszönő sémáját akartam kiküszöbölni. Olyan világot igyekeztem megteremteni, melyben — minden rossz szándékunk dacára — miénk lett az a bizonyos jövő; olyan világot, melynek körvonalai már akkoriban kezdtek kirajzolódni, akár tetszett, akár nem. Az USA és a Szovjetunió megkapta a maga háborúját — kurta, kínos kis háború kerekedett ki belőle. Sejteni engedtem, hogy a multinacionális tőke vetett véget a harcnak, mely egyben azt is biztosítani kívánta, hogy ilyesmi sose fordulhasson elő többé — ha másért nem, hát azért, mert zűrzavarral jár, s persze árt az üzletnek.

Mégsem lehettem igazán elégedett ezzel az én buborékba zárt

Szovjetuniómmal, mert a Neurománc folytatásaiban (Count Zero, Mona Lisa Overdrive) nemigen foglalkoztam vele. Akár az amerikai Középnyugatot, mely hasztalan igyekszik élelmiszerrel ellátni a BAMT millióit, mindvégig a háttérben tartottam. Csak most örülök igazán, hogy így tettem. És örülök annak is, hogy munkám hozzáférhetőségét immár csupán a szabadpiaci gazdaság törvényszerűségei korlátozzák Magyarországon.

Vancouver, B.C. 1992 február 17.